АВТОР БЕСТСЕЛЕРІВ NEW YORK TIMES
МЕРІ
БЕРТОН
БУКВОЯЖ
РІЖ
ТА
БІЖИ

Похвала Мері Бертон

АКУЛА

"Цей романтичний трилер напружений, сексуальний і приємно складний."

— *Publishers Weekly*

"Точна розповідь у поєднанні з сильним конфліктом і підвищеною напругою – ось основні моменти останньої книги Бертон. З сильною, вразливою героїнею Райлі в центрі історії, роман Бертон – це добре продумана, напружена таємниця з безжальним лиходієм, який змусить будь-якого читача хвилюватися. Захопливе чтиво."

— *RT Book Reviews*, чотири зірки

ПЕРЕД СМЕРТЮ

"Змусить читачів спати з увімкненим світлом."

— *Publishers Weekly* (зіркова рецензія)

НЕМИЛОСЕРДНИЙ

"Бертон стає дедалі кращою!"

— *RT Book Reviews*

ВИ НЕ В БЕЗПЕЦІ

"Бертон вкотре демонструє свою майстерність у створенні романтичного саспенсу в цьому гостросюжетному романі. Бертон грає з читачем у кішки-мишки за допомогою напруженого сюжету, правдоподібних підозрюваних і романтичної гостроти, яка робить його реальним."

— *Publishers Weekly*

БІЙТЕСЯ

"Мері Бертон - сучасна королева романтичного саспенсу."

— Bookreporter.com

CUT AND RUN

Переклад здійснювався виключно для каналу
Буквояж - 2025

Ми не несемо відповідальність за продаж нашого перекладу

CUT AND RUN

MARY BURTON

ЗМІСТ

Пролог 8
Розділ перший 14
Розділ другий 17
Розділ третій 23
Розділ четвертий 30
Розділ п'ятий 38
Розділ шостий 43
Розділ сьомий 52
Розділ восьмий 59
Розділ дев'ятий 64
Розділ десятий 75
Розділ одинадцятий 83
Розділ дванадцятий 88
Розділ тринадцятий 94
Розділ чотирнадцятий 104
Розділ п'ятнадцятий 113
Джозі Джонс, 1988 120
Розділ шістнадцятий 121
1 червня 1988 127
Розділ сімнадцятий 128
Розділ вісімнадцятий 136
Розділ дев'ятнадцятий 144
Розділ двадцятий 148
Олівія Мартін, 1988 153
Розділ двадцять перший 154
Розділ двадцять другий 157
Розділ двадцять третій 164
Розділ двадцять четвертий 175
Розділ двадцять п'ятий 182
Сьогодні я… 195
Розділ двадцять шостий 196
Кеті Сондерс, 1989 205
Розділ двадцять сьомий 206
Епілог 214

CUT AND RUN

Ти дивилася сьогоднішні ранкові новини? Бачила тридцять дві секунди повідомлення про зниклу дівчину? Бачила? Це добре. Пам'ятаєш, як її звали, чи як вона виглядала? Це важко запам'ятати. Більшість людей забуває. Але я не забуваю зниклих дівчат. Я пам'ятаю кожну з них, і я ціную їхню жертву.

Все, що я зробив. Все. Було з любові.

І це щастя завжди вимагає жертв.

З любов'ю,
Татусь

ПРОЛОГ

Точний час невідомий

Коли заскрипіли сходи, що вели до підвалу, молода жінка насилу звелася на ноги. Вона притиснула одну руку до свого вагітного живота, а іншою схопилася за металеву трубу, прислухаючись до впевнених, цілеспрямованих кроків, що наближалися до замкнених дверей. Ключі брязкали, а по той бік луною відлунювали прокльони. Вона втратила лік дням, які чекала на його повернення.

Вона зробила крок назад, і її пальці стиснули зброю, що колись була частиною каркасу її ліжечка. Кілька днів вона працювала над гвинтами, що тримали її ліжко разом. Вона використовувала свої нігті та маленьку пружину, рвала і розривала нігті в процесі відкручування гвинтів. Минулої ночі останній гвинт і металевий стрижень впали на підлогу з гучним дзенькотом. Вона плакала, притискаючи до грудей свою нову найкращу подругу, розгойдуючись вперед-назад. Місяці в цій коробці без вікон могли закінчитися сьогодні, якщо вона буде дуже обережною.

Перший замок повернувся. Забряжчали інші ключі.

Він відвідував її кожні кілька днів протягом декількох місяців, приносячи їй їжу, журнали, вітаміни для вагітних і більший одяг, оскільки її живіт збільшився. Він рідко розмовляв з нею, зрідка запитуючи, як почувається дитина. *Штовхається? Ворушиться?* Вона ніколи раніше не була вагітною, тож не мала жодного уявлення про те, що є нормальним, а що ні.

Мертвий засув повернувся, і двері відчинилися. Він стояв у дверях, тримаючи в руках дві сумки з продуктами. Він розгублено подивився на неї, а потім на маленький столик біля міні-кухні.

Вона посміхнулася, заклавши руку за спину, її пальці стискали метал так сильно, що кісточки боліли. У неї був єдиний шанс. Єдиний шанс.

— Чому ти стоїш? – запитав він, кидаючи продукти на стіл. — Тобі треба підняти ноги. До народження дитини залишилися лічені дні.

— У мене живіт здавлює. Почуваюся краще, коли стою. – Це була правда. М'язи її живота почали скорочуватися і розслаблятися. Спочатку вона подумала, що це дитина скручується в клубок, а потім витягується. Але потім вона зрозуміла, що час спливає.

— Дитина штовхається? – запитав він.

— Весь час. – І це теж правда. У перші тижні її полону все, чого вона хотіла, – це спати і відгородитися від дитини та цієї кімнати. Кожен удар по

сечовому міхуру, спазм у попереку та напад нетравлення нагадував їй, що вона була такою дурепою. А іноді, коли самотність долала її, вона не була впевнена, чи дитина на її боці, чи ні.

— Я приніс тобі ще кілька журналів. – У його голосі звучала гордість, він був задоволений собою. — Цього разу це свіжі випуски.

Він акуратно поклав їх на маленький столик у її кімнаті і згорнув віялом в акуратну дугу. Вона вивчала глянцеві обкладинки і викликала посмішку. Він очікував, що вона буде задоволена цим рідкісним актом доброти. Тож вона посміхнулася, бажаючи, щоб він повірив у її покірність і слабкість, хоча в голові в неї гуділи образи розтрощеного черепа. Сміливі заголовки журналів промайнули в її мозку, ледве вловлюючи їх. "Літні пляжні читання". "Гарячі кольори макіяжу". "Короткі шорти". "Погляд на осінню моду".

Якщо вже на те пішло, то журнали підказували їй, що весна поступилася місцем літу. — Який сьогодні день? – запитала вона.

Він поставив два пластикові пакети з продуктами біля раковини. — П'ятниця або, може, субота. Не більше двох тижнів до народження дитини.

Востаннє вона бачила дату 1 червня, через кілька тижнів після того, як він замкнув її в цій кімнаті. У газеті була стаття про неї. У ній вона прочитала цитату своєї матері: "Ми не думаємо, що вона втекла".

Подумайте. Навіть її мати сумнівалася, що її викрали.

Він залишив їй газету, знаючи, що вона підживлюватиме її сумніви і страхи, що її пошуки зменшуються.

Після тієї статті вона знала, що рятівника не буде. Ніхто не прийде. Якщо вона хотіла бути врятованою, вона повинна була врятувати себе сама.

— А потім ти мене відпустиш, так? – запитала вона.

— Я ж сказав, що відпущу. – Він обережно розпакував яблука, банани, хліб і пакети з локшиною. Там були також яйця, молоко і сир – все, що потрібно для здорової дитини. А якщо вона захоче розігріти їжу або зварити яйця, то для цього була лише мікрохвильовка. Ніякого металу чи скла. Лише паперові тарілки та чашки. Жодних ручок чи олівців. Нічого небезпечного.

— Занадто багато поставлено на карту. Не можна допустити, щоб ти зробила щось необережне, – сказав він.

Але вона вже зробила найдурнішу річ у своєму житті. Вона повірила його красивій брехні, яка обіцяла порятунок від неприємного розриву і батьків, які не хотіли ні її, ні її дитини. Він заманив її в цю нечестиву пастку посмішками та милими словами, і вона пішла прямо в неї. Тепер вона і її дитина заплатять високу ціну, якщо вона не зробить першого замаху.

— Я також приніс тобі більше одягу, – сказав він. — Твій живіт стає таким великим, дівчинко. Краї цієї надвеликої футболки аж розпирає.

Вона віддзеркалила його посмішку, сподіваючись, що це хоч трохи послабить його настороженість. — Дитина буде великою.

— Здорова і сильна, як і задумав Господь. Ти подякуєш мені, коли вона народиться.

Подякую йому? За те, що замкнув її в цій кімнаті? — Я не завжди була вдячна за те, що ти зробив для мене. Але кожного разу, коли моя дитина штовхається, я промовляю молитву подяки, – збрехала вона.

— Це добре. Дуже добре. Забіякуватість – це хороша риса в дитині.

Виглядаючи задоволеним, він повернувся, відкрив крихітний холодильник і почав складати туди продукти, що швидко псуються. Спочатку молоко.

Вона вдихнула і ще міцніше стиснула трубку, уявляючи, як вона вдаряє його по потилиці.

Поки він рився в холодильнику, щоб звільнити місце для яєць і сиру, вона зробила крок уперед. Він заговорив про те, що їй потрібно більше їсти, і вона підняла трубу над головою, не видаючи жодного звуку, зосередившись лише на тому, щоб з'єднати метал з кісткою. У неї був лише один шанс, і вона не могла навіть подумати про те, що станеться, якщо їй це не вдасться.

Перед тим, як труба впала, він підняв очі, і його посмішка зникла. Швидко, як кіт, він повернувся праворуч і підняв руку, і труба з'єдналася з його передпліччям.

Він заскреготав від болю і загарчав. — Сука!

Керуючись чистою панікою, вона спробувала знову підняти трубу, але перш ніж вона змогла, його лівий кулак з'єднався з її щелепою, посилаючи ударні хвилі болю через її голову. Вона похитнулася, впала на коліна. Її хватка ослабла на трубі, і вона впала на підлогу з гучним дзенькотом. Вона повільно викотилася з-під ніг, коли її зір затуманився.

Його дихання було гарячим і швидким, коли він підняв трубу і, схопивши її за волосся, потягнув на ноги. Вона відчувала, як її волосся відривається від черепа, як пульсує біль у щелепі. Вона відчула смак крові, а її язик ковзнув по вибитому зубу. Вона інстинктивно схопилася за живіт.

Він підняв трубу, готовий до удару. — Я завжди думав, що ти занадто добра і мила. Але ти зовсім не була милою. Ти намагалася змусити мене втратити пильність. Але я вже бував у цьому місці раніше. Я знаю, як брешуть такі жінки, як ти.

— Вибач! Я більше так не буду! – закричала вона.

Він притягнув її закривавлене обличчя до себе. — Якби це залежало від мене, я б вибив з тебе всю кров. Я б вибив тобі всі зуби до єдиного. – Він штовхнув її на металеве ліжко, як ганчір'яну ляльку. Він підняв трубу, нагадуючи їй, як добре він може заподіяти біль, захищаючи дитину.

— Я більше не буду цього робити. Не буду! – благала вона, тремтячими руками закриваючи обличчя.

— Якщо ти спробуєш зробити це ще раз, я переламаю тобі руки і ноги. Ти зрозуміла мене, дівчинко?

Сльози текли по її обличчю, коли вона намагалася зробити себе якомога меншою.

— Ти чуєш мене!

— Так, – задихнулася вона. — Я не буду.

Він стягнув її з ліжечка і змусив стати в кутку, а сам кинув матрац на підлогу, підняв ліжечко і виштовхав його за двері. Воно приземлилося в коридорі, назавжди поза її досяжністю.

Він вийшов з кімнати, грюкнувши за собою дверима. Вона не почула ні замка, ні брязкоту ключів. Вона сіла трохи пряміше, прислухаючись до стукоту його кроків, і подумала, чи варто їй наважитися на ще одну спробу втечі.

Але так само швидко, як з'явилася ця думка, вона відмовилася від неї. Двері відчинилися, і він знову з'явився, тримаючи в руках ланцюг з кайданами. — Я

повинен був зробити це в перший же день. Але я намагався бути ввічливим. Я не люблю бути злим. Ти можеш звинувачувати тільки себе.

Він прикрутив один кінець до гака, встромленого глибоко в стіну, і потягнувся до її щиколотки. Керуючись рефлексом і страхом, вона відштовхнула його руку. Але він стиснув її ногу так міцно, що його нігті впилися в її плоть. Він затиснув ланцюг навколо її щиколотки і замкнув його.

Метал жорстко притиснувся до її шкіри і одразу ж почав натирати. — Ти не мусиш цього робити. Я буду хорошою.

— У тебе був шанс бути хорошою. – Він відсторонився від неї, задихаючись і потираючи передпліччя, ніби йому все ще було боляче. Хоч як їй було страшно, вона була рада, що зробила йому боляче. Вибитий зуб і біль, що все ще вирував у її голові, були варті того, щоб побачити, як він страждає.

— Я хочу забратися звідси! – крикнула вона.

Він відступив до дверей, підхопивши металеву трубу. — О, ти вийдеш, люба. Я відпущу тебе, як тільки ти народиш мені здорову дитину.

Хлопець сильно вдарив її ногою в ребра, в такт биттю серця, що калатало в її грудях. — Навіщо тобі моя дитина?

— Про неї вже домовлено. Порядна пара, яка може дати їй все, на що вона заслуговує. – Коли він діставав ключі з кишені, з неї випала ручка і впала на підлогу, закотившись з поля зору під холодильник. Але він був надто розлючений, щоб помітити це, потираючи передпліччя, а потім грюкнув за собою дверима. Цього разу мертвий засув клацнув на місці.

Вона обхопила пальцями защіпку і потягнула за неї, здригнувшись від того, що вона подряпала їй шкіру. Сльози навернулися на очі, але вона відмовилася піддатися чистому страху, який загрожував поглинути її.

Вона підвелася і попрямувала до дверей, але виявила, що її ланцюг зупинився за кілька футів до них. Їй вистачило лише на те, щоб дотягнутися до туалету, комода і холодильника. Мікрохвильовка була за кілька дюймів від неї.

Вона впала на коліна і просунула пальці в невеликий простір під холодильником. Кінчики її пальців торкнулися ручки, яка на кілька напружених секунд викотилася просто з-під її ніг. Вона притиснула забиту щоку до дверцят холодильника, витягнула руку і почала молитися за ручку, яка дивом опинилася в зоні досяжності. Вона витягла її з-під приладу і взяла в руки. Це була звичайна кулькова ручка. Вона зняла синій пластиковий ковпачок і спробувала встромити його в замок на кайданах. Непохитний метал швидко з'їв пластик, залишивши її перед вибором: використати кінчик ручки на замку чи приберегти його для чогось іншого.

Вона просиділа майже півгодини, перш ніж прийняла рішення і пошкандибала до комода, ланцюжок дзвенів і терся, коли вона рухалася. Вона відсунула дешевий предмет меблів від стіни, точно знаючи, чого хоче.

Вона мала місяці, щоб вивчити кожен сантиметр цієї кімнати, і вона знайшла ініціали на задній стінці комода.

ДД
ОМ
КС

Якщо вона колись і сумнівалася, що до неї були інші, то ініціали довели, що вона не перша і, ймовірно, не остання. Вона переключила свою увагу на другу

знахідку, яку зробила вісім тижнів тому. Це був вентиляційний отвір за комодом і два ослаблені гвинти, які були майже викручені. Спочатку вона подумала, що знайшла вихід, і надія вибухнула з такою силою, що стало боляче. Але щойно вона зняла кришку вентиляційного отвору, як зрозуміла, що він замалий для будь-якого людського тіла. Це не був шлях до порятунку.

Але це було місце, де можна було сховатися.

Вона штовхнула решітку, намагаючись не видавати жодного звуку, боячись, що він все ще причаївся за її дверима і підслуховує. Коли тиша затягнулася, вона набралася сміливості і просунула руку в темний отвір, поки її пальці не намацали те, що вона шукала. Дивовижно, що можна відкрити, якщо все, що у тебе є, – це час.

Вона прибрала журнали, замінила решітку і поставила комод на місце. Вона ніколи не знала, коли він повернеться, а виглядати невинною завжди було розумно.

Вона поправила матрац на підлозі, а потім вирівняла постільну білизну та подушки. Вона влаштувалася на ліжку, виявивши, що без скрипучої рами дитячого ліжечка воно стало ще важчим і незручнішим. Вона прочитала написи, надряпані на краях журналів, які вже майже вивчила напам'ять.

Якщо ви читаєте це...

Вона б додала щось своє, але не було ручки. І вона провела надто багато годин, шукаючи і гадаючи, що сталося з тією, якою вони користувалися. Але тепер у неї була своя. Можливо, це була лише маленька перемога, але вона повинна була вірити, що це рятівний круг. Тепер вона могла писати свої власні думки на полях поруч із записами ДД, ОМ і КС.

Вона притиснула руку до хворої щелепи і здригнулася, коли поводила нею туди-сюди. Вона трималася за кожну перемогу, знаючи, що такі маленькі перемоги не дають їй з'їхати з глузду.

Вона обережно поклала старі журнали назад у вентиляцію і поставила на місце решітку на випадок, якщо він повернеться. Взявши новіший журнал, вона перегорнула його титульну сторінку на першу сторінку з великою кількістю білого простору. Вона малювала крихітні кружечки у верхньому лівому кутку, поки не потекло синє чорнило.

Тремтячою рукою вона написала,

Якщо ви читаєте це...

Мене звати Пейдж Шелдон.

Зараз літо 2018 року.

Що я люблю: запоєм дивитися телевізор. Мій смартфон. Шоколадне морозиво.

Що я ненавиджу: Що моя мама ніколи не дізнається, що мені никода.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Неділя, 24 червня, 16:00.
Техаська гірська місцевість, сорок миль на захід від Остіна

Два канюки[1] кружляли над головою.

Їхні широкі, бліді розмахи крил підхоплювали потоки вітру, коли вони ковзали по колу, що затягувалося, опускаючись нижче, зосереджуючись на тому, що їх покликало. Як і він, канюки не мали елегантної причини для свого існування. Як і він, вони прибирали безлад, який залишила по собі смерть.

Техаський Рейнджер Мітчелл Хейден звернув з асфальтованої сільської дороги на довгу ґрунтову дорогу, що вела до звалища Джека Кроу. Хейден не був у Гірській країні вже кілька років. Відтоді, як захворіла його дружина. Сієрра вмовляла його приїхати сюди, щоб відвідати виноробні або заглянути в маленькі занедбані крамнички. Він завжди потурав їй, вдячний за її сміх і посмішку, які вона приносила в життя, де панувало стільки темряви. Тепер її не стало, і він перестав сюди приходити.

Рух канюків знову привернув його увагу, попередивши, що їхня ціль знаходиться на цій ділянці. М'язи навколо його черепа напружилися, і він знав, що що б там не було попереду, воно буде поганим.

Пізно ввечері в п'ятницю йому зателефонував інформатор, з яким він працював багато років. Джек Кроу був старезним старим чоловіком, якому на вигляд було близько шістдесяти, він збирав старі автозапчастини, дещо продавав, але здебільшого дозволяв їм накопичуватися навколо себе, як горам металу. Колись Кроу був військовим медиком, його спіймали на крадіжці морфію, і він заробив собі ганебне звільнення та тюремне ув'язнення. Але він відсидів і відтоді був досить чистим. Звичайно, він латав людей, які не хотіли пояснювати вогнепальне чи ножове поранення лікарю швидкої допомоги, але він

---

[1] Канюк звича́йний, полови́к — вид хижих птахів родини яструбових. В Україні найчисельніший хижий птах; у різних регіонах осілий, кочовий або перелітний.

також тримався подалі від дуже спокусливої торгівлі людьми та наркоторгівлі Південного Техасу. Ті, хто звертався до Кроу, знали, що він ніколи не доносив на людей, яких латав, якщо тільки вони не кривдили жінок і дітей. У таких випадках на нього можна було не розраховувати. Хейден припускав, що вчорашній дзвінок приведе його до іншого наркодилера або жорстокого койота.

Пил здіймався навколо позашляховика Хейдена, коли він проїжджав через звалище, яке для стороннього виглядало як хаос. Однак він знав з досвіду, що якщо запитати Кроу, де лежить деталь у цій безладній купі, він знайде її за лічені хвилини.

До першого дуету приєдналися ще двоє канюків, і разом вони скрекотіли моторошним квартетом. Незабаром канюки заповнили яскраво-блакитне небо, поспішаючи врятуватися від техаської спеки, яка врешті-решт змусить все шукати укриття.

Він під'їхав до трейлера, який Кроу називав домом майже тридцять років. За останні кілька років йому неодноразово пропонували продати його, але він відмовлявся від усіх пропозицій. Земля коштувала забудовникам набагато більше, ніж занепадаючий бізнес, але старий ревно оберігав свою територію. Йти йому було нікуди.

Хейден повільно під'їхав до трейлера, зупинився і заглушив машину. Він відстебнув ремінь безпеки і вийняв пістолет з кобури. Як і канюки вище, він відчув дуже знайомий запах смерті.

На задньому дворі у Кроу був невеликий майданчик, що виходив на захід, звідки можна було милуватися заходом сонця. Старий любив сутінки і проводив більшість вечорів, потягуючи віскі з салунної склянки, яка відбивала сонячні помаранчеві та жовті відблиски в бурштиновій рідині.

Коли Хейден обійшов трейлер збоку, він побачив двох канюків, які клювали ногу чоловіка, що сидів у кріслі на газоні, обличчям на захід, на захід сонця, до якого було ще кілька годин.

— Забирайтеся звідси! – крикнув Хейден. — Геть!

Птахи підстрибнули на кілька кроків, а потім змахнули крилами, приземлившись на дах трейлера, щоб спостерігати, поки цей новий хижак не забереться геть.

Старий відкинувся на спинку стільця, і навіть з відстані п'ятнадцяти футів Хейден побачив зігнуті та вивернуті під жахливим кутом пальці. Кілька нігтів у Кроу також були відсутні, і калюжі крові капали і збиралися на терасі.

Хто б не вбив його, він залишив шматочки м'яса, знаючи, що запах приверне канюків за милю.

Судячи зі слідів, він знав, що Кроу був мертвий вже кілька годин.

— Господи, Кроу. – Сум кружляв, як канюки, але Хейден прогнав і його.

Замість того, щоб кинутися до Кроу, Хейден шукав на горизонті ознаки засідки. Він обійшов трейлер, скануючи кожен кут, перш ніж піднявся чотирма вузькими сходинками ганку, перетнув дерев'яну платформу і відчинив вхідні двері.

Поклавши палець на спусковий гачок, він увімкнув світло і зазирнув всередину. Тут все було перевернуто. Подушки на дивані були висмикнуті і порізані, крісло перевернуте, а шухляди з маленького письмового столу вивалені на підлогу. Колекція фотографій, здебільшого із зображенням молодого Кроу та

маленької дівчинки, лежала зім'ята посеред кімнати, їхні тонкі чорні рамки були розбиті разом зі склом. Потертий килим приглушував звук його чобіт, коли він просувався вглиб трейлера до задньої спальні, де виявив перевернутий матрац, пробитий наскрізь, а його білі нутрощі розкидані навколо.

Переконавшись, що трейлер безпечний, він повернувся до тіла Джека Кроу і виявив, що два канюки приземлилися на ґанку. Він тупотів взутою ногою по терасі і вигукував несамовиті прокльони, поки хижаки не залишили його наодинці, щоб вивчити тіло.

Грубе обличчя старого було вкрите білою щетиною, а тонкі губи скривилися в гарчанні, народженому болем і гнівом. Картата сорочка була розстебнута, оголюючи круглий живіт, що випинався з-під білої футболки, заплямованої кров'ю і потом.

Зблизька він побачив, що ноги Джека Кроу були вивернуті під дивним кутом, наче хтось бив його молотком або ломом по колінних чашечках.

Хейден сховав зброю в кобуру, дозволивши собі перший проблиск смутку. Старий покидьок, можливо, й порушив свого часу кілька законів, але під усією цією грубістю та хвалькуватістю ховалася порядна душа.

Хейден обшукав кишені Кроу, не сподіваючись нічого знайти. Однак у його передній нагрудній кишені лежала гральна карта. Це був король пік. Вона була чиста, папір лискучий, наче її щойно витягли зі свіжої колоди. Жодна з банд, що орудували в цьому районі, не користувалася такими картами, але це було зрозуміло. Хтось надсилав повідомлення.

Хейден дістав телефон і зателефонував місцевому шерифу, а потім до офісу державного судмедексперта. Кроу не дав жодного натяку на те, чому він хотів бачити Хейдена. Він лише сказав, що це дуже важливо. — Кроу, якого біса вони хотіли?

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Понеділок, 25 червня, 15:00.
Остін, Техас

Доктор Фейт МакІнтайр з Бюро судмедекспертизи округу Тревіс стояла на своєму робочому місці, вивчаючи тіло шістдесятичотирьохрічного чоловіка, що лежало на каталці біля раковини з нержавіючої сталі. З невеличких колонок, що стояли поруч із дошкою, на якій був написаний її щоденний розклад, тихесенько лунала кантрі-музика. Поруч стояла кружка з написом "TEXAS", заповнена червоними, зеленими та чорними маркерами для стирання. Над каталкою висів мікрофон, а також велике регульоване світло, яке відбивалося від інструментів з нержавіючої сталі на підносі.

Згідно зі звітом про розслідування смерті, об'єкт експертизи був знайдений сидячим біля свого трейлера в кріслі на газоні з численними травмами суглобів. Лікарі швидкої допомоги констатували його смерть на місці події.

Коли тіло прибуло до кабінету судмедексперта, а з нього зняли одяг і взуття, вона одразу помітила жахливі сліди катувань, включаючи сім зламаних пальців, рвані рани і розтрощену колінну чашечку.

Така смерть чекала на тих, хто перейшов на бік наркокартелів. — Він був пов'язаний з наркоторгівлею? – запитала Фейт.

Її запитання було адресоване Техаському Рейнджеру Мітчеллу Хейдену. Його засмагле обличчя, обвітрене роками на техаському сонці, було стоїчним і без жодного натяку на те, про що він думав. Великі руки не були стиснуті по боках, але були готові до того, щоб в одну мить стиснутися в кулаки. Його велике, мускулисте тіло, яке лише три тижні тому отримало кулю прямо в кевларовий жилет, було нерухомим, як камінь.

Хейден мав репутацію рішучого до бездушності, але вона знала його вже кілька років і розуміла, що чим тихіше він поводився, тим глибше були його почуття.

— Чому Техаські Рейнджери цікавляться Джеком Кроу? – запитала вона.

— Джек Кроу зв'язався зі мною в п'ятницю. Він ніколи не дзвонив просто так, щоб поспілкуватися, тож якщо йому було що розповісти, я слухав. Я не міг зустрітися з ним до вчорашнього дня, а коли зустрівся, то побачив його в такому стані.

— У тебе є якісь припущення, що він хотів тобі сказати? – запитала вона.

— Він нічого не говорив по телефону. Він ніколи не любив їх, бо думав, що його дзвінки прослуховуються.

— Він страждав на параною? – запитала Фейт.

— Ні. Принаймні, не більше, ніж середньостатистичний відлюдник.

— Мій слідчий на місці смерті сказав, що в його трейлері не було нічого сильнішого за аспірин, хоча там був рецепт на оксиконтин. У холодильнику було дванадцять невідкритих пляшок пива. Ніяких письмових документів, які б вказували на причину його смерті, при ньому не було.

— Я знаю. Я обшукав кожен квадратний сантиметр цього місця, але було ясно, що хтось пройшов через це до мене.

Вона підняла зап'ястя мертвого чоловіка. — Я можу сказати тобі, що він був зв'язаний, можливо, наручниками, і той, хто їх надягнув, зробив так, щоб вони були дуже тугими.

— На місці злочину не було знайдено жодних засобів зв'язування, але Джек Кроу мав зріст шість футів два дюйми і, можливо, двісті п'ятдесят кілограмів. Навіть зв'язаним його було б нелегко втримати.

— Я не знаю про це. Думаю, він був дуже хворий.

— Хворий?

— Гадаю, на рак. У нього жовтянична шкіра і роздутий живіт. Я дізнаюся більше, коли потраплю всередину, але якщо це рак підшлункової залози, то йому залишилося недовго.

Хейден на мить замовк, ніби збираючись з думками. Тіні болю застигли в його очах, нагадуючи Фейт, що він досі не оговтався від смерті дружини, яка сталася чотири роки тому.

Хейден вказала на вицвіле татуювання на руці чоловіка і прочистила горло. — У молодості він був Армійським Рейнджером. Тож з раком чи без, він був міцним сучим сином, який не покинув би цей світ так просто.

Вона провела руками в рукавичках по його шкірі голови, поки не відчула тверду грудочку. — Тут велика гематома. Його вдарили в потилицю. Можливо, також кулаком або ногою в щелепу перед тим, як його зв'язали, судячи зі зміни кольору нижньої щелепи.

— А потім хтось попрацював над ним, – сказав Хейден.

— Це моя думка.

— Ці травми повинні були боліти, як пекло, але що, на твою думку, стало причиною смерті? – запитала Хейден.

Вона відкрила повіки Кроу і вивчила злегка розширені зіниці і налиті кров'ю, пожовклі білки. — Я буду знати краще, коли розріжу його.

До кімнати Фейт увійшла Ненсі Ріджфілд, слідча з місця смерті, яка працювала з Фейт. Ненсі була п'ятирічним ветераном судмедекспертизи, і вони працювали разом відтоді, як вона приїхала сюди. Мініатюрна, з чорним волоссям, Ненсі була методичною і турботливою, а також мала неабияке почуття гумору.

— Док, Капітан. – Ненсі клацнула на екрані комп'ютера і вивела на екран перші цифрові рентгенівські знімки правої та лівої рук і кистей. Всі вони були поцятковані переломами. — Переломи свіжі. Вони сталися незадовго до його смерті. А його права колінна чашечка, як ви обидва спочатку подумали, була зламана в декількох місцях.

Потрібна неймовірна сила тупого предмета, щоб розтрощити кістку. Такого болю могло бути достатньо, щоб спровокувати серцеву недостатність.

Фейт вивчила товсті вилиці жертви та бліду, грубу щелепу, вкриту білою щетиною. Ніхто не міг би звинуватити Джека Кроу в тому, що він був красивим, але вона готова посперечатися, що в молодості він був вражаючим.

— Ти вже знайшов його сім'ю? – запитала Фейт.

— Я опитав чоловіка, який живе в цьому будинку, Девіда Ледбеттера, – відповів Хейден. — За словами Ледбеттера, у Кроу є син і дочка. Сина, Дірка Кроу, я ще не знайшов, але я знайшов дочку, Мейсі Кроу, і вчора їй дзвонив. Вона живе у Вірджинії. Вона сказала, що вилітає першим же рейсом сьогодні вранці.

— Залиш мені її контактні дані на випадок, якщо мені потрібно буде їй зателефонувати, – сказала Фейт.

— Вже віддав її Ненсі, – відповів Хейден.

Фейт поклала руку на плече Кроу, відчуваючи укол співчуття до хлопця. Можливо, він не був святим, але ніхто не заслуговував на такі страждання.

Вона затамувала подих, намагаючись не уявляти собі агонію, яка наповнила б останні хвилини життя чоловіка. Джек Кроу мав перестати бути людиною. Його тіло було доказом, і воно мало розповісти історію, яку вона не почує, якщо її розум буде затьмарений емоціями.

Вона підтягнула мікрофон, що звисав, ближче і назвала ім'я пацієнта, його зріст, вагу і травми.

Починаючи зовнішній огляд, Фейт підняла його праву руку. Хоча нижня сторона передпліччя була почорнілою від синців, що утворилися після зупинки серця, вона побачила ледь помітний напис, витатуйований у вигляді напису "DO NOT HARM". Вона занотувала цю знахідку разом з татуюванням Армійського Рейнджера в реєстратор, а потім продовжила шукати інші позначки. На нижній частині живота був шрам, ймовірно, від видалення апендициту, а на плечі – стара колота рана, ніби в нього колись стріляли. Вона перевірила між пальцями ніг і рук, а також вени на руках і внутрішній стороні стегон на наявність слідів від уколів, але не знайшла жодного.

Вона підняла одну з рук жертви і вивчила пальці, тепер уже сині біля кутикули. — Ненсі, у тебе є папір?

— Звичайно, Докторе МакІнтайр, – відповіла Ненсі.

Фейт зішкребла під трьома неушкодженими нігтями, а Ненсі тримала аркуш чистого паперу під рукою. Кілька зішкрібків впали на папір. — Може, нам ще пощастить, і він подряпав свого нападника кігтями.

Фейт накатала чорнило на кінчики пальців і притиснула їх до карток з відбитками пальців. Хейден провів візуальну ідентифікацію, але потрібні були ще й криміналістичні докази.

— Ледбеттер працював з Кроу майже два роки, виконуючи випадкові роботи на звалищі, – сказав Хейден.

— Чи міг він щось сказати про стан здоров'я пацієнта? – запитала Фейт.

— Він сказав, що останні кілька місяців Кроу сповільнився, але старий ніколи не скаржився.

Фейт взяла скальпель і зробила Y-подібний розріз, який починався над грудними м'язами і спускався прямо вниз по животу. Вона відшарувала м'ясо, взяла кусачки для кісток і відламала кінці грудної клітки, щоб можна було її витягти. Вона розпакувала органи, зважила їх і відклала вбік.

Вона одразу помітила його збільшене серце, а коли витягла його з тіла і розрізала, то виявила кілька сильно закупорених артерій. Правий шлуночок був сильно знебарвлений, ніби кровотік раптово зупинився. Легені були пошкоджені, а обмацуючи черевну порожнину, вона виявила тверду масу за шлунком. Вона видалила шлунок, щоб виявити пухлину на підшлунковій залозі, яка, як вона побилася об заклад на зарплату, була раковою. Джек Кроу вже деякий час ходив як мрець.

— Він би відчував страшенний дискомфорт, – сказала Фейт. — Я здивована, що він не отримав рецепт на знеболювальне.

— Ледбеттер сказав, що Кроу знепритомнів близько шести тижнів тому, і він відвіз старого до лікаря. Лікар хотів провести аналізи, але Кроу відмовився. – Хейден повільно, рівно вдихнув. — Кроу знав, що час спливає, і він знав, що йому потрібно очистити свою совість.

— Можливо, – сказала Фейт.

Вона продовжувала оглядати і зважувати органи, а коли оглянула їх усі, знову помістила їх в тіло і зашила Y-подібний розріз.

— Його серце не витримало, – сказала вона. — Але очевидно, що катування, враховуючи його ослаблений стан здоров'я, спровокували серцеву недостатність. Я вважаю це вбивством. – Вбивство не завжди означає вбивство, просто смерть від рук іншої людини. Її рішення дало Хейдену зелене світло для пошуку вбивці.

— Криміналісти зняли десятки відбитків пальців з трейлера, але вони не можуть сказати, кому вони належать. – Його напружений погляд трохи пом'якшав. — Я вдячний, що ти включила цю справу у свій графік на сьогодні. Я буду тримати тебе в курсі.

— Дякую. Я хотіла б знати, що сталося.

— Пан Девід Ледбеттер прийшов оглянути тіло, – сказала Ненсі. — Він також хоче бачити вас, Докторе МакІнтайр.

— З юридичної точки зору я мало що можу сказати йому про стан тіла, тому що він не член сім'ї, але я поговорю з ним, – сказала Фейт. — Ненсі, можеш підготувати Пана Кроу до прощання?

— Так.

— Капітане, не хочете приєднатися до мене? – запитала Фейт.

— З радістю, – відповів він.

— Дайте мені хвилинку, щоб привести себе в порядок і переодягнутися. – Вона подивилася на годинник, знаючи, що тепер офіційно запізнюється на збір коштів. — Мені треба перевдягнутися. Дай мені п'ятнадцять хвилин.

— Звісно.

Фейт вийшла з кімнати розтину, стягнувши рукавички і халат, що прикривав її одяг. Вона попрямувала до роздягальні, але коли потягнулася до кодового замка своєї шафки, її рука зупинилася, і їй знадобилася ще одна спроба, перш ніж вона змогла вирівняти тумблери. Замок клацнув, і, схопивши рушник і мило, вона попрямувала до душу. Вона пірнула під гарячі струмені, швидко вмилася, витерлася рушником і вбралася в темні штани, білу шовкову блузку і туфлі на підборах, які вдягла на роботу того ранку. Вона розчесала волосся, провела по ньому щіткою, дозволивши кінчикам впасти на плечі, і накинула на

себе піджак. Через десять хвилин вона приєдналася до Хейдена у коридорі, і вони разом пішли до кімнати для допитів.

Коли вони увійшли, піднявся стрункий чоловік, якому було близько двадцяти років. Він був одягнений у брудні джинси, вицвілу синю футболку і черевики, які виглядали майже такими ж старими, як і він сам. Його довге волосся було зібране у хвіст.

Фейт простягнула йому руку. — Я Доктор Фейт МакІнтайр.

Ледбеттер взяв Фейт за руку, стиснувши її з силою, яка не відповідала довгим, тонким пальцям. — Я лише мигцем бачив Кроу, але він виглядав дуже розірваним.

— Я знаю, що ви вчора були налякані, – сказав Хейден. — Чи була у вас можливість подумати про те, хто міг хотіти нашкодити Кроу?

Ледбеттер похитав головою. — Він тримався осторонь і тримався подалі від неприємностей. У нього навіть не було пацієнтів за останні півроку.

— Коли він востаннє бачив своїх дітей?

— Мейсі немає вже багато років. Я ніколи її не бачив. Дірк живе на території, але я не розмовляв з ним кілька місяців. Вони з Кроу не дуже добре ладнають.

— Ви знаєте, чому? – запитав Хейден.

— Дірк хотів, щоб його батько продав землю і насолоджувався життям. Кроу не хотів це обговорювати.

— І ви не бачили нікого навколо двору, хто викликав би підозру? – запитав Хейден.

— Ні. Нікого не було вже кілька тижнів.

— Ви возили Пана Кроу до лікаря півтора місяці тому? – запитала Фейт.

— Так, він був у поганому стані. Я відвіз його до міста, і він дозволив лікареві тикати і колупати себе, але врешті-решт не дозволив йому нічого зробити.

— У нього були невиписані рецепти? – запитала Фейт.

— Так. Він сказав, що бурбон допоможе. Ми зупинилися в винному магазині і купили шість упаковок і два з половиною галони бурбона преміум-класу. Він також попросив мене зайти в універмаг і купити пару телефонів і тютюну. Він любив курити.

— Два телефони? – запитав Хейден. — Для чого вони йому були потрібні?

— Він не сказав. Лише сказав, що в них є GPS-мапа і відеореєстратор.

— Він планував кудись поїхати? – запитала Хейден.

— Він сказав, щоб я не хвилювався, коли я запитав.

— Ми не знайшли жодного телефону в його трейлері, – сказав Хейден.

— Я не знаю, що він з ними робив. – Ледбеттер принюхався і перевів погляд на Фейт. — Можу я побачити Кроу?

Фейт кивнула. — Якщо ви підете за мною, я відведу вас до пана Кроу.

Напруга пронизала юнака. — Звісно.

Вони втрьох пройшли коридором до оглядової кімнати, де на них чекала Ненсі з накритим тілом пана Кроу. Коли Ледбеттер підійшов ближче, Ненсі відсунула простирадло рівно настільки, щоб показати його обличчя. Спочатку Ледбеттер відсахнувся, а потім, набравшись сміливості, підійшов до каталки. На

його обличчі була суміш смутку і жалю. — Я не хотів вірити, що це дійсно Кроу, але це так. – Ледбеттер поплескав Кроу по плечу, розвернувся і вийшов з палати.

Фейт затулила обличчя руками і разом з Хейденом пішла за молодим чоловіком, а Ненсі залишилася з тілом.

Ледбеттер похитав головою. — Усім подобався Кроу. Він був замкнутим. Час від часу трохи випивав, але ніколи нікого не кривдив. Господи, його так сильно побили. Він не заслуговував на такий кінець.

Хейден поставив ще кілька запитань, отримав контактну інформацію чоловіка, і Ледбеттер попрощався з ним до приходу Ненсі, яка вивела його з будівлі.

— Я проведу тести на наркотики і дам тобі знати, якщо щось буде позитивним.

— Дякую, Докторе МакІнтайр.

— Завжди до ваших послуг, Капітане Хейден.

З капелюхом у руці він попрямував до ліфта, минаючи Ненсі, яка поверталася до Фейт.

Коли двері ліфта зачинилися за Хейденом, Ненсі запитала: — Докторе МакІнтайр, вам нікуди не треба поспішати?

Фейт перевірила годинник. Прокляття. Вона запізнювалася.

Тепер бальна зала була повна людей, які чекали на неї. Сьогодні вона була леді години, і її нагороджувала Молодіжна рада з надзвичайних ситуацій як волонтера року. Нагороди її не цікавили, але вона розуміла, що такі заходи дають змогу донорам почуватися добре і що вони набагато більше схильні відкривати свої гаманці.

Не було часу йти додому і переодягатися, тож свіжа червона помада, бризки парфумів і ще одне швидке розчісування волосся – ось і все, що потрібно було зробити. За кілька хвилин вона вибігла з кабінету судмедексперта зі спогадами про Джека Кроу на п'ятах.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Понеділок, 25 червня, 17:15.

Фейт залишила голосове повідомлення для Мейсі Кроу по дорозі до готелю "Дріскілл". Вони ще не говорили безпосередньо, але пані Кроу пообіцяла наздогнати Фейт, коли буде в місті.

Коли Фейт перетинала мармуровий вестибюль, вона зловила себе на тому, що відтворює в пам'яті улюблену приказку свого покійного батька. "*Не спускай очей з призу".*

І сьогодні для неї цим призом був новий молодіжний притулок, будівництво якого мало розпочатися на початку року. Для його відкриття потрібно було зібрати останні сто тисяч.

Коли струнний квартет заграв "Clair de lune", вона пройшла повз білі колони до круглих столів, прикрашених кришталевими вазами, наповненими запашними білими трояндами, і килимками, зробленими з ламінованих малюнків, намальованих дітьми з притулку.

Вона попрямувала до бару, замовила міцний мартіні і зробила кілька ковтків, сподіваючись, що він розмиє розбите тіло Джека Кроу і дасть їй змогу сфальшиво посміхнутися колишнім одноліткам її батьків.

Протягом наступних кількох хвилин вона приймала привітання від давно відсутніх друзів і розповідала їм ввічливі історії зі склепу судмедексперта. "Так, принцеса тепер заробляє на життя тим, що розрізає мерців". Згадували старі пригоди. "У Найробі було казково, але в Парижі було страшенно весело". І приймала запрошення на обід від жінок, яких не бачила багато років.

— Фейт, ти, як завжди, всіх зачаровуєш.

Посміхаючись, вона обернулася на знайомий глибокий голос Пітера Слейтера, для друзів - Пі Джей. Вона знала Пі Джея з тих пір, як вони разом грали в хованки в адвокатській конторі, яку їхні батьки, Рассел МакІнтайр і Пітер Слейтер-старший, утримували більше сорока років.

Їхні батьки познайомилися в коледжі, навчалися на одному юридичному факультеті і почали грати в хованки, коли їм було по двадцять з гаком. Сім'ї були переплетені до глибини душі. Пі Джей оплакував разом з нею смерть її матері десять років тому, а батька – п'ять років потому. У квітні, коли помер Пітер-старший, вона оплакувала його так само глибоко, як Пі Джей і його мати, Маргарет, яка була Фейт другою матір'ю.

Фейт поцілувала Пі Джея в щоку, насолоджуючись знайомим ароматом лосьйону після гоління, яким користувався і його батько. — Вибач, я запізнилася.

Робота. А де Маргарет? Вона зробила вражаючу роботу, організувавши все це. – Маргарет була маленькою жінкою у віці шістдесяти років, яка завжди була бездоганно одягнена і мала більше енергії, ніж жінки вдвічі молодші за неї.

— Моя люба мама ходить по кімнаті, вирішуючи, чи буде вона проводити тут збір коштів на боротьбу з інсультом наступного року. Ти ж знаєш маму, вона ніколи не буде задоволена, якщо не буде робити двадцять справ одночасно.

— Як тримається Маргарет? Це її перший захід після смерті твого батька.

— У неї бувають сумні моменти, але загалом вона добре справляється. І зауваж, вона говорить про те, щоб запросити тебе до однієї зі своїх комісій з планування заходів.

— Я люблю твою маму, але я так не думаю.

Пі Джей розсміявся. — Щасти тобі відмовити їй. Мій батько ніколи не міг.

Вона оглянула кімнату і щедрість квіткових композицій, їжі та напоїв. — Зважаючи на вартість подібних заходів, членам правління було б набагато простіше просто виписати чек на користь притулку і закінчити на цьому день.

— Цього ніколи не станеться. Мало того, що ці люди люблять свої вечірки, так ще й це позбавило б маму можливості організовувати такі заходи. Ти ж знаєш, як вона любить такі речі.

— Не кажи їй, що я так сказала, але я ледве можу їх витримати, – сказала Фейт. — Я як риба у воді.

— Ти добре це приховуєш. Твої батько і мати пишалися б твоїми досягненнями.

Мати, так, але батько, можливо, а може й ні. Мати підтримувала її на кожному кроці, тоді як Рассел МакІнтайр був людиною небагатослівною, а після смерті матері ще менше. Він балував свою маленьку дівчинку всіма матеріальними речами, які тільки можна було купити за гроші, вважаючи, що речі компенсують усі пропущені вечері, концерти та канікули. Зрештою, він хотів мати синів, а був змушений задовольнитися прийомною донькою.

Тіна Волден, директорка молодіжного притулку, помахала рукою Фейт і Пі Джею, коли підійшла до сцени. На Тіні була темно-синя сукня в обтяжку, яка не зовсім пасувала її міцній статурі, нові туфлі, які, судячи з її ходи, вже натирали мозолі, і небагато косметики. Однак для Тіни будь-який одяг, що не був вицвілими джинсами, вкритими чарівними маркерами, фарбою чи брудом, був кроком уперед.

— Пора на сцену, – сказала Тіна.

Фейт допила останній келих мартіні, знаючи, що як би їй не хотілося випити ще, сьогодні робочий вечір, а вранці на неї чекає ранній дзвінок. — Давай зробимо це.

Пі Джей провів Фейт на сцену, і коли вона піднялася на поміст, він підійшов до мікрофона на подіумі. Він дав знак квартету зупинитися і підморгнув своїй матері Маргарет, яка перервала розмову з сенатором штату, щоб посміхнутися і помахати їм рукою.

Повернувшись до мікрофону, Пі Джей сказав: — Доброго вечора. Я нарешті загнав нашу дуже зайняту почесну гостю в кут, але вона не з тих, кого можна довго затримувати, і надовго не затримається. Як вона любить казати: "Смерть ніколи не відпочиває".

Сміх прокотився по кімнаті, коли близько п'ятдесяти гостей зайняли свої місця. Вона шукала поглядом серед облич, але не побачила того обличчя, на яке сподівалася цього вечора.

— Доктор Фейт МакІнтайр трохи соромиться нагород, – сказав Пі Джей. — Мені довелося її вмовити. На її думку, якби ви ніколи не дізналися про її волонтерську діяльність, з нею все було б гаразд.

Поки Фейт вдруге сканувала натовп, Пі Джей перераховував свої професійні та академічні досягнення, а також список гучних справ, які допомогла розкрити її робота.

Цілком логічно, що Хейден тут не буде, вирішила Фейт. Нагорода, яку вона отримувала, була названа на честь його покійної дружини, і це була рана, яка ніколи не загоїться.

Оплески в залі повернули її до того моменту, коли Пі Джей сказав: — З великим задоволенням я вручаю Доктору Фейт МакІнтайр четверту щорічну Нагороду за заслуги імені Сієрри Хейден.

Фейт і Сієрра були добрими подругами, і саме Сієрра ввела її до складу правління п'ять років тому. Коли у Сієрри виявили рак яєчників, всі спочатку були налаштовані оптимістично. Але всесвіт не почув молитов, і за кілька днів до тридцять шостого дня народження Сієрри рак забрав одну з найкращих людей планети.

Фейт прийняла кришталеву вазу, на якій було викарбувано ім'я Сієрри та її власне. Нагорода була важкою в її руках, і її вага перекреслювала всі філософські аргументи про те, що смерть є частиною життя. Минула мить, перш ніж вона змогла заговорити.

Вона подякувала правлінню, директору притулку Тіні і нагадала всім "віддавати, поки не стане трохи боляче, а краще – дуже боляче". Вона зійшла зі сцени, несподівано відчувши, що другий келих мартіні виправдовує себе.

— Докторе МакІнтайр, хочете перекусити? – запитала Кет Джонс, одна з дітей, які зараз мешкали в притулку. Кет переїжджала з однієї прийомної сім'ї в іншу до тих пір, поки два місяці тому не дізналася про свою вагітність і не отримала тавро "важкої". Наразі притулок був єдиним, що стояло між нею та вулицею.

Фейт подякувала барменові і зіткнулася з молодою дівчиною, яка тримала тацю з закусками. — Дякую, Кет. Я не дуже голодна.

Кет зморщила ніс. — Я тебе не звинувачую. Ця риба пахне приманкою для акул.

— Це дикий лосось з Ісландії і дуже дорогий.

— Напевно, щоб зловити велику рибу, потрібна наживка, так? – Маленьке, ніжне личко дівчинки не дуже гармоніювало з темно-каштановим волоссям, помережаним фіолетовими та зеленими прожилками, або з численними пірсингами у кожному вусі.

Фейт розсміялася. — Це саме те, що треба.

Дитина була розумною. Якби хтось дав їй підручник, вона б упиралася. Однак, коли Фейт подарувала їй відремонтований ноутбук, дитина годинами читала і працювала в Інтернеті. Незважаючи на свій гострий інтелект, Кет була на довгому і тернистому шляху до кращого життя з дня свого народження. А ця

вагітність стала ще однією величезною перешкодою на її шляху. Щасливий кінець для таких дівчат, як Кет, був рідкісним явищем.

— Отже, це твоя друга випивка, – сказала Кет. — Жадаєш рідкої хоробрості?

Не хоробрості, але, можливо, короткого перепочинку від спогадів про сьогоднішній розтин. — Я скоро піду спати і візьму машину напрокат.

— Але зараз лише дев'ята.

— Я на ногах з п'ятої.

— Гадаю, ти вже можеш йти, – сказала Кет, трохи нахилившись до Фейт. — Але якщо підеш, то пропустиш Техаського Рейнджера, який стоїть на п'ятій годині. Він витріщається на тебе.

Фейт не потрібно було обертатися, щоб дізнатися, що Техаський Рейнджер – це Мітчелл Хейден.

— Скажи мені, що ти не в біді, – сказала Кет. — Він виглядає так, ніби хоче когось заарештувати.

— У мене немає неприємностей. А як щодо тебе? Ти все ще дотримуєшся нашого пакту про відмову від кіберзлочинності? Ніяких зломів систем, щоб винюхувати.

Кет знизала тонким плечем, наче йшлося про звичайний серфінг в Інтернеті. — Я не порушила жодного закону.

Фейт не тиснула. Дитина намагалася, і цього було достатньо для неї. — Добре. Можеш запропонувати тому джентльменові біля бару ще їжі?

Кет закотила очі. — Цей хлопець з'їв майже дві таці сам.

— Він і його дружина пожертвували землю для притулку. Було б добре зробити його щасливим.

Кет не ворухнулася. — Рейнджер не виглядає щасливим.

Він ніколи не виглядав щасливим. — Я з ним розберуся.

— Гаразд. Як скажеш.» – Знизавши плечима, Кет підійшла до судді.

Фейт дочекалася, поки дівчина опиниться поза зоною чутності, перш ніж підійти до Хейдена. — Доброго вечора, Капітане Хейден. Я не думала, що ви прийдете.

Неодноразово бачачи Хейдена та його покійну дружину разом, вона вірила, що споріднені душі дійсно існують. Після смерті Сієрри він поїхав з Остіна, щоб працювати поблизу кордону, але тепер, через чотири роки, він повернувся з новим підвищенням, яке він все ще приміряв на себе.

— Гарна нагорода, – сказав Хейден.

Вона підняла її, щоб він міг побачити ім'я Сієрри. — Це велика честь.

Він вивчав викарбувані слова з мовчазною, навмисною присутністю, від якої в неї по шкірі побігли мурашки, а в душі з'явився відтінок провини.

Три тижні тому вона брала участь у візиті на місце проведення цього заходу. Комісія оглядала готель майже годину. Після того, як група розійшлася, вона не поспішала додому, тому забрела до бару готелю. Вона потягувала мартіні, коли він кинув свій фетровий капелюх на барну стійку поруч з нею. Вона відмахнулася від його вибачень за те, що він пропустив зустріч, замовила йому бурбон і завела світську бесіду. Він ніколи не згадував про свій кевларовий жилет, в який того ранку влучила куля, але після довгої паузи сказав, що зупинився в готелі. І, що ж, одне потягнуло за собою інше.

Секс був суто фізичним. Без поцілунків. Ніяких розмов про любов. Ніхто не шукав другу половинку. І це влаштовувало їх обох. Відтоді вони зустрічалися в цьому готелі шість разів. Здавалося, обоє розуміли, що це не триватиме довго, тож кожен з них намагався тримати їхні стосунки в таємниці.

Його темний погляд швидко ковзнув по її білій блузці та штанах. — Ти зібрала багато грошей сьогодні?

— Так, і навіть більше.

— Вибач, я запізнився.

— Не вибачайся.

— Щось чути від доньки Джека Кроу?

— Я залишила їй голосове повідомлення, – відповіла вона.

Смерть була постійним фактором у її роботі, але вона ніколи не хотіла зациклюватися на цьому.

— Кімната 701, – запропонував він.

По її хребту пробігло поколювання. — Сподіваюся, у тебе кімната з видом.

— Там є ліжко.

— Це підійде.

Мітчелл Хейден не був гарненьким хлопчиком-красунчиком. Його очі були занадто глибоко посаджені, а щелепа занадто широка, щоб нагадувати щось класичне. Додайте до цього ніс, який виглядав так, ніби його ламали раз чи двічі, і ви отримаєте обличчя, схоже на обличчя вуличного розбишаки. У сірих очах, які нічого не пропускали, був гострий розум. Коли Фейт потрапляла під його приціл, хоч ненадовго, вона забувала про молодіжний центр, про непевне майбутнє Кет і про Джека Кроу.

— Мені потрібно ще півгодини, – сказала вона.

— Ніякого поспіху.

Кет підійшла до них з тацею, на якій стояли свіжі мартіні та бурбон. — Останній дзвінок.

Фейт затамувала подих, коли поміняла свій недопитий мартіні на новий. Вона не приховувала свого роздратування від того, що ця неповнолітня дівчина тицяє пальцем у ніс законам штату і федеральним законам, подаючи алкоголь.

Хейден взяв бурбон. — Скільки тобі років, дівчинко?

— Двадцять шість, – відповіла Кет без паузи.

Він похитав головою, відпиваючи. — В якому році ти народилася?

— 1992.

Він посміхнувся. — А ти швидка. Віддам тобі належне. Але візьми ще одну тацю з випивкою, і я покличу твого соціального працівника.

Кет закотила очі, наче ненавиділа увагу, але Фейт знала, що цей трюк був розроблений спеціально, щоб викликати реакцію. Негативна увага була кращою, ніж ніякої.

— Так точно, Капітане. – Кет зробила вигляд, що вітається. — Автобус від'їжджає до притулку. Дякую за виступ, Фейт.

— Рада, що ти змогла прийти. Не забудь, що в середу я везу тебе на передпологовий огляд.

— Не можу дочекатися. – Настрій Кет трохи потьмянів, як це завжди бувало, коли згадували про дитину. Вона покинула їх, походжаючи по кімнаті, наче випробовуючи автобус, щоб він її покинув.

— Що за історія з цією дитиною? – запитав Хейден.

Він завжди уважно слухав доповіді Фейт на засіданнях правління, але рідко ставив запитання про дітей у притулку. І він, і його сестра робили щедрі пожертви на ім'я Сієрри, але вони завжди залишалися на периферії.

— Вона розумна, як батіг. Знає комп'ютери вздовж і впоперек. Мати вживала наркотики, а батько відмивав гроші для наркокартелю. Обидва померли. Остання прийомна сім'я вигнала її після того, як дізналася про дитину, тому притулок – це її найкращий шанс. У грудні їй виповниться вісімнадцять, і тоді я не знаю, що її чекає далі.

— Хто батько дитини?

— Вона не скаже. І, до речі, вона не подавала сьогодні випивку. Таця була її способом спровокувати реакцію.

— У мене чи у тебе?

— У мене. Вона колола мене кілька тижнів.

— Навіщо?

— Вона шукає рятівний круг. Вона знає, що тоне, але не знає, як врятуватися.

— І ти збираєшся її врятувати?

— Якщо вона мені дозволить.

Директор притулку і Маргарет підштовхнули Фейт вперед, коли прибула знімальна група місцевого телебачення, щоб зняти її та кількох жертводавців. — Мені потрібно обговорити кілька деталей. Тобі не потрібно тут затримуватися.

— Мені нікуди йти.

— Як хочеш, – сказала вона. Вона перейшла через бальний зал до репортера, кілька хвилин говорила на камеру, поспілкувалася з гостями і поцілувала Маргарет у щоку. Коли вона закінчила розмову з персоналом готелю, було вже за десяту.

Вона озирнулася по кімнаті, але не побачила Хейдена. Його терпіння до нудної сторони її життя мало свої межі. Вона вийшла з бальної зали і попрямувала до вестибюлю. Її підбори клацали по мармуровій підлозі, коли вона прямувала до ліфта.

— Доктор МакІнтайр?

Вона обернулася і побачила високого, худорлявого чоловіка з акуратно поголеним обличчям і теплими карими очима. Йому було близько сорока років, він був елегантно одягнений у сірий костюм і сорочку такого ж, але світлішого відтінку.

— Ми знайомі? – запитала вона.

Він простягнув їй руку. — Кевін. Я побачив афішу заходу з вашим фото і на мить переплутав вас з кимось іншим. Потім я впізнав прізвище МакІнтайр. Я знав вашого батька.

— Я маю вибачитися зараз? – Вона прийняла його руку.

Блиснули білі зуби. — Ні. Він не влаштовував мені перехресного допиту. Напевно, це добре. Свого часу він був відомий як справжній міцний горішок.

Якщо під "міцним горішком" він мав на увазі "безжальну юридичну акулу", то так. — Таким він і був, Кевіне.

— Я щойно побачив, як ви перетинали вестибюль, і вирішив відрекомендуватися. Не бажаєте випити чогось у барі?

— Ні, дякую. У мене був довгий день.

Відмова зійшла з нього, як вода з качки. — Можливо, ми ще зустрінемося якось.

— Гарного вечора, Кевіне.

— І тобі, Фейт.

Фейт відчула, що під усіма його витонченими манерами та відполірованою шкірою ховався прихований мотив. Після смерті батька вона мала справу з кількома такими чоловіками, як він. Одягнені в гарні костюми, вони приходили з юридичними дипломами та погрозами. І як вона казала їм усім, Рассел МакІнтайр, можливо, колись коштував цілий статок, але все це зникло. Те, що вона мала зараз, або залишилося їй у спадок від матері, або вона заробила сама. Камені не кровоточили, як би сильно ти не тиснула.

Більшість людей не розуміють, що я дуже дорожу всіма дітьми. Якби я не любив їх так сильно, як люблю, я б ніколи не пішов на ті жертви, на які пішов, щоб створити їх так багато.

З любов'ю, Татусь

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Понеділок, 25 червня, 22:30.

Коли спеціальний агент ФБР Мейсі Кроу прибула до Остіна, вона взяла таксі і поїхала прямо на звалище свого батька. За словами Техаського Рейнджера та судмедексперта, Джек помер рано вранці в неділю за підозрілих обставин. Факти, які повідомив їй Рейнджер Хейден, були похмурими. Джек був дуже сильно побитий перед тим, як зазнав обширного серцевого нападу.

Заціпеніла, Мейсі подякувала Хейдену за повідомлення, сидячи в своєму маленькому орендованому будиночку біля Квантіко і дивлячись на фотографію Джека і себе перед Шевроле Імпала, яку вони відреставрували того літа, коли їй виповнилося шістнадцять років.

Вона одразу ж зателефонувала своєму керівнику і звільнила свій графік, сказавши, що їй потрібно кілька днів відпустки. Однак вона змогла вилетіти лише в понеділок вранці і після кількох затримок дісталася до Техасу.

Під час короткої зупинки в Атланті Мейсі прослухала голосове повідомлення від Доктора Фейт МакІнтайр, судмедексперта. Доктор МакІнтайр пояснила, що вона провела розтин Джека і дійшла висновку, що якби не серцева недостатність, рак підшлункової залози вбив би її батька до кінця року. Мейсі сиділа в приголомшеній тиші, дивуючись, чому Джек не подзвонив їй раніше. За кілька хвилин до вильоту вона передзвонила доктору, пообіцявши відвідати її завтра.

Незважаючи на розлучення, Джек завжди надсилав аліменти на утримання дитини, ніколи не пропускав жодного дня народження чи Різдва. Її мати ніколи не говорила жодного слова проти Джека, але з віком Мейсі зрозуміла, що він жив нелегким життям і час від часу використовував свої медичні навички для роботи на менш скрупульозних чоловіків. Її мати колись описувала Джека як складну людину і шкодувала, що вони не доклали більше зусиль, щоб у них все вийшло.

Минуло вісім років відтоді, як вона опинилася на звалищі. Навесні вона закінчила Академію ФБР у Квантіко і вирушила до свого першого місця служби в Денвер. Остін не був по дорозі, але вона хотіла побачити свого старого. Коли вона прибула на пункт прийому металобрухту, Мейсі та її батько провели наступні два дні у пошуках радіоприймача та колонок для її старого седана "Тойота". Хоча обидва були не надто балакучими, візит пройшов досить спокійно.

Тепер же, коли таксі проїжджало повз купи розтрощених автомобілів, погнутих мотоциклів і випадкових автофургонів на блоках, неперебоpне

відчуття втоми і втрати накрило її з силою і остаточністю гідравлічного компактора на звалищі сміття.

Світло фар прорізало передню частину трейлера і замерехтіло на тлі жовтої стрічки з місця злочину, обмотаної навколо кілків, встановлених навколо будинку. На мить вона не могла поворухнутися. Коли таксист відкашлявся, вона розплатилася з ним, схопила рюкзак і вийшла з машини. Вечірня спека вдарила по ній, і вона подумала про друзів на сході, які були переконані, що суха спека краще, ніж 100-відсоткова вологість. Вона дістала з кишені телефон і увімкнула ліхтарик.

Довгими кроками через запилене подвір'я повз вантажівку Джека останньої моделі, вона переступила через стрічку і піднялася по сходах повз крісло на газоні, тепер обмотане червоною стрічкою з місця злочину. Вона посвітила на стілець і його червоні, білі та сині плетені ремені, а потім на потріскану, вигорілу на сонці палубу. Обидва були вкриті кров'ю.

Рейнджер сказав, що Джека знайшли в цьому кріслі, яке вона, за іронією долі, відправила йому два роки тому на день народження. Вона уявила, як він сидить у ньому, курить сигару, а потім уявила, як він кричить від болю і вмирає.

Вона виштовхнула всі думки з голови і прочитала помаранчеву печатку, прикріплену судмедекспертом до дверного косяка. Вона була датована вчорашнім днем і підписана кимось на ім'я Ріджфілд. Ручка вхідних дверей і дерев'яна дверна коробка були вкриті дрібним чорним пилом відбитків пальців. На терасі поруч з нею лежав перекинутий наметовий маркер для доказів.

Вона досліджувала достатньо подібних місць, і її не лякало попередження "НЕ ВХОДИТИ" та наслідки, перелічені дрібним шрифтом під ним. Вона сягнула до кишені, дістала дві чорні латексні рукавички, які завжди були в кожній її куртці, і вдягнула їх. За допомогою ключів, які дав їй Джек, вона відчинила двері і зламала пломбу.

Обережно, щоб не торкнутися порошку, вона увійшла в темний салон, де пахло сигаретним димом, освіжувачем повітря і бурбоном.

Вона увімкнула верхнє світло, кинула рюкзак біля дверей і витягла пістолет з кобури. Місце було розгромлене. Слідом за тими, хто обшукував квартиру, приїхала команда судмедекспертів, які витрусили пил з підвіконь, ручок холодильника, розбитих рам для фотографій, розкиданих по центру кімнати, а також з деяких зім'ятих і розірваних фотографій. Джек ніколи не любив незнайомців на своїй території, і це вторгнення додало останньої образи.

— Вибач, Джеку. – Вона сховала телефон у задню кишеню.

Джек дзвонив їй тиждень тому, сказав, що поставив у холодильник шість упаковок її улюбленого пива "Корона". Дзвінок був незвичним, і коли вона запитала, як у нього справи, він наполягав, що все гаразд. Вона інстинктивно знала, що з ним не все *гаразд*, і пообіцяла собі відпустку в Техасі дуже скоро.

Так чи інакше, він, мабуть, знав, що у нього позичений час, і що його дзвінка буде достатньо, щоб забезпечити її візит. Вона потягнулася за холодним пивом, засунула кришку під ручку шухляди і швидким ривком відкоркувала її.

Затягнувшись, вона повернулася до розбитих фоторамок, взяла одну з них і обтрусила розбите скло. Це була фотографія її хрестин. Наступна фотографія, яку вона помітила, зображала її з Сантою. На третій – момент, коли вона зробила

один зі своїх перших кроків. У цьому просторі вона застигла в часі, як маленька дитина, коли вони з матір'ю та Джеком жили разом.

Вона пройшла до спальні і побачила, що матрац перевернутий і порізаний. Тумбочка була перекинута, а лампа розбита. Скрізь було ще більше чорного пороху, а намети для доказів були розставлені одним з кишенькових ножів Джека, його роторний телефон лежав на підлозі, а щойно пошматована армійська Біблія, яку він так і не спромігся прочитати.

Вона сховала пістолет у кобуру і поставила пиво на комод, а потім вирівняла стіл і поклала телефон і Біблію назад на стіл. Вона відсунула каркас ліжка від стіни і зняла частину ворсистого килима, щоб відкрити люк розміром в один фут квадратний. Джек показав їй цю схованку багато років тому. *"Це те місце, яке ти будеш шукати, якщо я помру, дитино."*

Вона порилася в маленькому отворі і витягла сумку на блискавці, наповнену двадцятьма золотими монетами, пістолетом Sig Sauer, запасним комплектом ключів від його вантажівки і новеньким смартфоном. Вона схопила ключі, пістолет і телефон і поклала їх на тумбочку, а потім повернула золото в схованку, закрила люк і замінила килимове покриття.

Коли ліжко стало на місце, вона затягнула матрац назад на каркас і скинула на нього ковдри та простирадла.

Вона сіла на край, потягнулася за пістолетом і відвела затвор назад рівно настільки, щоб переконатися, що в патроннику є набій. Вона заховала пістолет за пояс, взяла пиво і зробила ще один довгий ковток, перш ніж потягнутися за смартфоном.

— Ти дуже технічно підкований, Джеку.

Її старий міг розібрати машину і зібрати її назад, але з комп'ютерами і смартфонами він був безнадійний. Скільки вона його знала, у нього завжди був розкладний телефон. Вона увімкнула смартфон і виявила, що він захищений паролем. Знаючи, що Джек – людина звички, вона набрала цифри, які відповідали *Мейсі* – 6229. Телефон відкрився. Якби це не спрацювало, її наступною ставкою було б 5225 для *Джека*. А третьою ставкою був би рік її народження – 1988.

Вона обшукала екран, але не знайшла жодних електронних листів чи, не дай Боже, смс. Не було жодних додатків, які б не входили до стандартної комплектації телефону, або будь-якої історії дзвінків. — То навіщо телефон, Джеку?

Вона двічі натиснула кнопку "Додому" і виявила, що запущені додатки "Карти" та "Фотографії". Спочатку вона відкрила додаток "Фотографії" і побачила зображення поштової квитанції. Джек відправив їй посилку третім класом у п'ятницю. Вона не отримала його в суботній пошті і здогадалася, що він все ще блукає по поштовому відділенню. — Все цікавіше і цікавіше, Джеку.

Вона відкрила додаток "Карти" і знайшла три збережені адреси. Коли вона відкрила першу з них, то виявила, що вона знаходиться за двадцять хвилин на захід від неї, і, якщо їй не зраджує пам'ять, ця місцевість була віддаленою. Друга адреса була у Східному Остіні. Третя – в центрі Остіна. — Що за чортівня?

Якщо Джек хотів привернути її увагу за допомогою телефону, йому це вдалося. Він залишив ці адреси не просто так, і вона, без сумніву, збиралася їх перевірити. Третя адреса – 1213 Сабін-стріт – була найменш вірогідною для

Джека, тож вона перевірила її першою. Адреса збігалася з місцем розташування офісу судмедексперта округу Тревіс. Цікаво. Вона спілкувалася через голосову пошту з Фейт МакІнтайр. Іноді світ був дійсно маленьким, чорт забирай. На сайті офісу не було сторінки персоналу, тож вона пошукала "Фейт МакІнтайр". Тут, на звалищі, зв'язок був ненадійним, а телефон повільно витягував будь-які посилання.

Поки вона чекала, хтось сильно грюкнув у вхідні двері трейлера. Вона напружилася і потягнулася за пістолетом. — Хто там?

— Це Дірк Кроу. Хто, в біса, там?

Дірк Кроу. Брат, якого вона не бачила з тих пір, як їй було рік чи два. Він був їй незнайомий, але в його голосі були знайомі глибокі нотки Джека, і на мить їй здалося, що тато повернувся з мертвих.

— Це Мейсі Кроу. – Вона сховала пістолет у кобуру і підійшла до вхідних дверей.

Вона увімкнула освітлення на терасі, відкинула штору і побачила великого чоловіка, який стояв, підібгавши ноги і заклавши руку за спину. Вона готова була посперечатися, що вона була скручена навколо зброї. Темне волосся закривало обличчя, яке нагадувало їй обличчя батька, коли вона була дитиною.

Дірк, на дев'ять років старший за Мейсі, був дитиною від першого шлюбу Джека. Він знав, як обійти закон, як і Джек, і вмів літати під радаром так само добре, як і їхній батько. Дірк, однак, не мав жодних проблем з порушенням законів.

Коли вона відчинила двері, то побачила перед собою молоду версію свого батька. — Блудна дочка повернулася, – сказала вона.

Він оглянув її з ніг до голови, його карі очі були насторожені. — Ти така ж білосніжна, як я пам'ятаю, *Сніжинка*.

— Так і є, – відповіла вона.

Хоча вони були спадщиною Джека, між ними не було справжнього зв'язку. У них не було спільних дитячих спогадів чи навіть ДНК, оскільки її вдочерили.

— Хто розповів тобі про тата? – запитав Дірк.

— Техаський Рейнджер. А ти?

— Отримав голосову пошту від Ледбеттера. – Маленький м'яз пульсував у нього на щелепі.

— Ти живеш на території, і я впевнена, що копам було важко тебе знайти, – сказала вона.

— Вони знайшли. – Він посунувся, його погляд звузився, коли він подивився на крісло на газоні. — Ледбеттер сказав мені, що Джек у морзі.

— Так.

— Він не хотів би похорону.

— Я знаю. Я скажу, щоб його кремували.

— Чому ти?

— Ти хочеш це зробити? – запитала вона.

— Ні. Якщо ти знаєш щось про мене, то знаєш, що я не люблю їздити в місто, а останнє, що я перевіряв, похоронне бюро знаходиться в місті.

— Справедливо. Тому я зроблю це. – Її брат жив десь на території будинку і, за словами Джека, добре стежив за порядком і не пускав до хати шкідників. — Де ти був учора?

Він потер скроню. — Я був у Ель-Пасо у справах. Повернувся, як тільки отримав повідомлення.

Не було сенсу питати, що він робив у Ель-Пасо. Він не був тут, і цього було достатньо.

— Джек довірив тобі всю паперову роботу, – сказав він. — Є заповіт?

— Це останнє, про що я зараз думаю. Я хочу знати, хто вбив тата. У тебе є якісь здогадки?

Ніздрі Дірка звузилися, і він втягнув повітря, а потім почухав чорно-сиву щетину на підборідді. — Звідки мені, в біса, знати?

— Тому що ти – той, хто був поруч. Ти бачив його весь час. І ти краще за всіх знаєш, якщо він зробив щось, що когось розлютило.

— Я не бачив Джека більше тижня.

— А якби Джек зробив щось, чого не повинен був, ти б не намагався це приховати, чи не так? – запитала вона.

— Що мені приховувати від агента ФБР, сестро? – запитав він.

— Сумніваюся, що у нас є час говорити про все, що ти приховуєш, але якщо це не пов'язано з татом, мені байдуже. – Як агент, вона навчилася дуже добре блефувати, знаючи, що якщо вона піде на контакт з підозрюваним і поводитиметься так, ніби у неї є відповіді, він здасться більше, ніж планував.

— Хіба ти не крутий агент? – Він похитав головою, розтираючи кінчиком свого стоптаного черевика скалку на палубі.

— Коли Джек востаннє був в Остіні? – запитала вона.

— Гадки не маю.

— А як щодо місцевої закусочної неподалік? – заперечила вона. — Він був там останнім часом?

— Він майже не виходив з двору в минулому році. Чому тебе так хвилює, де він був? Його вбили прямо тут.

— Нашого старого закатували і вбили. Для мене важливо *все*, що він робив в останні кілька тижнів. Що він робив і кого він бачив – все це частина головоломки.

Дірк зрушив з місця, немов намагаючись позбутися гостроти, яка з'їдала їх обох, але не міг цього зробити. — Джек час від часу обслуговував грубий натовп. Він латав деяких небезпечних людей.

Вона застерігала Джека стільки разів, що не могла порахувати, щоб він не допомагав тим, хто торгує людським м'ясом і наркотиками. — Коли він востаннє це робив?

— Кілька років тому. Як я вже казав, він здебільшого був відлюдником.

— Думаєш, він комусь допоміг, поки тебе не було?

— Звідки мені знати? – Він сягнув рукою до кишені джинсів, витягнув баночку з-під соусу і втиснув щіпку між щокою та яснами. — Ти думаєш, що його вбив хтось подібний?

— Або хтось, хто шукав одного з його пацієнтів.

— Він був упертим. Він би нікого не здав. – Гордість дзвеніла під цими словами.

— Я знаю. – Вона похитала головою, випускаючи пар, що виходив з її темпераменту. — Я збираюся з'ясувати, хто зробив це з Джеком. Я не дозволю його смерті залишитися нерозкритою.

— Це добре. Тато заслуговує на це.

Вона схопила свій рюкзак і вийшла з трейлера, грюкнувши за собою дверима. Вона тримала Дірка в полі зору і на безпечній відстані, знаючи, що хлопець його розміру може вибити з неї все до дідька, навіть не намагаючись. Правда полягала в тому, що вона не знала свого брата і не довіряла йому.

Він пішов за нею, піднявши обидві руки в знак покори. — Ми почали не з того, Мейсі. Я прийшов сюди не для того, щоб посварити нас. Я так само засмучений, як і ти, і можу бути тупим, як колись був Джек. Перемир'я?

Мейсі могла вдавати з себе хорошу, поки розслідувала вбивство Джека. Вона перетнула терасу та тверду червону землю до вантажівки Джека. — Звичайно. Перемир'я.

— Куди ти йдеш? – запитав Дірк.

— До готелю.

Вона кинула рюкзак на переднє сидіння і сіла за кермо, перш ніж грюкнути дверцятами вантажівки і завести двигун. Виїжджаючи з двору, вона глянула в дзеркало заднього виду і побачила Дірка, який відчиняв двері причепа. Якби Джек сказав йому про потайний відсік, він був би в захваті.

Вона проїхала майже милю, перш ніж зупинилася на світлофорі і дістала телефон, щоб перевірити в браузері інформацію про Фейт МакІнтайр.

З'явилося фото патологоанатома, і як тільки Мейсі роздивилася його, вона зробила подвійний дубль. Жінка була її ровесницею, у неї було світле волосся, і у них були однакові блакитні очі. Вони були настільки схожі, що Мейсі на мить здалося, що вона дивиться на власне фото. Придивившись уважніше, вона зрозуміла, що це не так. Обличчя Фейт було трохи кругліше, ніж у неї, а очі виглядали трохи менш виснаженими.

Загорілося зелене світло, і вона проїхала кілька сотень метрів до заправки. Вона заїхала на парковку, не довіряючи собі за кермом.

Близька схожість викликала тривогу. — Що за чортівня?

Коли вона чула густий техаський акцент Доктора МакІнтайр, вона ніколи не думала, що він здається їй знайомим або навіть віддалено схожим на її власний.

Її охопило неспокійне відчуття, наче підземний поштовх струсонув землю під ногами. Більшість дітей, можливо, фантазували про те, що їх усиновили, або цікавилися, як це, але їй ніколи не доводилося замислюватися над цим. Відтоді, як вона зрозуміла, що більшість чорнявих, оливковошкірих батьків не дають світловолосим, блакитнооким дітям прізвисько Сніжинка, вона припустила, що щось тут не так. Тепер, дивлячись на фотографію Фейт, вона знала, що якщо вони не були близнюками, то між ними мав бути сильний генетичний зв'язок. Її батьки зізналися, що вдочерили її, коли їй було вісім років, але вони ніколи не згадували про те, що у неї є брати і сестри. Господи, чому вони не сказали їй, що вона не одна?

Її голова йшла обертом, коли зображення на екрані світилося. Вона не знала, скільки часу просиділа, перш ніж затамувала подих. — Чорт, Джеку. Проста розмова мала б більше сенсу, ніж усі ці таємниці.

Так чи інакше, вона зустрінеться з Фейт МакІнтайр. Але поки що на неї чекали адреси з Хілл-Кантрі та Східного Остіна. Вона набрала сільську адресу, і коли вона завантажилася, повернула праворуч на дорогу, проїхала повз самотній

торговий центр і розкидані будинки, перш ніж з'явився поворот на Бланко, штат Техас.

Місячне світло було досить яскравим, щоб освітити рідкісну коричневу землю, вкриту чагарниками та кущами. Але Фейт ледве встигла розгледіти землю та її оточення, як її розум закрутився навколо думки, що у неї може бути сестра. Чи знала про неї Фейт МакІнтайр? Так чи інакше, у них були б питання одна до одної.

Що призвело до нових запитань про її біологічну матір, яка завжди була оповита таємницею *"ми не знаємо"* і бурмотіла коментарі про закрите всиновлення. Якщо її мати або Джек дійсно знали, хто вона, вони ніколи не говорили, незалежно від того, як часто вона на них тиснула.

Її фари розрізали темряву, що поглиблювалася. Сподіваючись заспокоїти свої перегони, вона увімкнула радіо і знайшла станцію кантрі-вестерну. Вона жила в Далласі, поки не переїхала на схід, щоб вступити до коледжу, а потім до академії, але, незважаючи на розкидані по всій країні квартири, вона завжди відчувала себе як вдома, коли чула кантрі-музику. Вона вмикала її, сподіваючись, що мелодія заглушить її думки.

Додаток "Карти" на телефоні Джека нагадав їй про наступний поворот, повернувши її до сьогодення. Вона сповільнила хід, шукаючи на дорозі якийсь знак. Його не було, і вона була на півдорозі повз маленьку іржаву поштову скриньку, коли зрозуміла, що знайшла свій поворот. Вона здала назад і повернула ліворуч, кривлячись від сухого коричневого пилу, що здійнявся навколо її машини.

Попереду її фари вирізали цегляний будинок, що виходив вікнами на схід. Вікна були забиті дошками, а дах виглядав так, ніби його побила нещодавня буря. Будинок мав низький ґанок, що тягнувся вздовж усього фасаду, і єдину гойдалку, яка стояла моторошно нерухомо.

Вона зупинилася. Поки двигун працював на холостому ходу, вона вивчала будинок, залитий місячним світлом. Тут несподіваних гостей могли зустріти не тільки привітанням, але й дулом рушниці – урок, який вона засвоїла в горах Колорадо, коли працювала там у перший рік. Вона розшукувала кількох зниклих дівчат. Жінка на іншому кінці рушниці зажадала назвати її ім'я, коли її кістлявий палець смикнувся над спусковим гачком. Мейсі схопила пістолет і вирвала його з її рук, але її керівник відчитав її за те, що вона опинилася у скрутному становищі.

Через кілька хвилин, не помітивши жодних ознак життя, вона заглушила двигун вантажівки, перевірила пістолет у кобурі на стегні і вийшла з машини. Денна спека ще не вщухла.

Піт виступив на її спині майже одразу, як тільки вона почала йти до будинку. Іржавий флюгер тихо скрипнув, коли вона вдруге обвела поглядом усю територію.

Піднімаючись сходами, вона помітила, що тіні були намальовані. У пилюці, розкиданій на ґанку, були також сліди ніг. — Це був ти, Джеку?

Вона стояла праворуч від дверей. Стиснувши руків'я пістолета, вона постукала у вхідні двері і стала чекати. Перебувати тут на самоті вночі було не найрозумнішим маневром, і вона б ніколи не наважилася, якби це не було таким

до біса особистим. У поле її зору потрапив круглий об'єкт, і вона підняла голову, щоб побачити маленьку камеру, яка охоплювала ґанок.

У будинку зберігалася тиша, на другий стукіт ніхто не відповів. Вона спустилася сходами і обійшла будинок ззаду. Місячне світло виблискувало на старих меблях для внутрішнього дворика. Вікна, що виходили на задній двір, також були затінені.

Потім вона пішла до заднього двору. Пил вкрив її ботильйони і подоли джинсів.

За винятком слідів на ганку, все виглядало так, ніби тут ніхто не був роками.

Потім її погляд привернув ряд з трьох великих каменів, розташованих на ідеально прямій лінії. Такої симетрії в природі не буває, і чомусь волосся на її потилиці стало дибки. Вона зрозуміла, на що дивиться. Могильні знаки.

Розстебнувши кобуру, вона повільно підійшла до каміння і побачила безліч великих слідів, які кілька разів обходили перший камінь. Сліди вели до другого каменя і до третього. Вона стала на коліна біля першого і поклала руку на випечений сонцем камінь. Камені не мали жодних позначок, але були розташовані майже на відстані п'яти футів один від одного.

Джек сховав цей телефон у відсік під килимом не просто так, а з дуже поважної причини. Використання програми "Карти" було для нього надто складним завданням. — Тату, телефон каже, що ти був тут, але не каже, чому.

Вона прокрутила до наступної адреси. Східний Остін. Вона була переконана, що її старий залишив їй слід із хлібних крихт, і за всю свою кар'єру вона ніколи не боялася йти за зачіпкою. Але цього разу вона по-справжньому боялася того, що знайде.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Понеділок, 25 червня, 23:30.

Фейт не звернула уваги на чоловіка, коли перетинала викладений плиткою вестибюль готелю. Сміх і дзенькіт келихів долинали з бару готелю, коли вона увійшла в ліфт. Її увага переключилася на номер 701.

Коли позолочені двері зачинилися, чиясь рука просунулася між ними і штовхнула їх. На секунду вона напружилася, думаючи, що її шанувальник пішов за нею, але потім зітхнула з полегшенням, коли Хейден недбало зайшов у ліфт.

Він стояв, випроставшись, і дивився вперед, не помічаючи її. Широкі плечі, м'язисті стегна та підтягнуті ноги займали більшу частину горизонтального простору, а понад 187 сантиметрів зросту поглинали здорову частину вертикального простору ліфта.

— Схоже, ти завела собі нового друга, – сказав він.

Засунувши сумочку під пахву, вона зустрілася поглядом з його поглядом у відображенні дверей. — Не друга.

— Він спостерігає за тобою щонайменше півгодини.

— Як, я впевнена, і половина людей у тій кімнаті сьогодні ввечері.

Хейден був у метрі від неї, але його близькість зігрівала її шкіру. Доторкнутися до нього було спокусливо, але камери в ліфті відволікали її погляд уперед, а музика, що лунала над головою, нагадувала їй про піна-коладу і танці під дощем. Підсвічена панель ліфта відмітила поверхи, поки не досягнула сьомого. Хейден прикрив рукою відчинені двері і став чекати, поки вона вийде.

Вона рушила коридором, слідуючи за вказівниками до 701-го номера. Було приємно опинитися подалі від натовпу, вимушених посмішок і вдавання.

Хейден йшов за нею впевненими кроками, і коли вони дійшли до дверей, він дістав ключ і відчинив їх. Вона пройшла повз нього і ввімкнула світло.

Кімната не була вишуканою, але набір для гоління на комоді, сорочки з хімчистки в шафі та закриті штори підказали їй, що він був тут раніше. Якось він сказав, що здебільшого живе поза готельними номерами і перебуває в роз'їздах. Вона готова була посперечатися, що якщо відкриє штори, то побачить кондиціонери або цегляну стіну. Але ніхто з них не приїхав сюди заради блискучого виду на Остін.

Вона сіла на край ліжка і зняла підбори, коли він кинув капелюха на стілець. Потім він зняв піджак і краватку, які повісив у шафу. Він відійшов, сів на край ліжка і зняв черевики, поки вона знімала сережки і клала їх біля телевізора.

Так було завжди між ними. Ніхто з них ніколи не поспішав роздягатися. Кожен не поспішав роздягатися, смакуючи передчуття, дивлячись на іншого так, ніби підштовхуючи його до поспіху. Це була своєрідна гра. Хто піддасться спокусі першим?

Вона розстебнула блузку і скинула її, перш ніж повернутися до нього спиною і відчути, як його мозолясті пальці повільно розстібають блискавку на штанах, оголюючи мереживну білизну. Він провів пальцем по її хребту до застібки бюстгальтера, яку розстебнув.

Її дихання перехопило в горлі, а живіт стиснувся. Це було те, чого вона жадала відтоді, як востаннє бачила його чотири дні тому. Вона обсмикнула штани на стегнах і дозволила їм впасти до щиколоток. Вона вийшла з них і повісила їх і свою блузку поруч з його одягом у шафі. Знаючи, що він спостерігає, вона зняла мереживний бюстгальтер, трусики та обшиті мереживом гольфи. Коли вона повернулася, він уже не був біля ліжка, а стояв за кілька сантиметрів від неї. На ньому все ще були штани хакі, але сорочку він зняв.

Вона знову не поспішала. Нехай очікування наростає. Нехай бажання стане таким гострим, що перекреслить усе в її житті.

Він ковзнув руками по її талії, але замість того, щоб притягнути її до себе, він повернув її до дзеркальних дверей шафи.

Так само було і з ними. Ніхто не хотів дивитися в очі один одному. Вона не хотіла бачити його як людину. І вона здогадувалася, що він вдає з неї жінку, яку все ще кохає. Його рука ковзнула по її сідницях і стиснула досить сильно, щоб вона спробувала вирватися.

Він простягнув руку і взяв її за лобок, розтираючи його до тих пір, поки вона не стала мокрою. Коли вона почала звиватися, він загнав пальці між її складок. Вона вдихнула, не піднімаючи на нього очей, бо не хотіла його бачити. Вона хотіла лише відчувати.

Його блискавка розстібнулася, вона почула, як рветься фольга, і він лише на мить намацав її, перш ніж притиснув кінчик своєї ерекції до її голої шкіри. Вона притиснула руки до дзеркала і вигнулася до нього дугою. Він розсунув її ноги і ввійшов у неї одним сильним поштовхом, так різко, що у неї перехопило подих.

Він завагався, дозволяючи її тілу пристосуватися до нього. Знову ніяких поцілунків. Жодних слів. Лише терпіння, щоб її тіло повністю відкрилося. Коли напруга ослабла, він повільно просунувся всередину, притискаючи пальці до її дуже вологого центру.

Він дуже швидко дізнався, які кнопки потрібно натиснути, щоб підпалити її, і він натискав їх усі. Стогін вирвався з її вуст, коли він увігнався в неї сильніше з гарячковим поштовхом, якого вона ніколи не відчувала з ним раніше. Жорсткий контроль, який він завжди підтримував, вислизнув, і вона відчула, як істота всередині нього заворушилася.

Він втиснувся в неї швидше, і вона відчула, що мчить до краю прірви, в яку так відчайдушно хотіла впасти. Коли він був у ній, світ зник, і вона могла просто віддатися відчуттям.

У грудях пролунав стогін, і вона вперше розплющила очі. Він дивився на неї з сумішшю задоволення і болю.

Вона відштовхнула його руку і притиснула пальці до свого клітора. Він обхопив руками її стегна і почав рухатися, а вона описувала все щільніші й щільніші кола навколо свого ядра.

А потім запал спалахнув, загорівся, і вибух підштовхнув її через край у порожнечу. Її очі заплющилися, вона вигнулася назад, і він востаннє встромився в неї, перш ніж його тіло закам'яніло, а м'язи на шиї зігнулися.

Обидва стояли нерухомо, затамувавши подих і насолоджуючись останніми залишками кульмінації. Він погладив рукою її живіт у власницький, майже жалісливий спосіб, коли повільно вийшов з неї і відступив назад.

Він зник у ванній кімнаті, і коли він викинув презерватив, вона потягнулася до трусиків і бюстгальтера. Вона накинула їх на себе і сіла на край ліжка, натягуючи трусики. Він вийшов з ванної кімнати і обсмикнув сорочку. Вона влізла в штани і заправила блузку. Не кажучи ні слова, вона відвернулася від нього, і він застебнув блискавку. Вона взула лівий, потім правий черевик, а потім, нахиливши голову і відкинувши волосся назад, вдягнула сережки.

Він застібав сорочку, але вона знову відчувала, що він дивиться на неї.

Вона підняла сумочку і відчула, як він стиснув щелепи. — Тримай мене в курсі справи Ледбеттера. І будь обережним, Капітане.

— Буде зроблено.

Коли вона проходила повз нього, він зловив її руку і притримав. Вона дивилася, невпевнено. А потім він нахилився і вперше поцілував її в губи. Вона все ще була голодна, але було ще щось глибше, переплетене з бажанням.

Коли він відсторонився, вона зволожила губи. — Поцілунок? У нас все серйозно, Капітане?

— У нас немає нічого постійного.

— На щастя, ні.

Він відпустив її руку. — Чому ти сказала мені "так" першого разу?

— Не знаю. – Вона була дуже сором'язливою, коли він уперше увійшов до неї, і він, мабуть, відчув, що минув якийсь час.

Не кажучи більше ні слова, вона вийшла з номера, двері за нею зачинилися, коли вона прямувала до ліфта. Нужда і самотність тягнулися за нею, і вона прискорила крок, знаючи, що рано чи пізно вони її наздоженуть.

***

У машині біля готелю "Дріскілл" він смикнув за манжети своєї сорочки, пошитої на замовлення, задоволений тим, що так добре вписався в оточення найкращих людей міста в їхньому шикарному готелі. Був час, коли він ніколи б не пройшов далі вхідних дверей. Портьє, глянувши на його рвані джинси та брудні руки, викликав би поліцію. Але ті часи, нагадував він собі, давно минули. Він не тільки ніколи не повернеться туди, але й зробить усе можливе, щоб тримати їх якомога далі від себе.

Він би пішов за Фейт, якби не Техаський Рейнджер, який встиг зайти в ліфт, коли його двері вже зачинялися. Він бачив, як Рейнджер прибув раніше, і помітив, що вони перекинулися кількома словами, але потім, здається, розійшлися в різні боки. До ліфтів.

Отже, між Фейт і Рейнджером щось було. Цікаво. Здавалося, ніхто більше їх не помічав. Увага до деталей – це те, що витягнуло його з вулиць і принесло йому репутацію одного з найкращих, кому можна зателефонувати, коли потрібно непомітно вирішити проблему. Звичайно, цей останній список імен був непростим завданням, але саме за це йому платили великі гроші.

Вхідні двері холу готелю відчинилися, і Фейт вийшла в кільце світла. Вона глянула на свій телефон, коли підійшов портьє і під'їхав чорний чотиридверний седан. Вона дала коридорному чайові, сковзнула на заднє сидіння, і машина поїхала, задні ліхтарі зникли за рогом.

Коли він побачив її фотографію у вестибюлі, він зробив кілька запитань про неї загалом. Вона користувалася солідною репутацією судово-медичного патологоанатома, мала допитливий розум і репутацію наполегливої людини. Він не був упевнений, чому такі люди, як Джек Кроу і Фейт МакІнтайр, опинилися в одному списку, але не йому було ставити запитання, він мав лише виконувати накази.

Він досі не знав, скільки вона знала чи не знала про пакунок, але це не мало значення. Вона була у списку, тож він знайде час, щоб поговорити з нею.

Його телефон завібрував, сповіщаючи про сигнал з камери, яку він встановив на заміському ранчо. Поглянувши на екран, він не знав, чого очікував. Випадковий койот. Колючі руки шавлії, що тягнуться до залитого місячним сяйвом неба.

Він точно не очікував побачити жінку, що йде до каміння в темряві. Вона стала на коліна, провела рукою по камінню, а потім подивилася на двох інших, ніби впізнала їх такими, якими вони були.

Він довго вдивлявся в її обличчя. Потім двічі побіг у напрямку машини, яка щойно забрала Фейт. Жінка на ранчо виглядала точнісінько як Фейт. Джек так непокірно мовчав під час їхньої розмови, і тепер він знав чому. Тієї ночі 1988 року народилася не одна дитина, а дві. Близнята.

Коли телефон завібрував повідомленням, він проклинав його, поки не побачив номер.

Він підніс сигарету до губ і клацнув кремінним коліщатком позолоченої запальнички, доки не з'явилося полум'я. Він глибоко вдихнув, насолоджуючись печією, коли дим виходив з носа і рота.

Ми встигаємо з нашим проєктом?

Він втупився в палаючий кінчик сигарети, а потім почав друкувати. **Все йде за планом.**

Ти знайшов це?

Він завагався. **Ще ні. Але знайду.**

Дивлячись, як жінка повертається до вантажівки, яка, як він знав, належала Джеку Кроу, він відчував, як шкіра на його потилиці пощипує, як це буває, коли виникають проблеми. Хто вона, в біса, така? І тут його осяяло. Вона була дочкою Джека. Мейсі Кроу. Вона була маленькою дитиною на всіх фотографіях, які він розбив. Коли вона дивилася в камеру, її погляд був зухвалим і роздратованим.

Тобі треба закруглятися з цим, надрукував його роботодавець.
Ти ж мені вже казав. Він був професіоналом і не потребував тренувань.

Усе це треба залагодити тихо і швидко.

Тон тексту нагадував йому, що незалежно від того, як далеко він піднявся, завжди знайдеться хтось, хто додасть свої два центи. Це дуже дратувало, і він мав свої межі. **Я займуся цим.**

Мейсі вже була на ранчо, без сумніву, з подачі Кроу. Якщо їй вистачило цікавості піти на ранчо вночі самій, то вона була наполегливою, як і її старий. Він захоплювався її завзяттям.

Куди б він відправив Мейсі далі, якби був на місці Кроу?

Коли прийшла відповідь, він мало не розсміявся.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Понеділок, 25 червня, 23:50.

Мейсі оселилася в місцевому непоказному готелі, який виглядав точно так само, як і всі інші в мережі. З піцою, дієтичною содовою та рюкзаком на плечі вона тихо прослизнула до кімнати біля сходів. Відтоді, як вона стала агентом, вона стала ретельніше стежити за тим, щоб знати свої виходи і завжди мати в голові стратегію відступу.

Вона кинула коробку з-під піци на тумбочку, а рюкзак на ліжко. Вона схопила шматок піци й увімкнула душ. Знявши краватку, вона відкусила шматок піци і скинула черевики. Перший шматок нагадав їй, що вона не їла майже добу, і вона з'їла шматок за лічені секунди. Вона зняла куртку, пістолет і кобуру, сорочку та джинси і відкинула запилений одяг убік, поки у ванній кімнаті здіймалася пара.

Вона ступила під паруючі струмені, дозволивши теплу ввібратися в м'язи, і подумала про те, що потрібно зробити. Очевидно, що їй доведеться зв'язатися з місцевою поліцією і повідомити їм про будинок і ймовірні старі могили.

Легко було б залишитися під душем і злити всю гарячу воду з бойлера готелю, але це не допомогло б Джеку.

— Зберися, Мейсі. – Вона вимкнула воду, витерлася насухо рушником і загорнула волосся і тіло в нові рушники. Вона взяла ще два шматки піци, сіла на ліжко і відкрила комп'ютер. Вона перейшла безпосередньо на YouTube і ввела в пошук "Фейт МакІнтайр, округ Тревіс".

Одразу ж з'явилося кілька результатів. Першим з них був репортаж з новин на початку літа під назвою "Ранчо для трупів у Сан-Маркосі". Вона відкусила ще один шматок піци і натиснула на посилання.

Перші кадри були з металевого паркану, що огороджував землю, вкриту високою травою та козами, що паслися. Молодий репортер стояв на вході біля грубих воріт і почав викладати статистичні дані про Центр судово-медичної антропології Техаського державного університету в Сан-Маркосі. Це була дослідницька установа, де зберігалися пожертвувані тіла, з яких знімали весь одяг і клали на спину, щоб науковці могли вивчати швидкість розкладання. Камера панорамує кілька тіл, захищених дротяними клітками.

Репортер зупинився на жінці, яка оглядала вибілений на сонці череп і заговорила хрипким голосом з техаським акцентом. Це був голос, який Мейсі чула на своїй голосовій пошті.

Репортер представив Доктора Фейт МакІнтайр, і Мейсі нахилилася і уважно спостерігала за тим, як жінка дивиться в камеру. Мейсі натиснула на паузу і втупилася в обличчя, яке могло бути її власним. Такі ж блакитні очі. Такі ж вилиці. Губи. Вуха. Все те саме.

Вона відкрила нове вікно і швидко переглянула соціальні мережі, але не знайшла жодного сліду Фейт. Як і вона, Фейт не була там присутня. Вона зробила ще один пошук і знайшла згадку про Фейт, яка вчора з'явилася в газеті, рекламуючи майбутній збір коштів для молодіжного притулку.

Якщо вона не була однояйцевою близнючкою цієї жінки, то була якоюсь мірою пов'язана з нею. Після стількох років, коли вона не була схожа ні на кого з родини, вона знайшла когось, хто виглядав точнісінько так само, як вона. Це викликало глибоке задоволення.

Вона змахнула сльозу з ока – разом з будь-якою спокусою зателефонувати Фейт прямо зараз. Спочатку Джек.

Зосередившись, Мейсі шукала останню адресу, яку відвідував Джек після того, як побував на ранчо. Адреса збіглася з місцевим баром у Східному Остіні під назвою "Другий шанс". На сайті бару вона дізналася, що цим закладом вже майже тридцять років володіє хлопець на ім'я Денні Гарнет. Ім'я Гарнет не здалося їй знайомим, і вона припустила, що його вік на кілька років молодший за вік Джека. Один із дописів на сторінці Гарнета в соціальній мережі рекламував святкування Дня пам'яті в барі, де всі ветерани пили безкоштовно.

— Чому Джек відвідав тебе, Гарнет?

Можливо, вони колись служили разом. Можливо, вони були друзями. Існував лише один спосіб це з'ясувати.

Вона встала, переодяглася у свіжі джинси та сорочку, які запхала в рюкзак того ранку, висушила волосся і підфарбувалася. Дивлячись на своє відображення, вона помітила, що її руки злегка тремтять, коли вона розтушовує туш. Вона зігнула пальці, щоб вони заспокоїлися.

— Звичайно, фундамент твого життя міг бути розбитий вщент, – сказала вона своєму відображенню. — Але ти впораєшся з цим, як завжди.

Що Джек зазвичай говорив їй? *"Загартовуйся, лютик"*. Востаннє він сказав їй це, коли вона дзвонила йому під час навчання у ФБР у Квантіко. Курс "О" надирав їй дупу, і вона хотіла, щоб тато вислухав її з розумінням. Коли він вимовив слова, вона попросила його замовкнути. Він розсміявся, а потім і вона почала сміятися. Наступного дня вона вклалася в шестихвилинний термін.

Вона сфотографувала своє водійське посвідчення, а також посвідчення ФБР, а потім для повноти картини зробила селфі. Вона відправила всі три фотографії на свій комп'ютер. Вона відкрила електронну пошту, перетягнула фотографії і ввела робочу адресу Фейт.

Мене звати Мейсі Кроу. Я донька Джека Кроу. Ми спілкувалися лише через голосову пошту, але нам потрібно поговорити особисто.

Це може здатися дивним, але я вважаю, що ми родичі. Мене вдочерили, і я вже кілька років шукаю своє біологічне коріння. Мій прийомний батько, Джек Кроу, помер у неділю, і за іронією долі, ви були патологоанатомом, який піклувався про нього.

Я додаю дві адреси, які Джек залишив мені на передплаченому телефоні, який я знайшла в його трейлері. Я була за тією, що за містом, і у мене таке відчуття, що там сталося щось дуже погане.

Мейсі Кроу

P.S. Фотографія варта тисячі слів, тому я додаю кілька своїх.

Замість того, щоб відправити листа зараз, вона запланувала його на завтра на п'яту вечора. Затримка дала їй час на випадок, якщо вона злякається або матиме можливість поговорити з Фейт особисто. А з огляду на те, що вона, можливо, знайшла три могили, вона повинна була принаймні зв'язатися з Фейт на випадок, якщо у Гарнет все піде не так, як їй хотілося б.

Вона взула черевики, але вирішила залишити комп'ютер на столі, разом з ключами Джека і телефоном, який він їй залишив. Знову ж таки, якщо в барі щось піде не так, або електронний лист не надійде, або ще щось піде не так, бо закон Мерфі завжди кусається, поліція матиме адреси.

Мейсі перевірила свою табельну зброю, перш ніж покласти її назад у кобуру на стегні і натягнути куртку. Вона перевірила рюкзак на наявність гаманця та посвідчення особи, як робила це завжди, і вийшла з кімнати. Вона почепила на ручку дверей табличку "Не турбувати".

О першій годині ночі вона вийшла у вестибюль і замовила машину, знаючи, що покупка кредитною карткою створить цифровий слід, який, з Божою поміччю, може відстежити будь-який поліцейський-новачок. Машина приїхала за п'ять хвилин, і вона вмостилася на задньому сидінні, поклавши рюкзак поруч із собою. Вона дивилася на вогні міста, що проносилися повз, коли вони їхали на схід, до бару на Третій вулиці.

Коли водій зупинився, вона побачила, що ззовні "Другий шанс" виглядає досить невиразно. Вікна були маленькими, вхідні двері масивними, а над входом блимала червона неонова вивіска "ВІДКРИТО".

Вийшовши з машини, вона затамувала подих, перейшла вулицю до входу в таверну і відчинила важкі дерев'яні двері.

Це був класичний остінський бар з фанковим декором, що включав місцеве мистецтво. Стеля була пофарбована в глибокий синій колір і вкрита білими хмарами та зірками. Круглі столи були пофарбовані в різні кольори, а стільці виглядали так, ніби їх привезли з різних місць. Кожен предмет меблів у барі виглядав так, ніби його переробляли. Те, що при денному світлі виглядало пошарпаним, вночі набувало чарівного вигляду.

З музичного автомата гриміла кантрі-вестерн, змішуючи важкі аромати сигаретного диму і віскі. По телевізору з плоским екраном транслювали боксерський матч, коли вона підійшла до барної стійки з білого дуба, вкритої товстим ламінатом.

Десятки пляшок домашнього алкоголю стояли на полицях біля дзеркальної стіни, віддзеркалюючи яскраве робоче освітлення. Поруч з баром висіла коркова дошка, на якій були розміщені оголошення про місцеві розпродажі, фестивалі і навіть про винагороду за інформацію про зниклу дівчину на ім'я Пейдж Шелдон. За шість років роботи у відділі боротьби з торгівлею людьми вона вивчила обличчя та ім'я дівчинки. Дівчинка зникла майже три місяці тому, і Мейсі з

досвіду знала, що шанси знайти її живою майже нульові. Вона намагалася не думати про те, що трапляється з гарними дівчатами, яких забирають чудовиська.

Бармен у протилежному кінці стояв до неї спиною. Це був великий чоловік з величезними плечима і темним волоссям, зібраним у хвіст. Не встиг він обернутися, як двері салуну, що відокремлювали передню частину будинку від задньої, розчинилися.

Жінці, яка з'явилася, було близько сорока років. Її руде волосся було зібране у верхній вузол, з якого проростали вільні кучері, що спадали на бліде обличчя, всипане веснянками. Її посмішка була швидкою і теплою. На ній була чорна футболка "Другий шанс", яка облягала великі груди та повний живіт.

— Сподіваюся, ви тут недовго сидите? – сказала жінка.

— Ні. Щойно прийшла.

Вона витерла барну стійку чистою ганчіркою. — Схоже, Гарнет дуже зайнятий. Що вам принести?

— Я б випила пива. Розливне підійде.

— Зараз принесу. – Вона поставила кухоль з льодом під кран і потягнула, поки пиво з піною не перелилося через край. Вона поклала серветку на барну стійку, а потім пиво, і все це одним плавним рухом. — Ви новенька в місті? Я ніколи не бачила вас тут раніше.

Мейсі зробила ковток. — Я народилася і виросла в Техасі, але не була там багато років.

— Я все ще чую трохи техаського акценту.

Вона зробила ще один ковток, вирішивши, що це пристойно. — Виросла в Далласі, здебільшого моя мама.

— Як тільки Техас потрапляє в твою кров, його вже нікуди не дінеш. – Жінка наповнила дерев'яну миску солоним арахісом і поставила її перед Мейсі. — То що привело вас сюди?

— Мій батько помер. Прибираю його речі.

— Шкода це чути, крихітко. Мене звуть Хізер.

— Я Мейсі. Я перебирала татові речі і знайшла записку, в якій говорилося, що у нього був хороший друг, який працював тут, – збрехала вона. — Денні Гарнет.

Посмішка жінки не зникла, але ніби застигла. — Що ж, ти знайшла правильне місце. Гарнет – власник цього закладу. Він – отой придурок.

— Я не дуже добре знав свого батька, тому намагаюся поговорити з усіма, хто його знав. – Завжди краще дотримуватися правди, якщо тільки це не є необхідним. Так легше зберігати правдивість історії.

Жінка покрутила кільце, що було закручене за вухом. "Хто був твоїм татом? Можливо, я теж його знаю.

Мейсі уважно вивчила обличчя жінки, коли та зробила ще один ковток пива. — Джек Кроу.

Посмішка Хізер потьмяніла, і вона опустила погляд. Мейсі знала достатньо про мову тіла, щоб зрозуміти, що жінка впізнала ім'я Джека, і вона відвела погляд, щоб скласти відповідь, яка, на її думку, спрацює найкраще. — Джек Кроу?

— Так. Він володів пунктом прийому металобрухту за п'ятнадцять миль звідси. Я майже не знала Джека, коли росла, тому я в цій подорожі, щоб відкрити

для себе його. У мене є лише кілька днів, перш ніж мені доведеться повернутися до школи. Я викладаю в дитячому садку.

Хізер підняла погляд, і посмішка повернулася до неї. — Мені довелося подумати хвилину. Я дуже давно не бачила Джека.

Можливо, Хізер не було там в той день, коли Джек приходив. А може, вона збрехала. — Його важко забути.

Хізер постукала вказівним пальцем по барній стійці, ніби закріплюючи спогад. — Я пам'ятаю великого ведмедя, схожого на Гарнета.

— Це був Джек. Як думаєш, я можу поговорити з Гарнетом?

— Звичайно, крихітко.

Хізер посміхнулася, а потім відійшла до кінця барної стійки. Вона поклала руку Гарнету на плече, і він виглядав трохи роздратованим, поки вона не нахилилася і не заговорила. Тіло Гарнета випросталося, і його посмішка зникла. Мейсі не чула, але здогадалася, що новина про прибуття дитини Джека Кроу не була доброю.

Коли Гарнет повернувся, на його обличчі була широка посмішка. Він вивчав її, підходячи ближче.

Вона потягувала пиво, зустрічаючись з ним поглядом і намагаючись посміхатися, хоча їй було цікаво, чи не він той хлопець, який зламав Джеку пальці і коліно, перш ніж серце її старого не витримало. — Ви, мабуть, Гарнет.

— Так, це я. А ти дитина Джека Кроу. Хізер сказала, що Джек помер?

— Серцевий напад у неділю.

Зморшки на обличчі Гарнета поглибилися. — Я не можу в це повірити.

— Так. Це було як грім серед ясного неба. Ніхто не очікував, що це станеться, – сказала вона.

Вона уявила, як занепокоєння і смуток, що промайнули в його погляді, поступилися місцем чомусь більш твердому і розважливому. Але те, що їй здалося, зникло так само швидко, як і з'явилося. — Він сказав, що ви були друзями в минулому.

— Так і було. Він кілька разів рятував мою дупу. – Ця тисячоватна посмішка трохи потьмяніла. — То як ти мене знайшла?

— Побачила записку з вашим ім'ям. У Джека було небагато друзів, тож я ризикнула.

— Досить кмітливо для вихователькі дитячого садка.

Вона засміялася. — Треба бути швидкою, щоб не відставати від п'ятирічних дітей.

Його глибокий горловий сміх пролунав трохи глухо. — Звідки мені знати. У мене немає дітей.

Вона опустила погляд на своє пиво, не бажаючи змушувати його оборонятися. Вона зробила паузу для ефекту, перш ніж повільно підняла очі. — Ви не бачили Джека останнім часом?

— Минуло багато років. Ми завжди говорили, що будемо підтримувати стосунки після армії, але ти знаєш, як це буває.

Вона кивнула, потягуючи пиво. — Я просто сподівалася дізнатися більше про мого старого. Вирішила спробувати.

— Мені б хотілося, щоб я міг розповісти тобі більше про нього. Всім моїм історіям вже більше тридцяти років.

— Я візьму стару історію, – пожартувала вона.

Він знизав плечима. — Коли ми служили в армії, я потрапив у неприємності з військкоматом. Думаю, вони б кинули мене на гауптвахту і викинули ключ, якби не втрутився Джек. Він міг задобрити кого завгодно, коли хотів. Члени парламенту відпустили мене, а Джек нікому нічого не сказав. Він був з тих, на кого завжди можна було покластися.

— Але ви двоє втратили зв'язок?

— Таке трапляється. Життя йде далі.

Їй стало цікаво, чи не зійшов Джек у могилу, захищаючи таємницю Гарнета. — Це Джек. Відданий до кінця.

— Пий до дна. Ти ледве доторкнулася до пива, – сказав Гарнет.

Вона піднесла кухоль до губ. — Ні листа, ні дзвінка, нічого останнім часом? Просто здається дивним, що він записав ваше ім'я і не відвідав вас.

Він посміхнувся, погрожуючи їй пальцем. — Тепер ти справді говориш, як коп.

Вона засміялася, поплескавши вказівним пальцем по скроні. — Оскільки я вчителька, у мене аналітичний розум, який не сприймає невирішених проблем.

— Гадаю, ти ще та штучка зі старого блоку. Джек був таким.

Мейсі потягнулася до гаманця, але Гарнет похитав головою. — Скільки я вам винна?

Його погляд загострився, наче він намагався докопатися до суті її слів або до старого спогаду, що танцював десь далеко. А потім він знову посміхнувся. — Твої гроші тут ні до чого. Пиво за рахунок закладу.

— Ви впевнені?

— Абсолютно.

— Дякую за час і пиво. – Її батька вбили, і він залишив їй три адреси. Джек знав, що назрівають неприємності. Він подзвонив Рейнджерам і призначив її своїм запасним планом. Тепер була її черга зателефонувати Техаським Рейнджерам і повідомити їм про те, що вона знайшла.

— Звісно, дитино. Звісно. Джека поховають?

— Ні. Він не був схиблений на таких речах.

— Твоя правда. Він ніколи не любив метушні. – Він похитав головою, вивчаючи її риси обличчя. — Ти маєш бути схожою на свою матір, тому що ти зовсім не схожа на Джека.

Вона посміхнулася. — Мені це часто говорять. Моя мама завжди казала, що я схожа на її матір. – Вона повторила мамину брехню, бо чула її так багато разів, і вона здавалася їй більш природною, ніж справжня правда її життя.

— Бренда була твоєю матір'ю?

— Саме так. Вони з Джеком розлучилися, коли мені було два роки. Ви знали мою маму?

— Я бачив її одного разу, коли вона зустрічалася з твоїм батьком.

Якби він знав Бренду, чия шкіра і волосся були такими ж темними, як у Джека, і мав хоч якесь уявлення про генетику, він би здивувався, як цій парі вдалося виростити Мейсі з нуля.

Він наповнив для неї свіжу миску арахісу і поставив її поруч з іншою мискою. — Як Бренда?

— Вона померла вісім років тому.

— Шкода це чути. Від чого вона померла?

— Рак легенів. Куріння зрештою вбило її.

Перш ніж він встиг поставити ще одне запитання, відвідувач у кінці бару помахав Гарнет рукою, і він попросив її притримати цю думку, поки наповнював чоловікові кухоль.

Вона подивилася в дзеркало за барною стійкою, вловивши в ньому відображення кімнати, шукаючи ознаки того, що хтось спостерігає за нею. Кілька чоловіків роздивлялися її, але з її стервозним обличчям вона мала ще хвилину чи дві, перш ніж якась божевільна душа наважиться підійти.

Чоловік праворуч від неї зайняв місце в барі і привернув увагу Гарнета. Вона не відвела погляду, коли його іржавий голос замовив скотч.

Він не впізнав її, але простягнув руку до миски з горіхами і зачерпнув жменю. Він хрумтів горіхами, чекаючи, поки Гарнет принесе йому напій. Нарешті він запитав: — Ми знайомі?

— Я так не думаю, приятелю. – Погляд праворуч від неї показав симпатичного чоловіка в джинсах і легкому пуловері з V-подібним вирізом. Він підняв рукава, відкриваючи жилаві передпліччя.

— Можу заприсягтися, що бачив тебе днями, – сказав він.

Якби вона відчувала себе щедрою, то дала б йому бал за наполегливість, але вона не була такою, тож він отримав два бали за невміння читати соціальні сигнали. — Не я. Я тут не живу.

— Що привело тебе в Остін? – запитав він.

— Я приїхала не для розмов.

Він розсміявся. — Ой. Жорсткий натовп. Мене звати...

— Я не хочу знати. – Оскільки її новий друг сидів тут, у неї не було можливості щось розпитати у Гарнета, і вона вирішила, що її візит офіційно провалився. Вона витягла з кишені двадцятку і поклала її на барну стійку, знаючи, що нічого не хоче від Гарнета безкоштовно.

Вона зробила останній довгий ковток пива і зісковзнула зі стільця.

— Так рано йдеш? – запитав чоловік.

— У мене ранній рейс вранці.

— Куди?

— У чарівну країну далеко-далеко.

Він зачерпнув ще жменю горіхів. — Світ тісний. Моє чуття Людини-павука підказує, що ми ще побачимося. – Він закинув кілька горішків до рота. Хрускіт. Хрускіт.

Вона встала і вийшла з бару. Перейшовши вулицю, вона вирішила зрізати шлях бічною вуличкою, дістави з кишені телефон і замовивши іншу машину. Водій пообіцяв зустріти її на вулиці, яка йшла паралельно цій, біля парку. Коли вона замислилася, чому, то зрозуміла, що ця ділянка була з одностороннім рухом.

Йдучи, вона побачила ще один плакат Пейдж Шелдон. Цей плакат був порваний і побитий погодою, а над її усміхненими губами хтось намалював вуса. Коли зникла дівчина стала клятим жартом?

Недовго думаючи, вона сфотографувала її телефоном. Можливо, це нічого не означатиме, але краще мати доказ під рукою.

Вийшовши з бару на Третій вулиці, вона пошукала в телефоні номер телефону Мітчелла Гейдена. На відміну від чуття Людини-павука, вона довіряла своєму, і воно підказувало їй, що вранці буде запізно дзвонити Рейнджерам.

Біля аркового входу до парку Комал Покет вона побачила безхатченка. Він був одягнений в армійську куртку, і коли він підняв голову, їхні погляди зійшлися. На мить він нагадав їй Джека, і вона замислилася, де б Джек опинився, якби не пункт прийому вторсировини. Знаючи, що віддала останні двадцятку бармену, вона перейшла через вулицю до банкомату, зняла шістдесят баксів і повернулася до нього. Вона дала йому двадцятку.

— Дякую, красуне, – сказав він.

— Не пропивай їх. Візьми що-небудь поїсти.

— Добре, – відповів він. Він зім'яв купюру в міцний кулак. — Я просто мріяв про гамбургер.

— Зараз саме час його з'їсти. – Вона згадала про плакат з дівчиною і витягнула його на свій телефон. — Ти давно тут живеш?

— Багато років. Це мій дім.

Вона показала йому фотографію. — Ти коли-небудь бачив цю дівчину?

— Зниклу дівчину.

— Точно. Вона зникла в травні.

— Я бачив її десь тут. Вона була тут недовго.

— Як думаєш, куди вона пішла?

Він знизав плечима. — Люди приходять і йдуть. Таке життя.

— Копи коли-небудь говорила з тобою? – запитала Мейсі.

Його очі звузилися. — Ти коп?

— Ні, чувак, – збрехала вона. — Просто дівчина, яка цікавиться, чи я граю з правильними шматочками пазла.

Він розсміявся. — Зі мною таке трапляється.

Вона посміхнулася, вивчаючи каракулі на малюнку на плакаті. — Здається, що люди забули про неї. Ніби це все жарт.

— Люди забувають, а я ні.

— А що ти пам'ятаєш?

— Вона була милою. Вона була налякана. Вона не повинна була опинитися на вулиці.

Жодна дитина не повинна. — Коли ти бачив її востаннє?

— Я не пам'ятаю. – Він опустив погляд і обхопив руками складені коліна.

Якого біса вона розмовляла з безхатьком посеред Східного Остіна про цю дівчину, було вище її розуміння.

— Гаразд, все одно дякую.

Він не відповів, і вона вирішила, що шанси на те, що він їсть гамбургер, мізерні, але вона продовжувала спускатися вниз, прицілюючись на місцезнаходження машини і зосередившись на пошуку номера Рейнджера.

Те, що сталося далі, відбулося дуже швидко.

Заблимали фари, шини закружляли по тротуару, піднімаючи гравій. Заревів двигун, і вона повернула. Вона побачила, що фари рухаються, вантажівка швидко набирає швидкість і їде прямо на неї. Вона кинулася бігти і різко повернула ліворуч на вулицю Комал, розмахуючи руками, знаючи, що вантажівка наздоганяє її.

Наступної миті вона відчула, як метал врізався в задню частину її лівого стегна з такою силою, що відкинув її вправо на тротуар, ніби вона була не важча за ганчір'яну ляльку. Її рюкзак відлетів у тінь за секунди до того, як її голова, спина і тулуб сильно вдарилися об землю. Гальма заскрипіли, а шини підняли каміння, коли вантажівка розвернулася.

Світло фар освітило її розбите тіло, і вона побачила, що одна рука зігнута під гострим прямим кутом, а стегнова кістка стирчить зі стегна. З глибокої рани на лобі сочилася кров, яка капала їй в очі, затуманюючи зір. Адреналін пронизував її тіло, але вона знала, що це не триватиме довго. Вона була необережною, і це могло коштувати їй життя.

Вдалині вона почула крик безхатченка, біль пронизав її тіло. Вона трохи підняла голову і побачила, що він розмахує руками, намагаючись втримати свідомість. Вона спробувала відтягнути себе, але біль паралізував її.

Колеса вантажівки заскреготіли заднім ходом, подалі від наближення миготливих синіх вогнів поліцейської машини. Агонія пронизувала її тіло, коли вона дивилася на зірки і чула, як чоловік кричав, викликаючи швидку допомогу.

Мейсі подумала про Джека, свою матір, Фейт і каміння, яке вона бачила на цій безплідній ділянці землі. Вона подумала про плакат зниклої дівчинки. Невже вона також помре, як та загублена дівчинка, і про неї просто забудуть?

Як би сильно Мейсі не хотіла щось сказати, вона не могла сформувати слова для того, хто зараз стискав її горло двома пальцями.

— Тримайся за мене, – сказала жінка.

Але свідомість Мейсі швидко вислизала з рук, а темрява здіймалася навколо неї, виривала пальці і засмоктувала її до того, що вона сприймала як смерть.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Вівторок, 26 червня, 4:00.

Рано-вранці повітря було вологим і густим, коли Хейден під'їхав до проблискових маячків трьох остінських поліцейських машин, припаркованих по периметру парку Комал Покет. Чорний позашляховик його напарника був припаркований через дорогу, а по інший бік жовтої стрічки, що позначала місце злочину, вже зібралася ціла колекція фургонів з новинами.

Вийшовши з машини, він глибоко вдихнув і на мить поправив капелюх на голові, перш ніж рушив бічною вулицею до місця злочину і жінки в уніформі. — Я Капітан Хейден з Техаських Рейнджерів.

— Так, сер. Офіцер Голкомб. Рейнджер Майк Броґан на місці події.

Він працював з Броґаном кілька разів. Високий, худорлявий техасець, хоча йому було лише трохи за тридцять, був кмітливим і працював старанніше за будь-яких двох чоловіків. Він тримав своє каштанове волосся коротко підстриженим, сорочки накрохмаленими, а черевики начищеними. Хлопець був весь у справах.

Коли Хейден натягнув чорні латексні рукавички, він пірнув під стрічку, і його вивітрені черевики загуркотіли на нерівному брукованому тротуарі, що пролягав уздовж паркану з ланцюгової огорожі. Серія жовтих пронумерованих конусів позначала кілька наборів слідів ковзання. Збереження їх допоможе розповісти історію пізніше в суді.

Броґан присів навпочіпки біля великої плями крові та ботильйонів, поруч лежали використані марлеві прокладки, пакети для крапельниць та викинуті шприци. Хейден назвав своє ім'я судмедексперту, в обов'язки якого входило реєструвати кожного відвідувача місця злочину. Ніхто не міг прийти чи піти з місця злочину, не залишивши щось після себе, і всі прихід і відхід могли стати проблемою на суді.

Хейден підійшов ближче, щоб краще роздивитися. — Мені сказали, що це був наїзд і втеча.

Броґан підвівся. — Так і є.

— Жертва жива чи мертва?

— Ледь жива. Але вона в поганому стані, і є велика ймовірність, що вона не виживе. Черепно-мозкова травма, перелом ноги і скалічена рука.

— Де зараз знаходиться потерпіла?

— Її перевезли і зараз оперують.

— Свідки? – запитав Хейден.

— Бездомний чоловік зупинив патрульну машину. Коли поліцейський під'їхав, машина, що скоїла наїзд, поїхала геть. Офіцер побачив стан жінки і вирішив не переслідувати її, а надати першу допомогу. – Він подивився на свій блокнот і перегорнув сторінки, заповнені точними записами.

— Ми знаємо, хто жертва? – запитав Хейден.

— Тобі це сподобається.

— Щось я сумніваюся.

— Ми знайшли її рюкзак на тротуарі. Мабуть, він злетів з неї, коли її вдарили. Її звуть Мейсі Кроу. Вона агент ФБР.

— Що?

— Так. Агент ФБР з посвідченням і пістолетом. Ти знаєш про якісь операції ФБР в Остіні? Я знаю кілька випадків банківського шахрайства, але сумніваюся, що в цьому парку вночі відбувається багато банківського шахрайства. – Він вручив Хейден значок агента.

— Мейсі Кроу?

— Саме так.

— Вчора пізно ввечері в офісі судмедексперта була ще одна жертва з таким самим прізвищем. Його звали Джек Кроу. Я говорив з Мейсі Кроу вчора по телефону.

Хейден кілька хвилин вивчав фотографію. Він відчував, як його вираз обличчя стає жорсткішим. У Мейсі Кроу було світле волосся, вузьке обличчя і гострі блакитні очі, але його увагу привернула її приголомшлива схожість з Фейт МакІнтайр. — Це якийсь жарт, Броґане?

Рейнджер подивився на нього так, ніби він був трохи ображений. — Чому ти думаєш, що це жарт, Капітане?

Хейден знову вивчив фотографію жінки. Схожість була надто близькою, щоб її ігнорувати. Він знав достатньо про Фейт, щоб зрозуміти, що вона була єдиною дитиною у батьків, які нині покійні. — Вона схожа на нашого судмедексперта, Фейт МакІнтайр.

— Я теж так подумав, – сказав Броґан, хитаючи головою. — Що ти думаєш про це?

— Я не знаю. Коли Пані Кроу була збита машиною?

— Дві години тому.

Хейден покинув Фейт незадовго до цього. Вона виходила з "Дріскілла", і він бачив, як вона сідала в машину, з вікна свого готелю. З усіх ночей він вирішив розщедритися на краєвид, думаючи, що їй сподобається. Але раптовий поштовх занепокоєння змусив його потягнутися за телефоном. — А ти впевнений, що жертва – не Доктор МакІнтайр?

— Ніщо не вказує на те, що вона док. Чому ти питаєш?

Хейден проігнорував питання і набрав номер Фейт. Вона взяла слухавку після другого дзвінка, і її голос був напрочуд чистим.

— Фейт МакІнтайр.

— Док, це Мітчелл Хейден. Схоже, ти не спиш.

— Так, не сплю. Що я можу для тебе зробити?

Він почув цікавість у її тоні, але вона була надто обережною, щоб робити будь-які натяки, поки не зрозуміла справжню природу дзвінка. — Я на місці злочину, і там стався певний безлад. Але, схоже, все вже роз'яснено.

— Ти впевнений? – запитала вона. — Якщо тобі потрібно оглянути тіло, я можу приїхати.

Хейден подивився на кров і відкинув пакети з бинтами. — Поки що жертва ще жива. Я зв'яжуся з тобою вранці. Вибач, що потурбував тебе.

— Гаразд. Сподіваюся, жертва не з'явиться на моєму шляху.

— Ти говорила з дочкою Джека Кроу?

— Ми обмінялися голосовими повідомленнями. Безпосередньо ми не говорили. Вона прямувала в Остін. А що?

— Мені треба бігти. Я подзвоню тобі вранці. – Так чи інакше, Фейт довелося б розповісти про Мейсі Кроу.

— Що відбувається? – запитала вона. — Щось не так.

— Я все поясню вранці. Довірся мені.

— Звичайно. Але я хочу почути повну історію завтра, – сказала Фейт.

— Зрозумів. – Він поклав слухавку, усвідомлюючи, що відчув глибоке полегшення від того, що Фейт підняла трубку.

Броґан підняв запакований у пакет мобільний телефон і передав його Хейден. — Останній раз вона шукала в телефоні Техаських Рейнджерів.

— Вона дзвонила?

— Ні. Я також зателефонував у Квантіко, і там підтвердили, що вона агент, але не змогли або не захотіли сказати, над чим вона працює. Подумав, може, ти подзвониш своїй сестрі і дізнаєшся, що вона знає про Мейсі Кроу.

Він написав своїй сестрі, спеціальному агенту Кейт Хейден. Вона подорожувала з командою ФБР, яка займалася профілюванням, і зробила постійною політикою, що Хейден і його мати переписуються, а не дзвонять. Вона пообіцяла відповісти так швидко, як тільки зможе, і завжди дотримувалася свого слова. У своєму повідомленні він вказав ім'я жертви, її опис і попросив надати інформацію про її останню справу. За мить він отримав коротку відповідь "**Зрозумів"**.

Кейт була блискучою, і хоча її спеціальністю була судова лінгвістика, вона була жінкою небагатослівною. Дехто сприймав її мовчання як зарозумілість, але він знав, що Кейт завжди думала і переробляла інформацію і часто забувала про соціальні етикетні речі. За словами матері, вони були як дві краплі води схожі.

— Вона нам передзвонить. – Хейден засунув телефон назад у нагрудну кишеню.

— А де зараз твоя сестра? – запитав Броґан.

— Не знаю.

— Кілька моїх приятелів у Сан-Антоніо кажуть, що вона така ж чарівна, як і ти.

Кейт нещодавно розкрила складну справу в Сан-Антоніо, але в процесі розправилася з кількома приятелями. — Я все ще милий.

— Чорт. – Броґан поправив капелюха, хитаючи головою. — Нагадай мені триматися подалі від твоєї сестри.

— Мейсі Кроу в місті, бо її старого вбили. Оскільки вона з ФБР, гадаю, вона хотіла дізнатися більше про те, що сталося.

Броґан кивнув. — Вона взяла справу в свої руки. Те, що ми обидва зробили б. Так якого біса вона робила в цій частині міста?

— Я не знаю.

Незважаючи на те, що показували по телебаченню, ФБР не просто в'їхало в місто і взялося за розслідування. Вони працювали спільно з місцевими правоохоронними органами, а коли проводили операцію, тримали в курсі Техаських Рейнджерів.

— Чи сказав офіцер, який прибув на виклик, щось ще? – запитав Хейден.

— Сказав, що жертва намагалася говорити, але говорила незв'язно. Потім вона втратила свідомість.

— Детектив поліції Остіна на місці події? – запитала Хейден.

— Детектив Лана Франклін вже в дорозі. Вона жонглює двома іншими вбивствами сьогодні ввечері.

— Де рюкзак Кроу?

— Он там, в тіні, де він впав. Ніхто, крім мене, не торкався його, – сказав Броґан.

— Давай подивимось на нього. – Хейден подав сигнал судмедексперту, що він робить, і дочекався, коли вона піде за ним з фотоапаратом.

Поки технік робила знімки, він рухався навколо плями крові на дорозі і крізь траву до червоного рюкзака, що лежав біля паркану з рабиці. Рюкзак був позначений жовтою биркою для доказів. Він опустився на коліна, розстебнув блискавку і знайшов гаманець, ключ від номера в готелі та кілька чеків з фаст-фуду.

— А де офіцер, який приїхав на виклик? – запитав Хейден.

— Офіцер Бет Голкомб біля своєї машини, – відповів Броґан.

Він піднявся, попросив техніка сфотографувати і описати сумку, а потім знайшов офіцера Голкомб. Вона розмовляла з літнім чоловіком у розпатланому одязі і з великою продуктовою сумкою, набитою одягом і їжею.

Голкомб, середнього зросту, спортивної статури, зібрала своє чорне волосся в акуратний пучок біля основи шиї.

Хейден простягнув руку і представився їм з Броґаном. — Офіцер.

Вона потиснула йому руку, а потім поклала свою руку на передпліччя чоловіка поруч. — Рейнджери, це Семмі Кент. Він живе в під'їздах на цій вулиці, а це мій район. Ми з Семмі часто перетинаємося. Мало що тут відбувається без його відома.

Семмі зупинився поруч з офіцером Голкомб, його темні очі переводили погляд з Хейдена на Броґана, оцінюючи обох чоловіків. Його зелена куртка, схоже, була армійською, як і черевики.

— Пане Кент, мене звати Мітчелл Хейден.

Семмі зустрівся з ним поглядом. — Ви Техаський Рейнджер?

— Так, сер. Ви служили?

Семмі притиснув сумку до себе. — Служив. Операція "Буря в пустелі".

— Дякую за вашу службу, пане Кент. Як довго ви там були?

— Три роки.

Три роки означало, що він ще не закінчив свій перший призов, який тривав понад чотири роки. — Ви були поранені?

— Звільнений за станом здоров'я. Але я не був поранений.

Багато бездомних мали проблеми з психічним здоров'ям, а це означало, що все, що б Семмі йому не розповідав, могло викликати підозру. — Що ви можете розповісти про те, що сталося?

— Жінка йшла вулицею, зупинилася і дала мені двадцятку. Сказала, щоб я купив щось поїсти.

— Вона сказала щось ще?

— Запитала про зниклу дівчину. Показала фотографію.

— Що це була за дівчина?

— Пейдж.

— Ви змогли їй щось розповісти? – запитав Хейден.

— Ні. Земля поглинула Пейдж. Вона робила це раніше, і зробить це знову.

Хейден перевірив своє зростаюче розчарування. Це не допоможе пані Кроу. — Куди вона йшла?

— Туди. – Семмі знизав плечима, понюхав і нервово побрязкав дріб'язком у кишенях. — У бік парку.

— Як виглядала жінка? Вона була засмучена чи стурбована?

— Сумна, можливо. Але вона не хвилювалася, нічого такого. Вона пройшла повз мене і була не більше ніж за п'ятдесят футів попереду, коли з нізвідки з'явився темний пікап. Коли вантажівка вдарила її, вона полетіла по повітрю, як ганчіркова лялька. Вона так сильно вдарилася об землю, що я подумав, що вона мертва. Це налякало мене, і я з криком побіг до неї. Офіцер Голкомб одразу ж прийшла на допомогу.

— Ви зустрічали цю жінку раніше? – запитав Хейден.

Старий похитав головою. — Я ніколи не бачив її раніше.

— І вона просто підійшла до вас? – запитав Хейден.

— Так. З'явилася з нізвідки.

— Вона сказала, чому вона тут? – запитав Броґан.

— Ні.

— У нас в Техасі більше чорних пікапів, ніж я можу перерахувати, – сказав Хейден. — Ви випадково впізнали водія?

— Ні. Обличчя не бачив. Але думаю, що це був хлопець. На водієві була бейсболка, – сказав Семмі. — Все сталося за лічені секунди.

— Дякую, Семмі, – сказав Хейден.

— Вона ще жива?

— Поки що, – відповів Хейден.

— Я одного разу бачив, як хлопець так літав, – сказав Семмі. — Після того, як вибухнула саморобна міна. Йому відірвало ноги. І він кричав щось жахливе. Але ця жінка, в яку сьогодні влучили... – Він зробив паузу, щоб урівноважити голос і притис кінчики пальців до очей, що сльозилися. — Вона не кричала.

Хейден поплескав чоловіка по плечу, чекаючи, поки він врівноважиться, перш ніж звернутися до жінки-поліцейського. — Офіцере Голкомб, на цій вулиці є камери спостереження?

Голкомб кивнула. — Вони є на кількох місцевих підприємствах. А ще є моя нагрудна камера і відеореєстратор.

— Я хочу побачити їх негайно. – Хейден витягнув з кишені двадцятку. — Офіцер, можете купити Семмі поїсти?

— Звичайно, – сказала вона.

— Дякую.

— Тримайте мене в курсі, як у неї справи? – сказала Голкомб. — Вона одна з нас.

— Добре. – У Хейдена задзвонив телефон, і він побачив на екрані ім'я своєї сестри. Він відійшов від Семмі, Броґана і Голкомб. — Кейт.

— Я дзвоню щодо Мейсі Кроу. – Її тон був різким і звучав трохи роздратовано.

З Кейт завжди говорили прямо по суті. Ніяких "Як справи?" чи "Як погода?". Світські бесіди були чужими для його сестри. Однак, коли Сієрра померла, а Кейт була на півночі штату Мен, де вела розслідування, вона проїхала три години до найближчого аеропорту і сіла на нічний рейс, щоб бути присутньою на похороні. Того дня він не розмовляв ні з нею, ні з кимось іншим. Він був такий розбитий і злий. Після відвідин їхньої матері Кейт поїхала з Остіна. У ці дні вони з сестрою взаємно поважали один одного і прикривали один одного, але ніхто не міг би назвати їх теплими і чуйними.

— Дай мені те, що маєш, – сказав він.

— Мейсі Сандей Кроу, тридцяти років, була приписана до Квантіко, штат Вірджинія. Вона також працювала в польових офісах у Денвері, Сіетлі та Канзас-Сіті.

— Вона виглядає набагато молодшою за тридцять. – Він думав те саме про Фейт і був здивований, коли Сієрра сказала йому, що вона патологоанатом.

— Останні шість років вона працювала над справами про секс-торгівлю неповнолітніми, тому що вона може зійти за підлітка. Близько двох місяців тому вона розкрила велику справу, і її щойно підвищили. У неділю вона подзвонила своєму начальнику, сказала, що у неї помер батько і вона бере відпустку.

— У неї є хлопець або інша сім'я?

— Хлопця – ні, а брат, який живе в районі Остіна, – так. У мене немає адреси брата.

Він теж не знав. Досі не було жодних ознак сина Джека Кроу. — Якісь справи, над якими вона працювала, могли спровокувати цей напад?

— Як я вже сказала, та справа про торгівлю людьми була великою. Судячи з досьє жінки, вона не боїться плутатися у справах. Вона б'ється з найкращими з них.

Кейт могла б описати Фейт. — Дякую, Кейт.

— Нема за що.

— Ти дзвонила мамі останнім часом? – Він не часто дзвонив Кейт, але пообіцяв ніколи не відпускати її, не спробувавши додзвонитися.

Він чув, як шестерні в її дуже лінійному мозку перемикаються з професійного на особисте. — Вона в круїзі з трьома подругами з церкви.

— Вона вже повернулася. Я бачив її два дні тому. Вона каже, що залишала тобі повідомлення.

— Я працюю над справою.

Кейт була одержима, коли працювала. — Подзвони мамі, Кейт. Вона хвилюється.

— Зрозуміло.

— Коли ти збираєшся це зробити?

Вона зітхнула.

Коли вони були дітьми, він багато дражнив її, і він завжди знав, що потрапив під її шкіру, коли вона зітхала.

— Я розбуджу її, якщо зроблю це зараз.

— Їй буде байдуже, Кейт. Дзвони зараз.

— Зроблю.

— Чудово. – Він знизив голос на тон нижче. — Будь обережна.

— Взаємно.

Лінія замовкла, і він повернувся до Броґана. — Є якісь ознаки того, що вона могла ще щось впустити?

— Нічого, крім рюкзака. Парамедики сказали, що вона носила табельну зброю.

— Я перевірю в лікарні і з'ясую, що було в її кишенях. Як довго агент Кроу буде в операційній?

— Вона не вийде ще деякий час, і це за умови, що вона протримається так довго, – сказав Броґан.

— Я хочу оглянути її готельний номер. І спробуємо знайти її брата. Можливо, вона зв'язалася з ним, і він зможе пролити світло на те, що, чорт забирай, робила його сестра.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Вівторок, 26 червня, 4:30.

Фейт не спала, коли зателефонував Хейден. Вона не спала, лежала в ліжку і дивилася в стелю, спостерігаючи за грою тіней над головою, мріючи про те, щоб ніч пішла геть.

Але після його дзвінка вона одразу ж схопилася з ліжка, схвильована і впевнена, що сталося щось жахливе. Хейден був не з тих, хто дзвонить, щоб просто почути звук її голосу. Це був не він. І не вони.

Не в силах позбутися зростаючого почуття тривоги, вона зателефонувала Тіні в притулок.

Тіна відповіла на третій дзвінок. — Фейт?

— Вибач, що розбудила тебе. Називай це поганим передчуттям, але не могла б ти швидко перевірити ліжко для мене. Кет там, де вона повинна бути?

Тіна прочистила горло. — Дай мені секунду.

Фейт ходила по кімнаті, чекаючи на повернення Тіни. Що ж її так розбурхало? Чому все здавалося таким неправильним?

— Фейт, – сказала Тіна, звучачи більш насторожено. — Всі присутні і на місці, включно з Кет.

Інформація не полегшила напругу, що стискала м'язи в її животі. — Дякую, що перевірила. Вибач, що розбудила тебе.

— Ти в порядку? – запитала Тіна.

— Мій мозок працює понаднормово. – Вона провела пальцями по волоссю. — Ще раз вибач.

— Нічого страшного.

Навіть після того, як вона поклала слухавку, відчуття страху не покидало її, тому вона просто зробила чай і сіла на диван. Ноги її згорнулися калачиком, і з теплою чашкою в руці вона дивилася передачу на каналі Home Shopping Network, де рекламували якусь нову лінію мисок для занурення, створену двома дизайнерами з Вірджинії.

З незрозумілих причин її думки постійно поверталися до дивного запитання Хейдена про доньку Джека Кроу. Він справді звучав стурбовано і трохи невпевнено. Вона боялася, що жертва наїзду незабаром з'явиться в її кабінеті.

Нарешті, о п'ятій годині вона зашнурувала кросівки і пішла до громадського спортзалу, де пробігла чотири милі на біговій доріжці. Робота і життя останнім часом заважали їй бігати, а зараз було приємно пропотіти і

розім'ятися. О сьомій ранку вона прийняла душ, одягнулася і увійшла у двері кабінету судмедексперта.

Вона провела ранок, відповідаючи на телефонні повідомлення щодо нещодавніх розтинів. Вона часто отримувала дзвінки від членів сім'ї, які потребували перекладу медичних термінів простою англійською мовою, щоб вони могли краще впоратися зі смертю своїх близьких. Ці люди були вразливі та емоційно спустошені, і вони покладалися на її професіоналізм і доброту, щоб пережити горе.

Останнє повідомлення було від Кевіна, чоловіка, який зіткнувся з нею в готелі минулої ночі. Він розшукав її. *"Мені цікаво, чи не хотіла б ти зустрітися на каву".* Розвеселившись, вона натиснула "видалити".

Вона уявила, як Хейден цілує її, як його рука торкається її грудей, і її серце забилося набагато швидше. — Вибач, Кевіне, у мене і так зараз достатньо складнощів.

Якою б спокусливою не була спокуса зателефонувати Хейдену, вона залишила це йому. Він сказав, що зателефонує, і цього було достатньо для неї.

Наступну годину вона провела за написанням остаточних звітів про два розтини, які провела двома днями раніше. Першим пацієнтом була сімдесятирічна жінка, яка була на полі для гольфу зі своїми друзями, коли у неї стався обширний інсульт. Вона померла ще до приїзду швидкої допомоги, і її діти хотіли знати, чи вона страждала. Наступною темою її репортажу став п'ятдесятитрирічний чоловік, за всіма ознаками успішний, який помер від передозування знеболювальними та алкоголем.

Вона подала обидва звіти і зустрілася з Ненсі в кімнаті для розтину.

Було близько полудня, коли вона перевірила голосову пошту свого кабінету і виявила ще одне телефонне повідомлення. Воно було від директора школи, де навчалася Кет.

"Це директор Босвелл зі школи. Кет Джонс сьогодні зламала шкільну комп'ютерну систему. Вона нічого не порушила, але довела, що може завдати великої шкоди, якщо захоче. Згідно з нашими шкільними записами, ви – її контактна особа для екстрених випадків." Кет не згадала про те, що її призначили контактною особою на випадок надзвичайних ситуацій. *"Ми відправляємо її до притулку. Її відсторонено від занять на три дні."*

Фейт заплющила очі, коли директор вигукнув її ім'я та номер телефону. — Чорт забирай, Кет.

— Я чула своє ім'я?

Фейт підняла голову і побачила дівчину, що стояла в дверях, з рюкзаком через плече і двома капучино в руках. Вона поставила одне на стіл Фейт. — На згадку.

Фейт сьорбнула кави, радіючи, що вона гаряча і міцна. — Комп'ютерний злом? Серйозно?

Кет сиділа, постукуючи пальцем по краю чашки. — Я нічого не ламала. Я просто рознюхувала.

— І показувала іншим, як це робиться?

— Навчаю дітей, як то кажуть. – Вона сьорбнула кави. — До того ж, наступні три дні ми матимемо час, щоб поспілкуватися.

— У мене є робота. Тобі треба здати домашні завдання. Ти повертаєшся до притулку.

Кет насупила брови від розчарування, яке було глибшим, ніж будь-яке занепокоєння через відсторонення від занять у школі. — Я випереджаю вчителів. Я показую їм, як вирішувати проблеми. Змушую їх відчувати загрозу та виклик. І мені стає нудно. А діти в притулку – довбані дебіли.

— Досить лайки.

— То що, ми зараз у 1900 році? Хочеш, щоб я теж носила спідницю-обруч?

— Неправильна історична довідка і ми в моєму кабінеті, тож не лайся.

— То що ж нам робити? – запитала Кет.

— Я відвезу тебе назад до притулку. А потім повернуся о 17:30 і відвезу тебе на прийом до гінеколога.

— Я ненавиджу притулок.

Фейт потягнулася за сумочкою. — Ходімо.

— Ти все ще в халаті, – наполягала Кет.

— Я зараз повернуся.

Вони пройшли через будівлю, і коли сіли в машину Фейт, у неї задзвонив телефон. Це був Пі Джей. — Пристебнись.

Ще більше поглядів, коли Кет застебнула ремінь безпеки.

Фейт прийняла дзвінок. — Пі Джей.

— Пташка, тобто моя мама, сказала мені, що ти побила кілька рекордів зі збором коштів минулої ночі, – сказав він.

— Я ще не встигла поговорити з Тіною чи Маргарет, але вже їду до притулку.

— Ти будеш задоволена. Ти виконала дивовижну роботу.

— Це не я. Твоя мама повинна взяти всю заслугу на себе. Ніхто не організовує подібні заходи краще за неї. – Вона ввімкнула передачу і поїхала до виїзду з парковки.

Кет увімкнула радіо і вибрала реп-станцію.

Фейт вимкнула її, стріляючи в неї крутим поглядом, що змусило дівчину засміятися. — Що ще сталося, Пі Джей?

— Я також хотів повідомити тобі дещо ще. Пам'ятаєш, ти просила мене розібратися з твоїм вдочерінням?

— Звісно. Одразу після смерті твого батька. – Коли Кет потягнулася до радіоприймача, Фейт кинула на неї застережливий погляд, який заохочував її спробувати. Це зробило свою справу.

Вона повернула праворуч на вулицю і проїхала до першого світлофора.

— Що ж, я знайшов для тебе ім'я. Я копався у файлах твого батька останні кілька місяців і нічого не знайшов. Тоді мені спало на думку перевірити його старі щоденники. Кілька днів тому я дістав їх з архіву. Твій батько був прихильником того, щоб зберігати ретельні деталі своїх зустрічей. Щоденник, який я зараз дивлюся, датований 1987 роком.

За рік до її народження. — Гаразд.

— Твій батько мав низку зустрічей з жінкою на ім'я Джозі Джонс. Перші зустрічі відбулися в липні 1987 року, щоб обговорити звинувачення в крадіжці, яке їй інкримінували. Ти пам'ятаєш, що він тоді багато працював на громадських засадах?

— Пам'ятаю, як мама розповідала про це.

— Рассел захищав Джозі і домігся зняття всіх звинувачень у крадіжці.

Позаду неї засигналили, і вона зрозуміла, що загорілося зелене світло. Вона поїхала. — Гаразд.

— Вона з'являється в його щоденнику ще десять разів після того, як її справу було закрито. Останній запис – 2 травня 1988 року.

— Це було за місяць до мого народження.

— Я попросив приятеля з відділу грабежів дістати її фотографію. – Пі Джей трохи знизив голос. — Я надішлю її тобі. Ти можеш бути трохи приголомшена.

— Чому?

— Просто поглянь на неї. Можливо, я знайшов твою біологічну матір.

Вона подивилася на Кет, бажаючи залишитися на самоті. — Я передзвоню тобі пізніше. Я їду до притулку з однією з дітей.

— Звісно. Звичайно.

Вона поклала слухавку, все ще стискаючи телефон у руці. Пі Джей був оперативним і не зволікав. Якщо він надсилав повідомлення, то це мало статися найближчим часом. За п'ятнадцять секунд текст прийшов, і, незважаючи на відсутність приватності, вона довго дивилася на телефон, щоб відкрити вкладення, а потім повернулася до дороги, поки завантажувалося зображення. Коли вона озирнулася, то різко вдихнула. Вона дивилася на чорно-білу фотографію молодої дівчини, схожої на неї. Світле волосся. Світлі очі. Обличчя. Губи.

Занадто приголомшена і не зовсім здатна обдумати, вона впустила телефон на коліна і зосередилася на дорозі попереду.

— Пишеш смс за кермом? – перепитала Кет.

— Я знаю. Погане поєднання.

Немов відчуваючи занепокоєння Фейт, Кет притримала будь-яку відповідь, яку мала напоготові. — Що з тобою відбувається? Ти виглядаєш так, ніби побачила привида.

— Можливо.

— Хто це?

— Джозі Джонс. Вона може бути моєю біологічною матір'ю.

— Можна подивитися?

Зазвичай набагато більш обережна, Фейт передала телефон.

— Ого. Ти справді схожа на неї. Я не знала, що тебе вдочерили, – заїкнулася Кет.

— Ти так говориш, ніби це погано.

— Я не впевнена, добре це чи погано, – сказала Кет.

— Це може бути дуже добре, якщо з цим правильно поводитися.

Кет трохи помовчала, а потім повернула телефон. — Ти ніколи нічого не чула про свою маму раніше?

— Ні. Мої батьки не любили про це говорити. А коли я підросла, я намагалася її знайти. Але наштовхнулася лише на цегляні стіни.

На обличчі Кет з'явилася нахмуреність, і частина її природної життєрадісності зникла. — Тож цю Джозі Джонс просто стерли, ніби її ніколи не існувало.

Тон дівчини прорізався крізь власну розгубленість Фейт і нагадав їй, що Кет була повністю налаштована на кожне слово, яке виходило з її вуст. "Це не повинно бути так з тобою і твоєю дитиною, якщо ти вибереш всиновлення. Всиновлення може бути відкритим зараз. Ти можеш мати контакт з дитиною, якщо це те, чого ти хочеш.

— Це не те, що сказала пані Маєрс.

— Хто така пані Маєрс?

— Вона з соціальної служби. Вона приходила поговорити зі мною кілька тижнів тому. Вона сказала, що мені краще закрити цей розділ і продовжувати жити далі, бо я ще така молода.

Фейт вхопилася за кермо, намагаючись говорити якомога спокійніше. — Ти ніколи не розповідала мені про той візит.

Кет знизала плечима, ніби кажучи: — Неважливо.

— На майбутнє, не говори ні з ким про вдочеріння без моєї присутності. Це дуже важливо. Ти не будеш робити це сама.

Кет кілька разів підняла і опустила сонцезахисний козирок, потім потягнулася до радіо і знову зробила його гучнішим. — Чому ти така добра до мене?

Цього разу Фейт повністю вимкнула радіо з пульта на кермі. — Ти мені подобаєшся, Кет. Я можу допомогти тобі з розміщенням або збереженням дитини. Я також можу допомогти з твоїм коледжем, якщо ти дозволиш.

— Коледж. Це все одно, що висадитися на Місяці.

— Ні. Це не така вже й далека перспектива.

— А якщо я не хочу допомоги зі школою чи дитиною?

Фейт завернула за ріг, а потім вистрілила в дівчину посмішкою. — Тоді тобі до біса не пощастило, дитинко, бо я, мабуть, продовжуватиму пхати свого носа в твоє життя, доки не переконаюся, що ти стоїш на твердому ґрунті.

Привид посмішки смикнувся на губах Кет, коли вона знову ввімкнула радіо. Вони слухали реп-пісню, під яку Кет сиділа трохи вище і нарешті постукала рукою по своєму коліну. В голові Фейт знову з'явився образ Джозі Джонс. Невже все це може бути так само просто, як запис у щоденнику?

— Ти збираєшся розшукати цю Джозі Джонс, чи як? – запитала Кет.

— Мені просто потрібно трохи часу, щоб все це переварити. Це досить приголомшливо, але так, врешті-решт, я збираюся докопатися до суті.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Вівторок, 26 червня, 12:45.

Хейден і Броґан повернулися до штаб-квартири, щоб переглянути відеореєстратор офіцера Голкомб, а також відеозаписи з камер спостереження, які були надіслані на комп'ютер Хейдена. Патрульні відстежили три камери, які зафіксували темну вантажівку, що їхала в напрямку парку Комал Покет і місця аварії Мейсі Кроу.

Хейден скинув піджак і зварив свіжу каву.

Він подав Броґану чашку, і вони вдвох сіли перед екраном комп'ютера. Перший блок записів з відеореєстратора показував шлях автомобіля Голкомб, що мчав вперед, вогні миготіли на будівлях Східного Остіна, коли її фари висвітлювали західну частину парку за кілька секунд до того, як вона різко зупинилася. Аудіозапис зафіксував вереск її шин, а відеозапис зафіксував крик Семмі Кента біля спотвореного тіла агента Кроу, що лежало на землі.

Голос офіцера Голкомб звучав задихано, схвильовано, з легкою панікою, коли вона повідомила про інцидент, запросивши підкріплення і швидку допомогу, а потім описала ситуацію, що склалася. Коли вона побігла вперед, за рухомим зображенням її камери було важко стежити, поки вона не зупинилася і не нахилилася над Мейсі Кроу. Її рука тремтіла, коли вона промацувала пульс на шиї пораненої жінки.

"Вона ледве жива. Травма голови. Зламані кістки." Минула частка секунди, а потім вже спокійніше: *"Мем, поліція вже тут. Просто лежіть спокійно. Допомога вже в дорозі."*

"О, Ісусе Христе!" закричав Семмі. *"Ця вантажівка з'явилася з нізвідки і просто скосила її."*

"Яка вантажівка, Семмі?" запитала Голкомб.

"Темно-синя, а може й чорна вантажівка."

"Ти бачив номери?"

"АТХ щось там. О, Боже, вона мертва? Тут стільки крові! Господи Ісусе."

Кров сочилася з голови жінки, а виття сирен наближалося. Звуки булькали в горлі жінки. Хейден бачив, як ворушаться губи Мейсі.

"Мем, мені потрібно, щоб ви не рухалися", сказала Голкомб. *"Швидка допомога вже майже тут. З вами все буде добре. Допомога вже тут."*

— Господи, подивись на її руку, – сказав Броґан, здебільшого про себе.

Все, що бачив Хейден, була Фейт. Інтелектуально він знав, що це не вона, але це все, що зафіксував його розум. Прекрасну Фейт, зломлену і побиту. Він

опирався бажанню зателефонувати їй вдруге, хоча йому потрібно було почути звук її голосу.

"Не намагайтеся рухатися", сказала Голкомб. Агент Кроу спробувала підняти голову. Вона намагалася говорити. Офіцер Голкомб опустила голову ближче до пораненої жінки. *"Ви знаєте, хто це з вами зробив?"*

"Джек?" Жінка на мить завмерла, але офіцер залишилася стояти поруч, присівши навпочіпки. Сирени ставали дедалі гучнішими. А потім жінка знову ворухнулася. *"Пейдж."*

Прибула бригада парамедиків, і офіцер повідомила про те, що вона бачила, поки вони працювали з агентом Кроу.

Аудіозапис зафіксував відчайдушний шепіт Голкомб. *"Срань господня. Срань господня."* Офіцер, яка була такою врівноваженою, коли розмовляла з нею, намагалася взяти під контроль власні емоції.

— Джек – її батько, – сказав Броґан. — Хто така Пейдж?

— Підліток, яка нещодавно зникла. – Хейден провів рукою по щетині на щелепі. — Давай я ввімкну іншу касету.

Камери спостереження магазину через дорогу від парку зафіксували вантажівку, яка в'їхала в парк о 2:01 ночі. Її фари були вимкнені, вона повільно рухалася до темного кутка і чекала. Через п'ять хвилин Кроу потрапила в об'єктив камери, коли вона проходила повз. Він бачив, як вона зупинилася і поговорила з Семмі, підійшла до банкомату, а потім передала щось Семмі. Щойно вона відійшла від Семмі, з тіні виїхав автомобіль і попрямував прямо на неї.

— Ти це бачиш? – сказав Хейден. — Це не було нещасним випадком.

— У мене є частковий номер, а також марка і модель, – відповів Броґан. — Перевіряю зараз.

Через десять хвилин вони дізналися ім'я власника транспортного засобу – вантажівки Ford 2008 року випуску, про викрадення якої було заявлено за кілька годин до цього.

— Вантажівка належить Ренді Келлі. Він живе в Північному Остіні. Він був заарештований за продаж наркотиків і зараз перебуває на випробувальному терміні.

— Давай поговоримо з ним, – сказав Хейден, тягнучись до своєї куртки.

***

Хейден і Броґан поїхали в район Північного Остіна, до будинку, де мешкав Ренді Келлі. Вони піднялися на другий поверх і постукали в його двері. Зсередини вони почули кроки, бурмотіння клятв і поворот замка. — Хто там?

— Техаські Рейнджери. Ми шукаємо Ренді Келлі.

Клацнули ще два замки, і двері відчинилися. Хлопець, який стояв перед ними, був без сорочки, у джинсах і з волоссям, що стирчало догори. — Це я. Ви знайшли вантажівку?

— Не проти, якщо ми зайдемо, пане Келлі? – запитав Хейден. — У мене є питання.

Келлі кивнув і відступив назад. — З моєю вантажівкою все гаразд?

— Ваша вантажівка була використана у злочині, який ми розслідуємо.

— Чорт, – прошепотів Келлі, натягуючи сорочку, що лежала на підлозі.

В однокімнатній квартирі Келлі було ліжко Мерфі[2], маленька кухня та ванна кімната. Стіни прикрашали кілька плакатів з бойовиками, на кухонному столі стояло кілька коробок з-під піци, а брудний одяг був розкиданий на підлозі навколо картярського столика з ноутбуком.

— Де ви востаннє паркували свою вантажівку? – запитав Хейден.

— Я працюю на будівництві та на випадкових роботах. Вчора ввечері я зайшов до бару випити пива, а коли вийшов, вантажівки вже не було.

— Як називається бар і де він знаходиться? – запитав Хейден.

— У Східному Остіні. "Родні" на Лінден. Я припаркував машину на Сьомій вулиці і зайшов туди на пару годин. Я вийшов близько одинадцятої, а вантажівки не було. Я одразу ж подзвонив копам.

— Ви впевнені, де припаркували свою вантажівку? – запитав Броґан.

— Так. Я випив кілька кухлів пива, але був у хорошій формі, коли вийшов. Я знаю, де я припаркував свою вантажівку. Я мав сьогодні працювати, тож не міг виїхати на роботу. Ви сказали, що вона була використана у злочині?

— У ДТП, десь після півночі, – відповів Хейден.

— Чорт, – прошипів Келлі.

— У когось ще є ключі від вашої вантажівки? – запитав Хейден.

— Ні. Вона моя. – Він почухав голову. — Їй десять років, і вона не дуже добре їздить. Але за неї платять, і вона виконує свою роботу. Кого збили?

— Жінку.

— З нею все буде гаразд?

— Не знаю. А ви можете довести, що були тут увесь цей час?

Келлі повільно похитав головою. — Я подзвонив у поліцію, здав рапорт об 11:30, а потім повернувся додому. В автосервісі буде запис. Я вже спав о дванадцятій тридцять.

— Де ви були в неділю? – Вбивство Джека і напад на Мейсі, що сталися так близько один від одного, не могли бути збігом.

— На даху на півночі округу Тревіс. Я приїхав о п'ятій ранку і працював до заходу сонця.

Хейден перевірив би розповідь чоловіка, але був схильний йому повірити. — Гаразд, пане Келлі. Я, можливо, повернуся з новими запитаннями.

— А як щодо моєї вантажівки? – запитав Келлі.

— Якщо і коли ми її знайдемо, її конфіскують як доказ. Тож нам доведеться притримати її на деякий час, – без докорів сумління запропонував Хейден.

Келлі похитав головою. — А що мені робити в цей час?

— Вам доведеться домовитися про інший транспорт.

Коли вони поїхали під звуки прокльонів Келлі, Броґан зателефонував до диспетчерської служби і оголосив автомобіль у розшук. Наступним його

2

дзвінком до міського підрозділу поліції був запит на пошук камер біля "Родні" на вулиці Лінден. Якщо пощастить, вони знайдуть записи викрадення автомобіля.

***

Коли Фейт прибула до свого офісу, Ненсі вже чекала на неї з лабораторними результатами розтинів, проведених три тижні тому, кількома повідомленнями від поліцейських із запитаннями про справи, що перебувають на розгляді, та розкладом на завтра.

— Добре, що ти повернулася, – сказала Ненсі. — Це буде божевільний день.

— Що відбувається? – Зазвичай гул і шум в офісі збуджував її, але зараз він здавався настирливим вторгненням.

— У нас смертельний випадок, схожий на нещасний випадок на квадроциклі, – сказала Ненсі. — Жертва – дванадцятирічний хлопчик, сім'я розбита горем і шукає способу заспокоїтися.

Усі тривоги, що переслідували її, зникли, коли вона зосередилася на турботі про цю дитину. — Гаразд. Як щодо можливого наїзду і втечі? Жінка. Вона вже прибула сюди?

— Ми ще не бачили жодного подібного випадку. Що ти знаєш такого, чого не знаю я? – запитала Ненсі.

Вона відчула більше полегшення, ніж очікувала. — Добре.

Ненсі вивчила її. — З тобою все гаразд?

— Довга ніч. Погано спала. – Вона посміхнулася.

— Давай я поговорю з Доктором Райландом, – сказала Ненсі. — Можливо, я зможу вмовити його взяти справу про квадроцикл.

— Ні, я розберуся. Побачимося в палаті за тридцять хвилин.

Переодягнувшись і швидко переглянувши звіти та повідомлення, Фейт зустрілася з Ненсі в кімнаті для розтину. Вони мовчки виконували похмуру, але необхідну роботу – проводили розтин.

Після того, як вона закрила грудну клітку і накрила обличчя простирадлом, вона поговорила з родиною загиблого, відповідаючи на їхні запитання і слухаючи, як вони плачуть і намагаються прийти до тями після трагедії.

Коли Фейт повернулася за свій стіл, вона була втомлена до глибини душі. Повертаючи голову з боку в бік, вона знімала напругу в шиї. Вона не знала, скільки часу просиділа в такому положенні, коли почула стукіт у двері.

На порозі стояв Мітчелл Хейден. — З тобою все гаразд?

— Звичайно. Як завжди. Це несподіванка. – Фейт підвелася.

Він увійшов до її кабінету і обережно зачинив двері. — Мені потрібно поговорити з тобою.

Вона залишилася за столом. — Тепер я починаю хвилюватися. Спочатку ти дзвониш вчора ввечері, а потім з'являєшся, щоб поговорити?

Він підійшов до іншого боку її столу. — Пам'ятаєш наїзд вчора ввечері?

Вона сперлася на стіл, знаючи, що могла б піддатися спокусі притулитися до нього, якби його там не було. — Жертва померла? – Дихання перехопило їй

горло, і вона подумала, що якщо серце може зупинитися, то її серце зупинилося. — Ти відправляєш її до мене?

— Вона ще жива. Її прооперували годину тому, але вона у важкому стані.

Навколо неї запанувала дивна тиша, а її голос, здавалося, долинав здалеку. — Чому ти мені це кажеш?

Він дістав із задньої кишені телефон і вибрав фотографію. — Я сфотографував її посвідчення, а також водійські права. Я хотів би, щоб ти подивилася.

— Гаразд. – Вона взяла слухавку, вивчаючи його обличчя, ніби ця таємниця, яка зараз дуже лякала її, могла бути розгадана одним його зваженим поглядом або нахмуреним обличчям.

Коли вона не змогла нічого прочитати з його виразу обличчя, вона вивчила фотографію. Вона збільшила зображення пальцями і вивчила очі, ніс і химерну напівпосмішку, які були їй знайомі. Волосся було іншим, і на ній було намисто, якого Фейт ніколи не бачила. Це була вона, і в той же час це була не вона.

— Я не розумію, – сказала вона.

— Я теж. Коли я побачив її посвідчення, я подумав, що хтось дізнався, що ми спимо разом, і вирішив зіграти зі мною злий жарт.

Фейт нічого не могла зробити, окрім як похитати головою.

— Але це була не ти, – сказав він. — На її бейджі написано, що її звуть Мейсі Кроу.

— Мейсі Кроу. Я отримала від неї голосове повідомлення. Це дочка Джека Кроу?

— Вона сама.

Вона свайпнула на наступне фото, на якому було водійське посвідчення Співдружності Вірджинії. Чорно-біле зображення було не менш тривожним, ніж кольорове.

— Тебе вдочерили? – запитав він.

Вона простежила обриси обличчя, яке належало їй. — Так.

— Як давно ти це знаєш? – запитав він.

— Завжди. Але це не те, про що говорять у повсякденних розмовах. Мої батьки не любили про це говорити.

Хейден трохи посунувся і міцніше стиснув криси свого капелюха. — Ти знаєш якісь подробиці про своє вдочеріння?

— Ні. Нещодавно я спілкувалася про це з Пі Джеєм Слейтером. Я думала, що він міг би знайти щось у файлах. Насправді, він зателефонував мені сьогодні вранці і назвав ім'я *Джозі Джонс* як можливої біологічної матері.

— У тебе є якісь записи про вдочеріння? Оригінал свідоцтва про народження?

— Ні. – Її голова йшла обертом, і вона намагалася заспокоїтися і знайти раціональне пояснення. — Як думаєш, у мене є близнючка?

— Тест ДНК це підтвердить.

Десь глибоко всередині неї, відсутні шматочки пазлу стали на свої місця. — Де Мейсі Кроу?

— У відділенні інтенсивної терапії в центрі міста.

Вона вийняла сумочку з нижньої шухляди, зняла лабораторний халат і навіть не потурбувалася перевдягнутися в халат. — Я хочу її побачити, негайно.

— Я відведу тебе.

— Це не обов'язково. Я можу доїхати сама. – Це була брехня. У неї паморочилося в голові, і вона ледве могла зосередитися, перебираючи ключі на перстні.

— Ні, Фейт. Я поведу. Не сперечайся.

Зараз було надто важко боротися зі здоровим глуздом. — Дозволь мені повідомити в офіс, що я йду.

— Звісно.

Пізніше, згадуючи цей момент, вона вже не пам'ятатиме, як говорила з Ненсі про те, щоб звільнити свій графік, як сідала в машину Хейдена і як їхала в лікарню. Її перші спогади почнуться з флуоресцентних ламп над головою і брязкоту візка в реанімації у відділенні неврології, коли вони з Хейденом вийшли з ліфта. Хейден показав свій бейдж медсестрі, і вони дізналися, що Мейсі Кроу знаходиться в палаті 212.

В іншому коридорі він натиснув на кнопку дверей відділення інтенсивної терапії, і вони увійшли в іншу секцію, де пацієнти мали більші палати, щоб вмістити більше обладнання та персоналу.

Звуковий сигнал монітора змусив її зупинитися біля завіси перед одними з дверей.

— Готова? – запитав Хейден.

Вона не була готова до всього цього. — Так.

Він відсунув штору в кімнату Мейсі Кроу. Її ліжко стояло в центрі і було оточене апаратами. Її права нога була на витяжці, а в стегні були штифти. Її рука була в гіпсі, а голова щільно обмотана білою марлею. Синці та набряки зробили її обличчя невпізнанним.

Фейт підійшла ближче. У роті у неї пересохло, а тіло заклякло, коли вона схилилася над ліжком. У морзі вона була свідком людської різанини, але травми цієї жінки змусили її шлунок здригнутися від жаху. — Боже мій.

До рота і носа Мейсі були підведені трубки. Фейт простягнула тремтячу руку і торкнулася правого зап'ястя жінки, яке, здавалося, було єдиним неушкодженим місцем.

Фейт прочистила горло. — Мейсі. Мене звуть Фейт. Я не знаю, чи чуєш ти мене, але вчора я залишила тобі голосове повідомлення про твого батька, Джека. І, як виявилося, у нас є дещо спільне.

На моніторі пролунав звуковий сигнал.

Присутність Хейдена заспокоювала, і вона була рада, що саме він повідомив їй цю новину. Ніякої драми. Лише факти.

— Мейсі, я тут з Капітаном Хейденом з Техаських Рейнджерів. Він працює над твоєю справою. Він збирається з'ясувати, що сталося з тобою і Джеком. Він справжній борець зі злочинністю. – Спроба легковажності провалилася. — Зосередься на одужанні, а решту залиш йому, гаразд? – На останньому слові її голос надломився, але глибокий вдих вгамував наростаючу паніку.

Фейт вивчила руки агента. Як і у Фейт, пальці Мейсі були довгі, глибокі нігтьові ложа не відполіровані і короткі.

Стук у двері змусив її обернутися до чоловіка, одягненого в білий лабораторний халат. Хлопець був молодий, а його голова була вкрита тінню темної щетини. — Я Доктор Брамлі.

Хейден дістав з нагрудної кишені своє посвідчення. — Мітчелл Хейден, Техаські Рейнджери. Це Доктор Фейт МакІнтайр. Як поживає спеціальний агент Кроу?

Доктор Брамлі протер очі, а потім рушив до ліжка, автоматично поглядаючи на життєво важливі показники на моніторі, а потім на крапельницю. — Вона пережила операцію, і це дуже обнадійливо.

— У неї травма голови. – Усвідомлюючи, що Мейсі може сприймати все це на якомусь рівні, Фейт зберегла клінічний тон і посилила свій фірмовий контроль.

— Так, є, але хороша новина в тому, що ми швидко доставили її в хірургію і змогли зменшити внутрішньочерепний тиск. Як тільки набряк спаде, ми зробимо переоцінку. Але, як я вже сказав, вона пережила цю ніч, і це справжнє свідчення її сили.

Фейт дивилася на непритомну жінку і мала до неї стільки запитань. Думка про те, що вона не виживе, була майже нестерпною. — Які у неї ще травми?

— Переломи стегна і руки. Тріщини на ребрах. Коли пані Кроу потрапила до відділення швидкої допомоги вчора ввечері, я не думав, що вона переживе цю годину. Але, як я вже сказав, вона тримається. Вона сильна.

— Вона сказала що-небудь у відділенні швидкої допомоги? – запитав Хейден.

— Вона була непритомна, коли її привезли до нас, – відповів доктор Брамлі.

— Я викликав міську поліцію, – сказав Хейден. — Незабаром прибуде офіцер у формі, щоб наглядати за її кімнатою. Ніхто не може увійти або вийти без дозволу офіцера або мене.

— Її брат щойно приїхав, – сказав лікар. — Він у кімнаті очікування. Ми не могли дозволити йому побачити сестру, бо обстежували її, але я погодився, щоб він зайшов на хвилину-другу.

— Це Дірк Кроу? – запитав Хейден.

— Саме так, – відповів Доктор Бремлі.

— Я б хотіла з ним познайомитися, – сказала Фейт.

— Я теж, – сказав Хейден. — Я намагаюся зв'язатися з ним з неділі.

— Зал очікування далі по коридору і праворуч.

Фейт неохоче відпустила руку Мейсі. Зробивши вдих, вона вийшла з кімнати, взявши під руку Хейдена, і вони попрямували до зали очікування.

У кімнаті було кілька чоловіків, але її погляд миттєво привернув здоровань, який стискав у татуйованих пальцях розчавлену кавову чашку. Квадратна щелепа, густі брови та м'язисті руки, що так нагадували Джека Кроу, не могли не привернути увагу.

Коли чоловік підняв голову, він витріщився на неї звуженими очима, в яких блищала настороженість. — Мейсі, якого біса? – Він викинув горнятко у смітник і схопив свою кепку на ходу.

— Я не Мейсі. Я Фейт МакІнтайр, – сказала Фейт.

Він не виглядав переконаним, коли наближався до неї, перебираючи своїми великими пальцями козирок заплямованої потом бейсболки. — Якщо ти не Мейсі, то виглядаєш дуже схожою на неї.

— Я знаю.

— Чому ви так схожі?

— Я ще не знаю. – Чим більше людей помічали її схожість з Мейсі, тим більше це непокоїло. — Ти син Джека Кроу? – запитала вона.

— Саме так. Дірк Кроу, – відповів він.

Він ледь глянув на Хейдена, коли підійшов до неї. Від нього пахло моторним маслом, спекотним сонцем і техаським пилом. — Джек не відставав від Мейсі протягом багатьох років, але не був у захваті від того, що я з нею тусувався. Я вперше побачив її вчора в трейлері Джека.

— Я намагався зв'язатися з вами з неділі, – сказав Хейден. — У мене є новини про вашого батька.

— Так, Ледбеттер знайшов мене, – сказав Дірк. — Він розповів мені. Ось чому я пішов до трейлера. Це місце було схоже на пекло. Це зробили копи?

— Ми залишили чорний порошок для відбитків пальців, але все інше було таким, як ми його знайшли. Є ідеї, хто міг вбити Джека?

— Як я вже казав Мейсі, без поняття. Я в Ель-Пасо вже більше тижня.

— Ти знав, що нас було двоє? – запитала Фейт.

— Не зовсім.

— Що ти маєш на увазі? – запитала вона.

— Коли Мейсі та її мати, Бренда, поїхали назавжди, Джек сказав, що краще, щоб Мейсі поїхала. Він сказав, що вона була в більшій безпеці. Я запитав його, чому, і він відповів: "Як тільки хтось починає бачити подвійне, з'являються питання". Я запитав, чи була вона близнюком, і Джек спіймав себе на тому, що відповів "ні".

— Він більше ніколи не згадував про це? – запитала вона.

— Ні. Ніколи. Джек нікому не довіряв свої секрети, які б вони не були. – Він на мить замовк. — Хейден, у вас є якісь ідеї, хто вбив мого старого?

— Поки що ні.

Дірк зігнув пальці, від чого деякі татуювання на його передпліччях зсунулися і ворухнулися. — Як там моя сестра? – запитав він.

— Тримається. Але вона в поганому стані, – відповів Хейден.

— Я хочу її побачити, – сказав він.

— За хвилину. Зі слів Ледбеттера я зрозумів, що ви з батьком посварилися кілька місяців тому. Ви хотіли, щоб він продав свою землю.

— Він сидить на золотій жилі бруду, – сказав Дірк. — Ціни на землю високі, і зараз саме час отримати прибуток, але він був упертим старим биком і не хотів слухати.

— Ви в Ель-Пасо вже тиждень. Коли востаннє бачили Джека?

— Ми не розмовляли з тих пір, як посварилися. Тож минуло кілька місяців. – Він принюхався, повернувши голову до Хейдена. — Ви думаєте, що я вбив його, а потім переїхав свою сестру?

— Я цього не казав, – відповів Хейден.

Дірк міцніше стиснув у пальцях козирок кепки. — Але ви вважаєте, що гроші були достатнім мотивом.

— Так, вважаю.

— Я можу дати вам імена людей, з якими я був в Ель-Пасо. Вони підтвердять, що я був там.

— Чим ви заробляєте на життя, пане Кроу?

— Будівельний майстер. Я був в Ель-Пасо, проходив співбесіду на роботу. Є люди, які можуть за мене поручитися.

— Мені потрібні ці імена та адреси, перш ніж ви підете звідси сьогодні. Мені також потрібна ваша адреса.

— Звісно.

— Скільки років було Мейсі, коли ваші батьки вдочерили її? – запитала Фейт.

— Кілька днів, мабуть. Вона була маленька, і тато з Брендою хвилювалися, що вона не виживе. Але вона була міцною, навіть тоді. – Він похитав головою і знову подивився їй в очі. — Я не збираюся вдавати, що ми дбали одне про одного. Між нами дев'ять років, і я не бачив її майже тридцять років. Але вона все одно член сім'ї.

— Ваш батько коли-небудь згадував про вдочеріння? – запитала Фейт.

— Якось я запитав його про це, і він відповів, що ніколи не думав про це і любив її як рідну. Мушу сказати, що він не відставав від неї більше, ніж я. За його словами, ці двоє завжди здавалися більш схожими один на одного. Він страшенно пишався, коли вона стала агентом ФБР. – Дірк похитав головою, його губи скривила гірка посмішка. — Тепер я можу побачити сестру?

— Доктор сказав, що це буде швидкий візит, – сказала Фейт. — Їй потрібен відпочинок.

— Звичайно, – сказав Дірк. — Як скажете.

Вони втрьох зайшли до кімнати Мейсі, а здоровань стояв мовчки, не виказуючи жодних ознак емоцій, коли підійшов ближче до ліжка і став, дивлячись на сестру. Він не говорив і, здавалося, перераховував її травми.

Фейт не знала, як вона очікувала, що брат відреагує на тяжкі травми сестри. У неї не було брата, але вона очікувала чогось більшого, ніж небуття, що виходило від Дірка Кроу.

До палати увійшла медсестра і перевірила монітори Мейсі. — Всі, будь ласка, йдіть звідси. Ви можете повернутися завтра, але поки що моїй пацієнтці потрібно, щоб було якомога тихіше.

Коли вони вийшли з палати, біля неї стояв офіцер у формі, і Хейден коротко поговорив з ним, перш ніж вони втрьох мовчки рушили до приймальні.

Хейден попросив контактну інформацію, яку Дірк надав разом з іменами людей, яких він бачив в Ель-Пасо.

— Поліцейський буде стояти за її дверима? – запитав Дірк. — Той, хто зробив це з нею, повинен бути відповідальним за Джека.

— Коп залишиться, – підтвердив Хейден.

— Я ні чорта не знаю, – сказав Дірк, — але не треба бути генієм, щоб зрозуміти, що коли вбивають батька і ледь не вбивають доньку, це не просто низка невдач.

— Це не вислизає від мене, – сказав Хейден. — Ніхто не увійде в ту кімнату без мого відома, і це включає в себе і вас.

— Добре, – сказав Дірк. — Краще перестрахуватися, ніж потім шкодувати.

— Ви впевнені, що ви або ваш батько не були причетні до того, що так сильно поранило вашу сестру? – запитав Хейден.

— Ви говорите, як Мейсі, – сказав Дірк. — Нас з Джеком ніколи не можна було звинуватити в тому, що ми були хористами, але ми ніколи не робили нічого, що могло б викликати таку напругу в сім'ї.

Хейден довго дивився на нього, і Фейт з першого погляду зрозуміла, що він не вірить Дірку. Але вона знала достатньо юридичних нюансів, виростаючи в сім'ї адвоката, щоб розуміти, що якщо не було невиконаних ордерів, не було висунутих звинувачень або достатніх підстав, Хейден не міг затримати Дірка, доки не матиме більше доказів.

Якби кримінальні розслідування не були в центрі уваги, вона б ставила власні запитання про Джека Кроу, який, очевидно, знав більше про зв'язки між нею та Мейсі.

— Що стосується зовнішнього світу, то Мейсі Кроу померла від ускладнень під час операції, – сказав Хейден.

Похмурий вираз обличчя Дірка віддзеркалював почуття, які переповнювали Фейт. — Щоб захистити її?

— Так, – відповів Хейден.

— Ніхто не почує цього від мене, – сказав Дірк. — Ми скоро знову побачимося, Фейт.

— Коли у нас буде можливість, я хочу поговорити з тобою про твого батька.

— Звичайно. Все, що захочеш.

Коли велика постать Дірка зникла за дверима ліфта, що зачинилися, вона відчула себе так, ніби її застали зненацька. Але зараз вона не могла дозволити собі розкіш піддатися емоціям. — Мені треба поговорити з медсестрами. У мене перша негативна, а якщо ми близнючки, то й у неї теж буде негативна.

— Хороша ідея, – відповів Хейден.

Вся суть її стосунків з Хейденом полягала в тому, що вони були невимушеними і не обтяжували один одного чимось надто особистим. Тепер же він спостерігав, як її життя перевертається з ніг на голову. — Тобі не потрібно залишатися тут, Хейден. Ти тут нічого не можеш зробити.

— Я можу залишитися.

Неспокійна енергія закрутилася навколо нього, і вона відчула, що примари минулого кружляють навколо. Він провів багато часу біля лікарняних ліжок зі своєю покійною дружиною. — Я б хотіла, щоб ти цього не робив. Я хочу, щоб ти знайшов хворого виродка, який це зробив, – сказала вона.

Він злегка торкнувся її руки. — Я хочу, щоб ти була дуже обережною, Фейт. Якщо я вловив твою схожість з Мейсі за долю секунди, то інші люди також це помітять.

— Справедливо. Але як ти збираєшся контролювати те, що скажуть у лікарні про її стан?

— Я можу трохи притримати це в таємниці і виграти нам трохи часу.

— Я також не рекомендую передавати фотографію Мейсі в ЗМІ. Останнє, що потрібно цій лікарні, це репортери, які нишпорять навколо.

— Зрозуміло. – Його вираз обличчя трохи пом'якшав, коли він розмірковував, як поводитися з нею у цій дуже особистій справі. Якби їхні стосунки були суто професійними або виключно особистими, все було б просто.

Але вони були в сірій зоні. Жоден з них не хотів переступати межу або витісняти іншого. — Я знаю, що це був удар під зад.

— Саме так, – сказала вона. — Я не сприймаю це добре.

— Схоже, що так.

— А який інший раціональний вибір у мене є?

— Так, гадаю, це все, що ми можемо зробити.

— Не хвилюйся за мене, Хейден. Я виживу.

Хейден взяв її руку, стиснув її. Поцілунок і обійми були б доречними, але вони знову застрягли в цій клятій заплутаній середині.

Вона повернулася до кімнати Мейсі і підійшла до краю її ліжка. Вона провела пальцями по тілу Мейсі. Раптовий сплеск гніву пронизав її тіло.

Фейт могла пояснити причини і наслідки смерті, але ніколи не розуміла її до кінця. Були часи, коли вона була благословенням, а іноді – прокляттям. Єдиною константою було те, що вона завжди чекала на кожного.

— Мейсі, ти змусиш цього сучого сина, смерть, чекати дуже довго, якщо я маю хоч якесь відношення до цього.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Вівторок, 26 червня, 16:00.

Хейден зайшов до свого кабінету і стягнув піджак. Злість і безпорадність були командою його дупи, і терпець йому уривався. Він ненавидів залишати Фейт саму за межами цієї клятої лікарняної палати, з таким ображеним і розгубленим виглядом. Вона була однією з найсильніших людей, яких він знав, але у кожного є точка зламу. Однак вона наполягала, і він знав, що вона має рацію. Від нього там не було ніякої користі.

— Як Доктор МакІнтайр сприйняла новину про агента Кроу? – запитав Броґан.

— Приблизно так, як і можна було очікувати. – Він відволікся від спогадів про розгублений і збентежений погляд Фейт і повернувся до справи. — Я бачив брата Мейсі, Дірка.

— Де він був?

— В Ель-Пасо. Я подзвонив за двома іменами, які він мені дав. Він проходив співбесіду на будівництві.

— Це досить далеко, щоб знайти роботу. Йому, мабуть, дуже потрібні гроші.

— Він зізнався, що тиснув на Кроу, щоб той продав землю. – Хейден покрутив головою з боку в бік, щоб зняти напругу.

— Прийшли фінансові звіти Джека Кроу. Ми також отримали кілька записів з камер спостереження з видом на місце, де була припаркована вантажівка Ренді Келлі.

— Добре. Я також хочу побачити фінансові записи Дірка Кроу.

— У нас достатньо підстав, щоб суддя підписав цей ордер? – запитав Броґан.

— Я б сказав, що замах на життя Мейсі дає нам її. Якщо вона помре, все дістанеться Дірку.

— Це мотив, – сказав Броґан.

— Дай мені подивитися запис.

Броґан запустив запис, і на чорно-білому зображенні, що з'явилося, була пекарня, розташована за кілька кварталів від парку Комал Покет. Камера зафіксувала задню частину вантажівки Келлі. О 19:05 Келлі під'їхав і припаркувався, а потім забіг до бару за рогом.

Броґан прискорив запис, і протягом наступних кількох годин повз вантажівку пройшло кілька десятків людей. У якийсь момент пара зупинилася

біля вм'ятих задніх дверей. Чоловік поцілував жінку, і коли вона обвила його шию руками, він притиснув її тіло до борту вантажівки. Його рука ковзнула їй під спідницю, і хоча повз них проходили інші, ці двоє не помічали, що у них є глядачі. Через кілька хвилин вона поправила спідницю, і вони пішли далі.

Це було о 22:30, коли з'явилася фігура в капюшоні. Він опустив голову і засунув руки в кишені, підійшов до вантажівки, зазирнув у переднє водійське вікно, а потім пройшов повз, зникнувши з поля зору. Невдовзі він з'явився знову, і цього разу, коли навколо нікого не було, він розбив бокове вікно склобійним молотком. Скло розлетілося на переднє сидіння, що дозволило йому засунути всередину руку в рукавичці. Він відкрив замок.

Злодій весь час тримав голову опущеною, ніби знав, що навколо є камери. Він нахилився під кермо, щоб увімкнути запалювання, і поїхав так, ніби він був власником машини. Жодного разу камера не зафіксувала його обличчя.

— Цей хлопець хороший, – сказав Хейден.

— Він, скоріш за все, розвідував цю територію раніше.

І чому – питання на мільйон доларів. — Дістань записи за останні пару тижнів і переглянь їх. Можливо, ми зловимо того, хто це зробив, на камеру.

— Зроблю.

— Знайшов що-небудь на банківських рахунках Джека Кроу?

— У Кроу був один банківський рахунок, який він використовував для пункту прийому металобрухту. У нього була одна кредитна картка, якою він рідко користувався, – сказав Броґан. — На банківський рахунок щомісяця надходили непарні суми готівки. Не більше кількох сотень доларів, але це цілком відповідає бізнесу на пункті прийому металобрухту. Він не міг відмивати гроші через цей рахунок. Суми занадто малі.

Броґан перетасував стос виписок з кредитних карток. — Згідно з однією випискою, він купував продукти нечасто, але знову ж таки, ніколи не витрачав більше двадцяти-тридцяти баксів.

— Улюблені місця?

— Maxwell's – місцева закусочна. Схоже, він часто там їв.

— Я відчуваю провину за те, що роками харчуюся в одній і тій же піцерії, – сказав Хейден.

— І ти кажеш мені, що вони щось знають про тебе? – запитав Броґан.

— Можливо, не про мене особисто, але вони мають уявлення про мій графік і про те, чи їв я коли-небудь з кимось. Те ж саме може стосуватися і Кроу, – сказав Хейден.

Броґан кивнув. — Варто спробувати.

— Що з телефонними записами Кроу?

— Він дзвонив Мейсі два тижні тому, і вони говорили близько півгодини. І він дзвонив Дірку п'ять або шість разів за той же період часу, але вони так і не з'єдналися. Він зателефонував до кількох місцевих магазинів автозапчастин, але це все, – сказав Броґан.

— Не товариський хлопець.

— Ні.

— Якщо він був у чомусь зацікавлений, то він був достатньо розумний, щоб працювати з готівкою. Ледбеттер сказав, що він купив два телефони, – сказав Хейден.

— Він не використовував кредитну картку, коли купував їх, – сказав Броґан. — Я також перевірив минуле Кроу. Він пішов до армії, коли йому було вісімнадцять, і залишився там на десять років. Саме тоді з ним розлучилася його перша дружина. Коли він вийшов на волю, то познайомився з Брендою Хемлін, одружився і відкрив пункт прийому металобрухту. Вони з другою дружиною так і не подали на розлучення.

— Дірк не сидів у в'язниці?

— Ні.

— Перевірте з Ледбеттером, де він купив ці телефони. Я також хочу переглянути записи з камер спостереження з того магазину.

Броґан усміхнувся, кивнувши. — "Будь Техаським Рейнджером", казали вони. — "Буде безперервний бій", казали вони.

Хейден засміявся, підвівся, підійшов до кавомашини і наповнив свою чашку. — У 99% випадків тобі буде нудно до сраки. А в той 1%, коли починається справжнє пекло, ти можеш відірвати собі голову. Який поспіх.

***

Він подивився на список акуратно надрукованих імен. Ім'я Джека Кроу було викреслене. Ім'я Мейсі Кроу було не викреслене, але обведене кружечком. Як би йому не хотілося закреслити її ім'я, він не зміг. Він сильно вдарив її вантажівкою і почув хрускіт кісток, коли її тіло відірвалося від металевого бампера і полетіло в повітря. Вона вдарилася об землю з величезною силою, і він побачив кров всюди, коли озирнувся в бічне дзеркало.

Шанси на те, що вона вижила минулої ночі, були мізерними, але він ще не бачив тіла. Смерть іноді може бути непостійною сукою.

Він обводив ім'я Мейсі знову і знову, його олівець то темнів на білосніжному папері, то стирався. Він мав би вибити з неї інформацію, але що зроблено, те зроблено.

П'ять імен. Дірк Кроу також повернувся до міста. Шанси на те, що він знає багато, були мізерні, але він нічого не залишив би на волю випадку.

Після Дірка залишилося три імена, включаючи Фейт МакІнтайр. По праву вона не повинна була нічого знати. Коли вона вперше зустріла Джека Кроу, він був мертвий. Але старий міг знати про неї, і якщо так, то він міг спробувати зв'язатися з нею. Їхній можливий контакт означав, що вона повинна залишатися в списку.

Вона також була в полі зору Рейнджера, а це означало, що йому потрібно було бути розумним і не поспішати. Рейнджер був різким і цілеспрямованим і міг легко стати проблемою, якщо його не нейтралізувати.

***

Коли Фейт повернулася до кабінету судмедексперта, вона була приголомшена і розгублена. У її голові кружляло стільки запитань без відповідей про себе, своїх батьків і про те, як вона пов'язана з побитою жінкою, що лежала непритомна на лікарняному ліжку.

Вона кинула сумочку на стілець за столом і закинула куртку на спинку. Вона сіла, притиснувши долоні до щік, які тепер ніби горіли.

У холі було тихо, щоденний гул активності зник, а посеред її столу лежали п'ять рожевих бланків повідомлень. На її телефоні блимав індикатор повідомлення. Він ніколи не зупинявся.

Але в її думках з'являлося все більше запитань. Чи Мейсі просто переживала смерть батька, коли вона взяла той напій у барі? Чи Кроу сказав їй щось таке, що підштовхнуло її до небезпечних пошуків?

Уривчасті знання Дірка про вдочеріння Мейсі нагадали їй про всю інформацію, яку її батьки приховали або просто приховували від неї. *Чому я не схожа на своїх кузенів? Як це було в день мого народження? Чи були у мене важкі пологи?* Її мати не розповідала про вдочеріння, доки Фейт не виповнилося одинадцять років. Вона пам'ятає, як була приголомшена, а потім розлючена. Мати запевняла її, що це не має значення. Фейт хотілося вірити в це, але тепер вона зрозуміла, що так і не змогла повністю випустити свій гнів.

У неї задзвонив телефон, і вона недбало відповіла. — Доктор МакІнтайр.

— Док, це Тіна. Просто підтверджую, що ти сьогодні везеш Кет на прийом до лікаря. Ти завжди приходиш рано, і вона переконана, що ти забула.

Вона глянула на годинник на стіні. Так, забула. — Мене затримали. Буду за двадцять хвилин. Можеш повідомити в офіс лікаря, що ми вже їдемо?

— Звісно.

Прогулянка коридором, розмова з Ненсі та дорога до притулку були як у тумані. Вона навіть не могла прийти до тями, коли підійшла до притулку і штовхнула вхідні двері.

Фейт блукала по викладених бруківкою кімнатах притулку в пошуках Кет, яка обіцяла чекати на неї у вестибюлі. Вона мала відвезти дівчинку до гінеколога о 18:45. Вона хотіла залишити додатковий час, щоб поговорити з лікарем Кет.

Вона знайшла дівчинку в ігровій кімнаті, на кріслі-мішку, що облягало її тіло, коли вона похмуро втупилася в екран дворічного ноутбука, який їй дала Фейт. Він був обклеєний десятками наклейок, зокрема з написами "Думай по-іншому", "Сила дівчат" і "Не турбувати".

Кет піднялася з крісла-мішка і закрила ноутбук. — Де ти була?

— Мертві люди керують моїм життям. – Ці слова могли б прозвучати як сухий жарт, але не було сказано нічого правдивішого. Що б вона зараз віддала за п'ять хвилин живих, дихаючих батьків, готових відповісти на запитання.

Кет взяла рюкзак і запхала туди свій комп'ютер. — Це найкраще виправдання, яке я коли-небудь мала, коли хтось від мене відмахувався.

Коли вони йшли до машини, Фейт звернула увагу на дитину, яка поводилася так, ніби її запізнення не було великою проблемою, тоді як це була велика проблема. — Я не відмахнулась.

— Неважливо.

— Хочеш піти до лікаря?

— Ні. – Кет не мала жодного пренатального догляду до двадцять четвертого тижня, коли її прийомна мати зрозуміла, що дитина не товстішає, а вагітна. Прийомна мати не мала бажання мати справу з вагітністю, тому вона віддала Кет до притулку. Майже одразу після того, як Кет прибула до притулку,

Фейт все зрозуміла. Хоча дівчинка, здавалося, була налаштована зіпсувати їй життя, Фейт взяла її під своє крило.

У машині Кет пристебнула ремінь безпеки і одразу ж почала возитися з радіоприймачем. Вона вибрала іншу станцію, яка викликала у Фейт біль у вухах і нагадала їй, що якою б молодою Кет не вважала Фейт, вона вже постаріла з останнього музичного плейлиста.

— Тож я провела невелику детективну роботу, – сказала Кет.

— Придивляєшся до коледжів?

— Боже, ні. Це все одно, що ганятися за єдинорогами.

Ще більше балакучості. Чи було їй так само важко в підлітковому віці? Фейт з усіх сил намагалася залишатися позитивною перед обличчям такої кількості гормонального негативу і тепер зрозуміла, чому батько відправляв її на стільки розкішних екскурсій під час літніх канікул у старшій школі. — Це неправда, Кет. Я ж казала тобі, що є варіанти, якщо ти цього хочеш.

Дівчина підняла руку, щоб змусити Фейт замовкнути, а іншою рукою намацала в кишені зім'ятий аркуш паперу. — Я знайшла інформацію про твою Джозі Джонс.

Фейт була повністю вибита з колії коментарем Кет і повернула голову в бік дитини, дивлячись на неї, поки не почула: — Обережно!

Фейт вдарила по гальмах і зупинилася за кілька секунд до того, як врізалася в машину, що їхала попереду. Вона зупинилася на стоянці біля заправки. Вона зробила кілька глибоких вдихів, перш ніж спробувала заговорити.

— Що ти зробила? – запитала Фейт.

— Я шукала Джозі Джонс, поки вбивала час сьогодні вдень.

— Тобі не варто було цього робити, – сказала Фейт. — Це дуже особисте.

— Ти завжди лізеш мені в душу з приводу дуже особистих речей. Зміна обстановки – це чесна гра.

— Це інше.

Кет уважно подивилася вперед, демонструючи, як вона згортає свій аркуш паперу. — То ти не хочеш чути про те, що я знайшла?

Фейт постукала руками по керму. У цій ситуації вона мала бути дорослою. Вона мала б нагадати Кет, щоб та не лізла не в свої справи, але вона знала, що дитина може знайти в Інтернеті те, що більшість не може, і її цікавість була сильнішою за її обурення. — Я хочу знати.

Кет помахала папірцем перед своїм обличчям, як віялом. — Можливо, я не хочу говорити тобі зараз.

— Ти вбиваєш мене, дитино.

Сміх дівчини задзвенів з такою непідробною яскравістю, якої вона ніколи раніше не чула. Обережно Кет розгорнула папір. — Я з'ясувала, що Джозі мало чим відрізняється від мене.

— Що ти маєш на увазі?

— Вона кілька років жила в прийомній сім'ї, поки система не звільнила її, коли їй виповнилося вісімнадцять. За кілька днів до свого дев'ятнадцятиріччя її заарештували за крадіжку в магазині, але звинувачення з неї зняли. Хочеш побачити її фото?

— Я бачила її фотографію.

— Це інша.

Серце Фейт вискочило з грудей. — Як ти її знайшла?

Кет виглядала майже ображеною. — Яким би я була детективом, якби не змогла знайти елементарну фотографію?

— Детективом. Мило. Скоріше хакером.

— Такий грубий термін. – Вона порилася в кишені і витягла фотографію, надруковану на звичайному папері. — Це фото з далласької газети. Коли Джозі було п'ятнадцять, вона виграла науковий конкурс.

Фейт тримала фотографію, вражена тим, як їй вже кортіло дізнатися подробиці про цю жінку, про яку вона щойно дізналася. Зображення було не дуже якісним, але вона змогла розгледіти молоду дівчину, яка стояла поруч з мером і директором середньої школи. Заголовок свідчив: "Прийомна дитина виграла наукову премію."

Її пронизала хвиля обурення, коли вона здивувалася, чому репортер визначив Джозі за її місцем у системі соціальних служб.

— Подивися на заголовок, – сказала Кет.

— Я бачу.

— Вона була на обліку, як і я.

— Ти не на обліку. – Увага Фейт переключилася на яскраву посмішку дівчини, її світле волосся та високу, стрункуу статуру. Вдячна, що на фотографії Джозі не було жодного сліду похмурості, вона продовжувала розглядати риси обличчя дівчини, шукаючи будь-які зачіпки про неї.

— Щойно я побачила фотографію Джозі, я побачила схожість з тобою, – сказала Кет.

— Ти так думаєш?

— О, так.

Вона намагалася придушити хвилювання і смуток у своєму голосі. — Цікаво, як вона опинилася в Остіні?

— Я ще не з'ясувала цього, але обов'язково з'ясую. Я також шукаю братів і сестер, тіток, дядьків і так далі. Я хочу дізнатися, де вона опинилася.

Фейт була здивована тим, наскільки сильно їй хотілося вірити, що з Джозі все склалося. — Є якісь її сліди?

— Ні, що дивно. Навіть у вісімдесятих роках, так званому кам'яному віці, люди залишали якісь сліди. Вона не залишила жодного. Світ поглинув її так само, як намагається зробити це зі мною.

Надії Фейт на інформацію зростали так само швидко, як і падали. — Кет, ти не будеш такою, як Джозі. Світ не поглине тебе.

Кет підняла очі, на яких блищали сльози. — Звідки ти це знаєш?

— Тому що, подобається тобі це чи ні, я не дозволю цьому статися. – Вона проїхала через парковку АЗС до входу, подивилася в обидва боки і виїхала назад на головну дорогу. Вона скерувала машину до медичного парку на західній стороні міста.

— Чому ти така добра до мене? – запитала Кет.

Фейт ніколи не зупинялася, щоб задати собі це питання. — Напевно, мені завжди подобався твій дух. Ти розумна. Працьовита, коли тобі не байдуже.

Кет намацала блискавку на своїй куртці, перекидаючи її вгору і вниз. — А я все це викинула, коли завагітніла.

— Ти нічого не викинула. Але ми не можемо ігнорувати дитину. Вона заслуговує на те, щоб про неї піклувалися так само, як і про будь-яку іншу дитину.

— Я не казала, що у неї не повинно бути хорошого дому. – Вона продовжувала застібати блискавку вгору і вниз. — Сьогодні знову дзвонила жінка з соціальної служби. Вона хотіла знати, що я збираюся робити з дитиною.

— Справедливе запитання. Діти – це багато роботи, і тобі потрібен план.

— Я не хочу віддавати його незнайомцям.

— Тоді не віддаси. Якщо ти вирішиш знайти для дитини прийомних батьків, ти зможеш з ними познайомитися.

— А якщо всиновлення зіпсує мою дитину?

Фейт вигнула брову, але не відводила погляду від дороги. — Я виглядаю зіпсованою?

— Ні. У парі ви гарно виглядаєте. – Кет, здавалося, обдумувала їхню розмову. — Скільки тобі було, коли тебе віддали?

Віддали. Це прозвучало жорстко, коли Кет сказала це. — Думаю, кілька днів, може, годин. Точно не знаю.

Ця нова загадка викликала інтерес в очах дівчинки. — Чому ти не знаєш власної історії?

— Моя мама не розповідала мені до одинадцяти років, а коли я ставила запитання, вона давала зрозуміти, що ненавидить говорити про це, – відповіла Фейт.

— Що, якщо я віддам свою дитину якійсь парі, а вони не захочуть про мене говорити?

— Обирай людей, які захочуть, і укладай юридичну угоду, яка передбачає регулярне інформування про тебе.

— Чому Джозі не вибрала таких людей?

— Я не знаю.

Знову запанувала тиша і задумливість молодої жінки на пасажирському сидінні. — Я справді можу це зробити?

— Так. Як я і намагаюся тобі сказати, ти можеш контролювати набагато більше, ніж ти собі уявляєш.

Частина напруги спала з плечей Кет. — Я можу продовжувати копати інформацію про Джозі.

— Давай зараз просто потурбуємося про візит до лікаря. А потім мені потрібно відвезти тебе назад до притулку.

— Я ненавиджу ходити до лікаря.

— Неважливо, чого ти хочеш. Це те, що потрібно тобі і дитині.

Візит до лікаря підтвердив, що з нею та дитиною все гаразд. Вона була на тридцять четвертому тижні вагітності і мала народити наприкінці липня. — Серпнева дитина, – пожартувала Кет. — Напевно, це буде найспекотніший день у році.

Вони мовчки поїхали через усе місто до притулку. Коли Кет подивилася на цегляну будівлю, вона похитала головою. — Ненавиджу притулок.

Фейт вийшла з машини і зайшла з Кет всередину. Вона обіймала Кет, поки напружені м'язи дівчинки не розслабилися. — Все буде добре.

Це був не перший раз, коли вона шкодувала про те, що залишила дитину тут. Вона думала про те, щоб звернутися до соціальних служб з проханням взяти Кет під опіку, але виявилося, що вона так само боїться брати на себе зобов'язання, як і дівчинка. Жодні зобов'язання ніколи не працювали для неї. Чорт забирай, це було наріжним каменем її життя, так само як і її стосунки з Хейденом. Але останнім часом, замість того, щоб насолоджуватися свободою, вона відчувала себе все більш обмеженою та ізольованою.

Кет відсторонилася. — Звідки ти знаєш, що все буде добре?

Дивне відчуття тривоги і напруги охопило її, але вона все ще посміхалася. — Так має бути.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Час невідомий. Можливо, червень.

Пейдж зігнула пальці в темній кімнаті, проводячи тремтячою рукою по гладеньких сторінках журналу, в якому вона писала. Пишучи без світла, вона сумнівалася, що її слова будуть зрозумілими, але це давало їй втіху писати. Дитина багато важила, і вона ледве могла спати ночами, коли все, що в неї було, – це тонкий матрац, що лежав на бетонній підлозі. Зуб, що болів, не допомагав, а відтоді, як він пішов, дитина постійно штовхалася, наче знала, що її час прийде, і до того ж була до смерті налякана.

Мозоль на нозі до крові натер їй шкіру, і вона побачила, що рана почала кровоточити.

Почувши кроки по той бік дверей, вона сіла і швидко вирвала сторінки зі своїм почерком, склала їх і заховала в ліфчик. Вона запхала журнал і ручку під матрац, її серце билося так швидко, що вона ледве могла думати.

Увімкнулося світло, і вона здригнулася від раптового натиску подразників. Вона моргнула кілька разів, поки її очі повільно не звикли.

Вона подивилася на нього. Він був насуплений, що він часто робив останнім часом. Був час, коли він посміхався до неї. Ця посмішка, хоч і була приємною, була повною нісенітницею.

— Прийшов провідати тебе, дівчинко, – сказав він.

Він приходив кожні кілька днів, але ще ніколи не повертався так рано. Вона підняла ноги, наскільки дозволяв ланцюг. Чи здогадався він, що впустив ручку? Або що вона була захована під матрацом? Якщо він знайде ручку, папери, запхані в бюстгальтер, або журнали в решітці, вона не хотіла уявляти, що він зробить далі. — Чому? – промовила вона ледь чутно.

— Я був трохи грубий з тобою пару тижнів тому. Я вийшов з себе, і це неправильно.

— Я не повинна була бити тебе, – сказала вона. — Мені дуже шкода.

— Не ображайся. У тебе є сила духу, і мені це подобається. Це піде на користь дитині.

Приємні слова не приховували того, що його настрій міг зіпсуватися в одну мить. — Я приніс тобі гамбургер, картоплю фрі і шоколадний молочний коктейль. Не знав, який ти любиш – шоколадний чи ванільний, тому вгадав. Хіба не всі жінки люблять шоколад?

— Я люблю, – відповіла вона, посміхаючись.

Попри себе, вона просунулася до кінця матраца. Бургер і картопля фрі смачно пахли, а вона так втомилася від консервованого супу і м'ясної нарізки.

Він розгорнув бургер і поклав картоплю фрі на відкриту обгортку. — Бери, поки гаряча.

Вона насилу підвелася на ноги і пошкандибала по підлозі, змушуючи ланцюг брязкати і тертися. Вона відкусила кілька шматочків, а потім відпила з молочного коктейлю. Шоколадний. М'який. Солодкий. Він був такий смачний, що вона мало не заплакала.

— Там була жінка. Я бачив, як вона витріщалася на твою листівку про зниклу людину.

— Вони досі висять? – Вона не хотіла, щоб це звучало так радісно.

— Їх залишилося небагато.

Він намагався применшити цю хорошу новину, але надія все ще дряпалася в її грудях. Хтось шукав її? Вона не зводила погляду з картоплі, намагаючись не видати свого піднесеного настрою. — Чого вона хотіла?

— Я не можу сказати. Вона не повинна знати про тебе. Я був дуже обережний з тобою.

Пейдж так міцно стиснула пальці, що кровообіг ледь не припинився. Чи може хтось там шукати її? Вона мусила в це вірити, інакше збожеволіла б у цій пекельній дірі. — Ти хвилюєшся?

Він притулився до стіни і оглянув кімнату. — Звідки ти знаєш, що я хвилююся?

— Ми досить добре пізнали один одного. – Вона погризла картоплю.

— Можливо, ти маєш рацію. – Він задумливо кивнув. — Тут я можу бути чесним і бути самим собою.

Тут можна було б зняти маску, яку він носив перед світом. Тут чудовисько могло б розгулювати вільно.

— Я хвилююся, – сказав він. — Але це не обов'язково погано. Тривога тримала мене на кілька кроків попереду всіх усе моє життя. Хвилювання – це те, що допоможе мені впоратися з цією останньою роботою.

— Я – робота?

— Саме так. Моя робота на фрілансі.

— А коли робота закінчиться? – Вона взяла бургер і розірвала його навпіл, дивлячись на кетчуп, що сочився поверх маринованих огірків.

— Як я вже казав, я дотримаю свого слова.

— Ти продаєш дитину.

Він похитав головою. — Є люди, які будуть кращими батьками, ніж ти. До того ж, ти сказала, що не хочеш її.

Вона була втомлена, пригнічена і налякана, коли сказала це. Тепер вона боялася не лише за себе, але й за дитину.

Він вставив ключ у замок замка і повернув його. Метал ослаб, і він обережно зняв його з її щиколотки, залишивши на його місці сиру смужку плоті. — Це має бути розумно.

— Так і є.

— У мене є мазь для цього. – Він порився в кишені і витягнув тюбик з антибіотичним кремом.

Вона взяла його, обмацуючи пальцями свіжий тюбик і роздумуючи, як вона може використати його, щоб втекти.

— Їж, дівчинко. Бургер остигає.

Всю вагітність її нудило від ранкової нудоти, і було приємно знову відчути апетит.

Коли вона поїла, він повернув тюбик і намастив пальці маззю. Він попросив її витягнути ногу, і коли вона це зробила, він обережно втер крем у втомлену шкіру.

Його дотик був ніжним, і їй стало соромно, що вона відповіла на його доброту. Вона так зголодніла за людьми та ласкою, що навіть дотик тюремника був для неї бажаним.

— А якщо з дитиною щось піде не так? – запитала вона.

— Не позичай неприємностей. З дитиною і з тобою все буде добре.

Він збирався вбити її. Вона боялася цього з того моменту, як він замкнув її тут, але в ту мить, коли вона побачила ініціали на задній стінці комода, вона зрозуміла, що ті жінки не вижили.

Не кажучи ні слова, він взяв її під лікоть і допоміг піднятися на ноги. — Пора йти.

Вона здригнулася. — Куди ми йдемо?

— Туди, де краще, ніж тут. Більша кімната.

Коли вона не рухалася достатньо швидко, він схопив її міцніше і потягнув решту шляху до її ніг. — Ходімо.

Вона встромила п'яти в землю. Принаймні вона була знайома з цією пекельною дірою. Тут у неї принаймні була ручка і два журнали зі словами інших дівчат. — Куди ми йдемо?

— Як я вже сказав, у нове місце.

— Я не хочу вмирати!

Він похитав головою, посміхаючись так, ніби вона з'їхала з глузду. — Ти не помреш.

Її живіт відчував себе важким, коли вона стояла. — У мене немає взуття.

— Тобі не потрібне взуття. Ти не будеш надворі довго. – Взявши її за руку, він витягнув її з кімнати, повз викинуте дитяче ліжечко, все ще прибите до цементної стіни, і потягнув до сходів. Вона озирнулася на кімнату. Кожної ночі вона мріяла втекти з неї, але тепер, коли вона йшла, їй було страшно. Ця кімната була дияволом, якого вона знала, а не невідомим пеклом, що ось-ось прийде.

Намагаючись не відставати від його довгих кроків, вона обвела поглядом кімнату. Тут були пральна і сушильна машини, і навіть дещо з її одягу сушилося на мотузці, натягнутій між двома стовпами. Полиці були заставлені консервами, дитячим харчуванням та медикаментами. Це міг бути чий завгодно підвал. Він виглядав звичайним. Він і був звичайним.

Він смикнув її і змусив піднятися сходами. Вона майже не рухалася останні кілька місяців, і коли вона дісталася до верхніх сходів, то виявила, що задихається, а ноги в неї гумові.

Він потягнув її через кухню, обладнану технікою кольору авокадо, яка кричала про ретро 1970-х років. У повітрі висів запах прального порошку "Клорокс".

— Я боюся, – заїкнулася вона.

— Немає причин хвилюватися. Ми просто переведемо тебе в кращу кімнату.

— Будь ласка, просто відпусти мене. Я нікому не скажу. Я просто хочу додому.

Його пальці стиснули її передпліччя. Ще не боляче, але вже близько. — Я міг би запхати тобі в горло снодійне, але ти не захочеш, щоб я це робив. Це погано для дитини.

На думку спадало більше запитань, але вона тримала їх при собі, знаючи, що він виконає цю погрозу. Він завжди це робив.

Він потягнув її через маленьку вітальню, вкриту золотим ворсистим килимом, а потім через вхідні двері. Коли її босі ноги ступили на грубу деревину передньої тераси, її привітало яскраве післяобіднє сонце. Здригнувшись, вона змушена була відвести погляд від неба, навіть коли насолоджувалася першим ковтком свіжого повітря, який вона вдихнула за останні місяці. Воно пахло так солодко, що вона мало не заплакала. Вона нахилила обличчя до сонця і ввібрала кожну краплину його тепла. Вона була такою дурепою, що сприймала сонце, матір і свободу як належне.

— Не сиди без діла. – Він підштовхнув її до вантажівки, відчинив передні дверцята і наказав зайти всередину. Вона боролася зі своїм животом і непевними ногами. Вона все ще задихалася, коли залізла на сидіння. — Пристебни ремінь безпеки. Не хочу, щоб ти постраждала. І в бардачку є сонцезахисні окуляри. Одягни їх.

Вона застебнула ремінь безпеки. — Куди ми їдемо?

— Я ж сказав тобі не хвилюватися. Це краще місце.

— Типу мертве? Як на небесах?

Він засміявся. — Як інший дім. – Потім він вказав на неї м'ясистим пальцем, і його тон миттєво змінився. — Вилізеш з машини, поки я йду до свого місця, і я переламаю тобі ноги, коли зловлю тебе. Ти почула мене, дівчинко?

— Так, почула.

Він швидко обійшов навколо капота, спостерігаючи за нею, і перш ніж вона встигла спланувати або обміркувати втечу, він був за кермом.

Він завів двигун і поїхав посипаною гравієм під'їзною дорогою. Вона озирнулася на будинок, подумала про ініціали, вирізані на задній стінці комода, та про інших жінок, яких там утримували. Невже з ними сталося те саме?

— Не хвилюйся так. – Він подарував їй сліпучу посмішку.

Він загальмував на світлофорі на головній дорозі, яка, як вона здогадалася, вела на захід від Остіна, десь біля Хілл-Кантрі.

Вони їхали мовчки, і вона дивилася на хмари і блакитне небо. Незабаром бічні дороги перетворилися на все менші й менші дороги. Вона нахилилася до вікна, коли до них наблизилася перша машина, яку вона побачила.

— Сядь нижче на сидіння, – сказав він.

Коли вона не рухалася достатньо швидко, він схопив її за зап'ястя і скрутив руку, поки вона не пригнулася. Вони їхали майже півгодини, і незабаром навколо заблищали вогні Остіна. Він з'їхав з головної дороги, звернув кілька разів праворуч і ліворуч, перш ніж заїхати в невеликий район і заїхати в гараж одного з будинків.

Коли двері гаража за ними зачинилися, він заглушив двигун і підійшов до машини з її боку. Він витягнув її з машини і затягнув до будинку. У неї були лічені секунди, щоб роздивитися, що відбувається навколо, перш ніж він потягнув її вниз по сходах до інших дверей. Іншої в'язниці.

Він відчинив двері і ввімкнув світло. — Давай, заходь.

Ця кімната була вдвічі меншою за попередню. Ліжко було двоспальне, а кухонного столу не було, лише тумбочка з мікрохвильовою піччю, пакетами локшини та пляшками з водою. У кутку був туалет, але не було ні ванни, ні душу.

— Це місце таке маленьке.

— Не хвилюйся. Ти тут недовго пробудеш. – Він схопив ланцюг з-під ліжка. — Сідай. Мені треба надягти це на тебе.

— Мені не потрібен ланцюг. Я не втечу.

Він штовхнув її до ліжка і змусив сісти, затиснувши ланцюг на іншій щиколотці. — Ти вже обдурила мене одного разу. Бачила б ти клятий синець на моїй руці. Він не зійде з тебе, поки не народиться дитина.

Смерть під час пологів була рідкісним явищем у світлі сучасної медицини, але це було в лікарні з лікарями, медсестрами та чистими простирадлами. — Якщо я народжуватиму сама, шанси дитини на виживання будуть набагато нижчими.

— У мене все вийшло. Це було давно, але я приймав пологи і раніше. Але тобі краще поквапитися і народити цю дитину. Якщо вона не з'явиться наступного тижня, я її з тебе виріжу.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 26 червня, 18:00.

Хейден зустрів Броґана в криміналістичній лабораторії відділу судової медицини поліції Остіна. Їх зустріла Мелісса Саваж, лаборантка, яка полюбляла джинси, кеди та яскраві гавайські сорочки. Її темне кучеряве волосся було закручене у хвіст, а кілька олівців стирчали під різними кутами.

— Панове, ходімо до лабораторії, – сказала вона.

Вона йшла довгими, рівними кроками, підводячи їх до світлого столу. Вона методично розклала акуратними рядами речі Мейсі Кроу, які були знайдені в її рюкзаку та кишенях. Її закривавлений одяг, який розрізали лікарі швидкої допомоги та лікарі відділення невідкладної допомоги, також був присутній.

Серед речей були гребінець для волосся, помада, газовий балончик, енергетичні батончики, квитанції за їжу і газ, а також чеки про зняття грошей з банкомату. Там також був її зламаний мобільний телефон, м'ятні цукерки та ключ від готелю.

— А що з тим телефоном? – запитав Хейден. — Є записи дзвінків? Я чув, що вона намагалася додзвонитися до мене.

— Це правда, – відповіла Саваж. — Але її збили до того, як вона закінчила набирати номер. Є голосова пошта з офісу Доктора МакІнтайр.

— Вони обмінювалися повідомленнями, – сказав він. — Що ще було в телефоні?

— Вона також відвідала веб-сайт офісу судмедексперта і зробила пошук по Доктору МакІнтайр.

— Вона бачила її фотографію? – запитав Хейден.

— Вона була на сторінці, яку вона відкрила.

Як Мейсі дізналася про Фейт? Чи дізналася вона щось, коли відвідала трейлер Джека Кроу?

— Більше ніяких дзвінків, – продовжила Саваж, — але спеціальний агент Кроу зробила селфі в місці, схожому на її готельний номер, а також фотографію плакату про зниклу людину, і все це в ніч, коли на неї напали. – Саваж відкрила телефон і показала Рейнджерам фотографії селфі і плакат про зниклу людину. — Пригадуєте Пейдж Шелдон?

Пейдж. Ім'я, яке Мейсі назвала офіцеру, що відповів на дзвінок. — Звичайно. Вона була вагітною дівчиною-підлітком, яка зникла близько восьми місяців тому.

Саваж відкрила справу на своєму комп'ютері. Це була та сама фотографія, що й на листівці, але вона була більш яскравою, кольоровою, і демонструвала її приголомшливу зовнішність. — Зараз їй дев'ятнадцять, і згідно з повідомленням про зникнення, вона зникла в травні, – сказала Саваж.

— Чому Мейсі сфотографувала її плакат? – запитав Хейден.

— Зниклі дівчата, втікачі та немовлята з чорного ринку – це саме ті справи, на яких спеціалізується Мейсі Кроу. – Саваж промовила ці слова так, наче промовляла думки Хейдена вголос. — Її б привабив постер, як у Пейдж Шелдон.

Ці випадки зачепили Хейдена за живе, бо він пам'ятав, як Сієрра говорила з ним про всиновлення. Вони завжди знали, що вона не може мати дітей, тож план полягав у всиновленні. Вони щойно отримали направлення на дитину змішаної раси, коли у неї діагностували рак. Всиновлення було відкладено, і щоразу, коли їй ставало зле від хіміотерапії, він нагадував їй, що одного дня вона триматиме їхню дитину на руках.

— На фото є геотег? – запитав Хейден.

— Так, – відповіла Саваж. Це було зроблено на Третій вулиці біля бару "Другий шанс", що за два квартали від місця, де її збила машина.

— Її старого жорстоко вбили. Мейсі пробула в місті менше п'яти годин, відвідала бар, знайшла час, щоб сфотографувати плакат Пейдж Шелдон, а потім на неї було скоєно замах, – сказав Хейден. — Я хочу поговорити з родиною Пейдж Шелдон. Мейсі Кроу щось бачила, і я хочу знати, що саме. Що ще ви знайшли?

— Її додаток Uber показав, що її забрали з готелю вчора о десятій вечора. – Саваж потягнулася за ключем від готелю, який лежав серед речей Мейсі. — Я зателефонувала в готель, представилася і попросила зачекати з прибиранням, поки ми не обстежимо номер. Менеджер сказав, що Мейсі не повинна була виїжджати до п'ятниці, і повісила на двері табличку "Не турбувати". Кімната має бути недоторканою.

Хейден записав назву та адресу готелю. — Я перевірю. – Він подивився на фотографію плаката з Пейдж Шелдон, яку Мейсі взяла біля "Другий шанс".

— Вона могла залишити більше інформації у своєму номері, – сказала Саваж.

— Саме тому ми туди і їдемо.

***

Дорога до номера Мейсі Кроу зайняла у Хейдена і Броґана трохи менше двадцяти хвилин. Це був звичайний, непоказний мережевий готель, які можна знайти в сотнях міст по всій Америці. Вони відрекомендувалися портьє, який пірнув у підсобку і вивів звідти менеджера, високого чоловіка з коротким сивим волоссям.

Він вийшов з-за стійки реєстрації і простягнув руку. — Я Джей Санчес. Ви дзвонили щодо одного з наших гостей?

— Саме так, – відповів Броґан. — Ми хотіли б побачити кімнату Мейсі Кроу.

— Її збили і втекли? – запитав менеджер.

— Вона померла вчора пізно ввечері, і ми намагаємося з'ясувати, що сталося. – Броґан наполягав на тому, що Мейсі померла.

— Це жахливо, – сказав Санчес. — Звичайно, я покажу вам кімнату.

Коли вони їхали ліфтом на третій поверх, Хейден запитав: — Коли вона зареєструвалася?

— Вчора, – відповів він. — Вона повинна була виїхати в п'ятницю.

— Ви помітили що-небудь про пані Кроу? – запитав Хейден. — У неї були відвідувачі?

— Наскільки мені відомо, ні, але я більше не працюю на стійці реєстрації. – Двері ліфта відчинилися, Санчес простягнув руку і став чекати, поки вони вийдуть. — Я розпитав дівчат, які працювали на рецепції, і жодна з них не пам'ятає. Я вилучив записи з камер спостереження. Як тільки я отримаю дозвіл від керівництва, я їх передам.

Менеджер зупинився біля кімнати 342, де з дверної ручки звисала табличка "Не турбувати". Він дістав з кишені ключ, провів по ньому пальцем і відчинив двері. — Пані Кроу заїхала в понеділок, але вона не забронювала номер. Я сам перевірив стан кімнати, коли пані Саваж зателефонувала, щоб підтвердити, що прибиральниці не було всередині. Як бачите, їх там не було.

— Ви заходили в номер? – запитав Хейден.

— Ні. Я не хотів нічого порушити.

— Чудово. Дякую, що приділили нам час, пане Санчес, – сказав Хейден. — Ми заберемо це звідси.

— Радий був допомогти. – Санчес затримався на секунду, а потім, зрозумівши, що Хейден не пустить його всередину, кивнув і відійшов убік. Хейден натягнув латексні рукавички, увімкнув світло і зачинив двері.

Броґан засунув пальці в рукавички. — Дай нам підказку, Мейсі.

Кімната була обставлена стандартними двома двоспальними ліжками, письмовим столом і стільцем, бюро і телевізором. Обидва ліжка були ще застелені, але, судячи з рушників на підлозі у ванній кімнаті та відкритих пачок мила, вона встигла прийняти душ за той короткий час, що була тут.

На тумбочці у ванній стояла синя сумка на блискавці з косметикою, тампонами, зубною щіткою, зубною пастою і бритвою. У душі стояли відкриті пляшки з шампунем і кондиціонером.

Хейден подивився на світлі пасма волосся в щітці, і в його голові промайнув спогад про Фейт, яка проводила руками по своєму дуже густому волоссю. Якось вона пожартувала, що іноді пасма виглядають так, ніби у неї на голові вівчарка.

До стіни була підключена кавоварка, а поруч стояли два загорнуті горнятка і стаканчики з-під кави. Смітник був чистий.

Хейден зняв верхню ковдру на одному з ліжок і зняв наволочки з подушок, а потім стягнув простирадла. Він просунув руки спочатку під один матрац, потім під інший, але нічого не знайшов.

Броґан відкрив і обшукав шухляди комода. Перша шухляда була порожня, окрім Біблії. В інших шухлядах нічого не було. Потім він підійшов до простого письмового столу, де на повному екрані стояли комп'ютер і телефон. Там також лежав набір ключів, які, як він здогадався, були від вантажівки Джека Кроу.

— Почнемо. – Броґан відкрив ноутбук.

Хейден потер потилицю і вивчив наклейки на зовнішній стороні комп'ютера. — Піші прогулянки, наклейка Hello Kitty, логотип триатлону та емблема грамотності. Спортивна, вигадлива і розумна.

Броґан увімкнув комп'ютер. На екрані з'явилася заставка, на якій Мейсі стояла на вершині пишного зеленого гірського масиву, що нагадав Хейдену про Аппалачську стежку. Її волосся було зав'язане у хвіст, на голові були сонцезахисні окуляри, а на ній була синя куртка-пуховик. Блиснули рівні білі зуби, а руки були підняті вгору, наче вона перетнула фінішну лінію. Він міг би заприсягтися на стосі Біблій, що це була Фейт.

— Вона працювала на ФБР, – сказав Броґан. — І все ж у неї не має коду доступу до комп'ютера.

— Вона хотіла, щоб ми це побачили. Ще одна пересторога, про всяк випадок.

Хейден взяв ключі і підійшов до вікна. Відсунувши штори, він просканував територію, поки не помітив кілька темних вантажівок. Він почав натискати кнопку відмикання на ланцюжку. На вантажівці, припаркованій найближче до готелю, підморгнули фари.

Броґан підняв телефонну. — Схоже на пальник, як той, що, за словами Ледбеттера, купив Кроу.

— Ледбеттер сказав, що Кроу купив два телефони.

— Телефон, знайдений у Мейсі, був її особистим телефоном. Я бачу лише один пальник.

— Якась активність на телефоні?

— Жодних дзвінків, повідомлень чи електронної пошти, – сказав Броґан. — Але в додатку "Карти" є три адреси.

— Де вони?

— Перша – в Техаській гірській місцевості, друга – в Східному Остіні, недалеко від місця, де її збили, а третя – в офісі судмедексперта округу Тревіс.

— Джек Кроу залишив робочу адресу Фейт для Мейсі?

— Схоже на те.

— Це пояснює, чому Мейсі шукала Фейт. Вона, мабуть, була під землею.

Мейсі була у трейлері Кроу, але потім вона поїхала далі на захід, у гірську місцевість, двічі поверталася до цього готелю і, нарешті, поїхала до Східного Остіна.

— Вона зателефонувала мені на свій особистий телефон, – сказав Хейден. — Тому що вона знайшла щось за містом.

Броґан відкрив на комп'ютері поштову скриньку Мейсі і відсканував отримані листи, а потім папку "Відправлені". — Тобі це сподобається. Вона надіслала електронного листа Фейт МакІнтайр. Вона запланувала, що воно надійде сьогодні о п'ятій.

— Подзвони Саваж. Нехай її люди повністю перевірять цю кімнату і вантажівку. І скажи їм, що це першочергове завдання.

Він дістав телефон і набрав номер Фейт. Дзвінок потрапив на її голосову пошту. — Фейт, перевір свою електронну пошту. Там повідомлення від Мейсі, відправлене сьогодні.

***

Була майже сьома, коли Хейден і Броґан прибули до бару "Другий шанс" на Третій вулиці. Зайшовши всередину, вони зняли капелюхи, знаючи, що не зможуть приховати той факт, що вони були Рейнджерами. Але тоді їм було байдуже.

У барі було досить багато людей, як на будній вечір. Більшість відвідувачів виглядали як чоловіки з робітничого класу. Лише один чи двоє в дешевих костюмах сиділи в кабінках. За барною стійкою знаходилося довге дзеркало, обрамлене деревом, а перед ним – довгі полиці, заставлені незліченними пляшками з алкоголем. Хейден поглянув на флаєри за барною стійкою і помітив один з них для Пейдж Шелдон. Чому він привернув увагу Мейсі Кроу? Кроу займалася подібною роботою для ФБР, тож, можливо, це був просто рефлекс.

У барі сиділо кілька чоловіків, згорбившись над своїми напоями, а перед ними стояв високий чоловік із сивим волоссям, зачесаним на довге, худорляве обличчя, засмагле на сонці. Він був одягнений у яскраво-червону футболку з написом "ДРУГИЙ ШАНС", джинси та стоптані ковбойські чоботи.

Він посміхнувся, коли побачив їх. — Як я можу допомогти двом найкращим у Техасі?

Хейден представив їх, поки кожен показував свій бейдж. — Ви?

— Денні Гарнет. Я власник цього закладу. – Він поставив пляшку випивки на барну стійку. — Що я можу для вас зробити?

— Ми розслідуємо одну справу. У нас був наїзд і втеча в парку.

— Я чув про це. Копи не розголошують подробиць. Чим я можу допомогти?

— Жертва зробила знімок за квартал від бару. Подумав, що вона могла зайти сюди.

— Минулої ночі було весело. З восьмої до одинадцятої у нас була акція "два по ціні одного", і це вивело їх із глухого кута.

Хейден дістав фотографію Мейсі Кроу. — Бачили її тут коли-небудь?

Гарнет вивчив фотографію, кивнувши. — Я пам'ятаю її. Вона не була звичайною дівчиною, яка приходить до цього бару, і вона виділялася. Минулої ночі на неї витріщалося кілька хлопців. Один намагався до неї залицятися. – Він повернув фотографію. — Як вона?

— Вона не вижила. – Хейден спостерігав за обличчям Гарнета, ретельно вишукуючи будь-який натяк на те, що він знає більше, ніж говорить.

— Лайно. – Його обличчя зім'ялося, і він подивився вниз, хитаючи головою, розтираючи ганчіркою барну стійку по вже чистій ділянці. — Де її збили?

— Прямо по вулиці, біля парку Комал Покет. І ви були тут всю ніч?

— Так, – відповів він. — Розносив випивку. Як я вже казав, дві за одну ніч – це божевілля.

— І у вас є люди, які можуть це підтвердити? – запитав Броґан.

— Звичайно. Десятки. Скажіть тільки слово, і я знайду кількох людей, які мене підтримають. – Гарнет похитав головою, а потім, схоже, вирішив, що краще промовчати. — Слухайте, я не люблю ділитися тим, що говорять мої клієнти, але

Мейсі приходила до мене розпитувати про свого батька, Джека Кроу. Вона сказала, що він помер у неділю. Жахливо. Ми з Кроу разом служили в армії. Він врятував мою дупу кілька разів. Чудовий хлопець. І я їй так і сказав. Мені було шкода почути, що він помер. – Він нахилився ближче. — І для протоколу, я був чистим з тих пір, як вийшов тридцять років тому. Навіть штрафів за перевищення швидкості не було.

— Вона сказала вам, що Джека Кроу було вбито? – запитав Хейден.

— Дідько. Ні. Вона ніколи не говорила про це. Що, чорт забирай, відбувається? – запитав Гарнет.

— Це ми і намагаємося з'ясувати, – відповів Хейден. — Коли Кроу востаннє був тут?

— Багато років.

— Ви в цьому впевнені?

— Абсолютно. Я б не забув свого старого приятеля. Може, він і заходив, але мене тут не було. Вдень я часто виїжджаю за межі ділянки, зустрічаюся з постачальниками.

— Вона з кимось розмовляла, поки була тут? – запитав Броґан.

— Тільки з хлопцем, який до неї залицявся. – Гарнет покрутив каблучку з оніксом на мізинці. — Я можу сказати, що вона не мала жодної його чарівності. Вона пішла менш ніж через кілька хвилин після того, як він почав до неї залицятися.

— Чи є тут ще хтось, з ким ми можемо поговорити, хто міг би її знати? – запитав Хейден.

— Звичайно. Хізер була тут. Вона мій менеджер, і, чесно кажучи, вона помічає більше того, що відбувається, ніж я. Як вона любить казати мені, жінки більш проникливі.

— Ми б хотіли поговорити з нею, – сказав Хейден.

— Зараз її тут немає, але я можу дати вам її контактну інформацію. – Гарнет пішов у підсобку і з'явився з липкою запискою. — Ось її ім'я та номер телефону. Вона не планує працювати до завтрашнього вечора.

— Дякую.

— Нема за що. Якщо вам щось знадобиться, дайте мені знати.

— Обов'язково, – сказав Хейден. А потім, повернувшись, кивнув на плакат Пейдж. — Дякую, що розмістили це оголошення. Не всі місцеві компанії настільки ж охоче йдуть на співпрацю. І в цій справі нам потрібна будь-яка допомога, яку ми можемо отримати.

— Ми робимо все, що в наших силах. – Гарнет знову повернув кільце по колу. — Ми така ж частина громади, як і всі інші.

На вулиці, коли вони сідали в машину Хейдена, Броґан сказав: — Він бреше.

— Так, у мене теж таке відчуття.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Вівторок, 26 червня, 19:15.

Фейт надягла навушники і слухала музику, поки наступну годину друкувала звіти, які зрештою мали бути написані. Коли вона занурювалася у факти справ, над якими працювала, до неї поверталося відчуття контролю.

Закінчивши останній звіт, Фейт зачесала волосся назад руками, а потім закріпила його стрічкою. Потім вона переключила свою увагу на чергу електронних листів на комп'ютері.

Кілька з них були від Маргарет Слейтер. Один з них містив інформацію про збір коштів для притулку, а інший запрошував її взяти участь у зборі коштів для відділення черепно-мозкової травми в лікарні. В останньому повідомленні вона наполягала на тому, що вони незабаром пообідають або повечеряють.

Сумую за тобою, дитинко.

Фейт відповіла, пообіцявши зателефонувати їй незабаром. А потім, згадавши, що Маргарет була доброю подругою її матері, вона надрукувала повідомлення,

Я б хотіла поговорити про маму і моє вдочеріння, коли у тебе буде можливість.

Якусь мить вона вагалася, чи натискати кнопку "Відправити". Вони з Маргарет роками уникали цих питань, та хоч як би незручно вони себе не почували, їх треба було поставити. Вона натиснула "Відправити".

Десятий лист зупинив її холод. Він був від Мейсі Кроу. Вона перевірила час і побачила, що його було відправлено сьогодні о п'ятій годині вечора. Як таке можливо?

Мене звати Мейсі Кроу. Я донька Джека Кроу. Ми спілкувалися лише через голосову пошту, але нам потрібно поговорити особисто.

Це може здатися дивним, але я вважаю, що ми родичі. Мене вдочерили, і я вже кілька років шукаю своє біологічне коріння. Мій прийомний батько, Джек Кроу, помер у неділю, і за іронією долі, ви були патологоанатомом, який піклувався про нього.

Я додаю дві адреси, які Джек залишив мені на передплаченому телефоні, який я знайшла в його трейлері. Я була за тією, що за містом, і у мене таке відчуття, що там сталося щось дуже погане.

Мейсі Кроу

P.S. Фотографія варта тисячі слів, тому я додаю кілька своїх.

Фейт вивчила селфі і вловила кривий вираз обличчя, який передавав: *"Хіба це не щось?"* Вона довго дивилася на фото, бачачи себе, але водночас помічаючи ледь вловимі відмінності.

Кілька реакцій зіткнулися, коли вона дивилася на те, що могло б бути її обличчям. Радість. Цікавість. Гнів. Смуток. Вона не знала, скільки часу просиділа, просто дивлячись на фотографію і поєднуючи її з образом Мейсі, що лежала на лікарняному ліжку. Руки тремтіли, вона постукала вказівним пальцем по миші.

Поглянула на годинник. Був вже неробочий час, і вона зрозуміла, що звуки в офісі стихли, оскільки більшість співробітників пішли на день. До заходу сонця залишалося майже півтори години. Зараз на дорогах було небагато транспорту, і якщо вона поквапиться, то зможе дістатися до ранчо. Якою б спокусливою не була ідея їхати самій, це не принесло б користі ні їй, ні Мейсі, якщо б щось трапилося. Хейден потрібно було мати цю інформацію.

Стук у двері на мить налякав її.

Ненсі просунула голову всередину. — Що ти все ще тут робиш?

— Як і ти, наздоганяю паперову роботу.

— Пам'ятаєш розтин, який ти робила минулого тижня? Міллер був тридцятивосьмирічним чоловіком, який раптово помер після сліпучого головного болю. Ти визначила, що це була аневризма?

— Звісно. – Черепно-мозкове обстеження виявило масивний крововилив у порожнину мозку через розрив артерії в стовбурі мозку.

— Його дружина в холі. Вона не зрозуміла, що вже пізно, і я наткнулася на неї, коли виходила. Вона все ще бореться і хоче поговорити з тобою.

Хоч як їй не хотілося потрапити на ранчо, вона знала, що ця справа була першочерговою. — Нехай вона зайде.

Фейт провела майже півгодини з молодою вдовою і матір'ю двох дітей. Вона пояснила, що смерть її чоловіка пов'язана з генетикою, і що слабкість судини, швидше за все, була б неоперабельною, навіть якби її виявили. Це була жахлива генетика.

Після зустрічі вона схопила сумочку і попрямувала до машини, вперше за кілька годин перевіривши повідомлення. Дзвонив Хейден. Вона прослухала його повідомлення, а потім написала йому у відповідь, пояснивши, що отримала повідомлення від Мейсі.

Вона підійшла до своєї машини і сіла в неї. Вона сиділа, поглинаючи залишки денного тепла, що випромінювали сидіння. Її телефон задзижчав, і вона глянула на дисплей. Мітчелл Хейден.

Вона вдихнула і відповіла на дзвінок. — Хейден.

— Де ти?

— У своїй машині, але все ще в медичному центрі, – сказала вона.

— Ти читала електронну пошту Мейсі?

Вона випросталася. — Так, читала. Звідки ти про нього дізнався?

— Ми знайшли її комп'ютер в її готельному номері. Чому ти не подзвонила мені одразу?

— Я щойно отримала його. З того боку все було безперервно.

І знову вони опинилися в пастці між особистими та професійними стосунками. Відстань та анонімність до цього моменту добре працювали на них. Але ця справа закрутилася навколо них обох, змушуючи їх взаємодіяти один з одним більше, ніж вони спочатку планували.

— Я буду за п'ять хвилин. Залишайся на місці.

— Зрозуміло.

Вона схопила сумочку і вийшла з машини, а трохи менше ніж за п'ять хвилин біля неї зупинився темний позашляховик, і пасажирське вікно опустилося.

Хейден кивнув на порожнє пасажирське сидіння. — Поїхали.

Вона відчула його роздратування, коли сідала в машину. — Я просто планувала оглянути місцевість.

Він кинув на неї погляд. Він виїхав на головну дорогу і попрямував через місто до I-35. — Мейсі Кроу надсилала тобі ще якісь повідомлення?

— Ні.

— Ти в цьому впевнена? – У його тоні пролунала різка нотка, і вона відчула, що між ними пролягла межа. Рейнджери були по один бік, а вона – по інший. Прекрасно. Хай буде так.

— Я б знала, якби зі мною спілкувалася близнючка, – сказала вона. — Це ті деталі, які зазвичай не дуже часто вислизають від мене.

Він проїхав мовчки кілька миль, а потім запитав м'якшим тоном, що випромінював непідробну стурбованість: — Як ти тримаєшся?

— Хейден, не треба мене опікати. Це єдине, чого я зараз не можу терпіти. Ти подобаєшся мені більше, коли ти плакса.

Його насуплений погляд виказував його власне занепокоєння цією новою подорожжю, в яку вони разом вирушали на незвідану емоційну територію.

— І, до речі, я відчуваю себе так, ніби потрапила в пастку в епізоді *"Присмертної зони*", – сказала вона.

— Я був там раніше. Не найкраще місце.

— Так, це точно.

Вона спостерігала, як міський пейзаж поступається суворій, коричневій сільській місцевості, вкритій чагарниками та кактусами. Поки він їхав, вона відкрила електронного листа від Мейсі, звіряючись з картою.

Сильні, обвітрені руки, що стискали кермо і, здавалося, були пристосовані для важкої роботи чи бійки, були такими ніжними, коли вони торкалися її шкіри.

Його годинник був старий, з п'ятдесятих років. Він завжди його носив, але вона ніколи про нього не питала. — Гарний годинник. Ти не схожий на того, хто ганяється за вінтажем.

Він не пожалів годинника, але його гордість була очевидною. — Він належав моєму дідові, потім моєму батькові. Традиція, яку успадковує найстарший чоловік. Досі показує точний час.

Фейт заперечила: — Моя мати плекала глибоку пошану до свого техаського родоводу в шостому поколінні. Для неї була важлива спадкоємність. Ми з нею стояли перед портретом моєї прабабусі, і вона казала: "Покоління таких суворих людей, як ми. Одного дня у тебе народиться донька, і ти продовжиш наш рід".

Фейт пишалася тим, що є нащадком сильної жіночої лінії. Та коли вона дізналася, що її вдочерили, то зрозуміла, що ніколи не стане справжньою прапороносницею жінок Воллес, чий родовід закінчився на її матері.

— І це тебе турбує? – запитав він.

— Іноді.

— Ти бачила, як помер Джек Кроу. Можу посперечатися на свій годинник, що він зробив це заради Мейсі, яка, за всіма ознаками, не є його плоттю і кров'ю.

Раптовий сплеск смутку огорнув її голос. — Не звертай на мене уваги. Я жалію себе.

Вона увімкнула радіо і вибрала пісню в стилі кантрі. Вони слухали її, поки він продирався крізь все ще переповнений вечірній потік машин, що забивав трасу І-35. Коли він виїхав з шосе, попереду вже сталася аварія, і млявий рух зупинився.

Він повернув праворуч на сільську дорогу, яка вела далі на захід, ближче до гірської місцевості. Ще п'ять миль, і він сповільнив рух, наблизившись до іржавої поштової скриньки. Він повернув праворуч і виїхав на запилену під'їзну дорогу. Позашляховик здійняв клуби пилу.

Під'їзна дорога пролягала через перелогові поля. Вдалині Фейт помітила цегляну ферму, оточену високими бур'янами, стару вантажівку "Форд" на блоках і кілька великих бочок з-під нафти.

Хейден припаркувався, але вийшов не одразу. Він вивчав місцевість. — Тримайся поруч зі мною. Не відходь далеко.

— Я працювала на багатьох місцях злочинів.

— Як я і казав, не відходь. – Він вийшов з машини, скинув куртку і кинув її на заднє сидіння. Його рука автоматично потягнулася до зброї на стегні. Він злегка торкнувся її, ніби пробігшись подумки по контрольному списку.

Фейт приєдналася до нього на передньому сидінні позашляховика. Вона вивчала будинок, знаючи з досвіду, що найменш примітні місця можуть приховувати найстрашніші жахи.

— Давай спочатку подивимося на будинок. – Він піднявся трьома парадними сходинками і спробував дверну ручку. Вона була замкнена. На великому передньому вікні були завішені штори, бічні вікна також були закриті. Але пил на ганку був порушений. І не тільки від одного набору слідів, як він очікував після візиту Мейсі. Він припустив, що їх було щонайменше три.

Він підняв голову і показав на те, що Фейт раптом зрозуміла, було дуже маленькою камерою спостереження.

— Камера? – сказала вона.

— Не тільки вони знатимуть, що ми були тут, але й Мейсі.

Він обійшов будинок ззаду і вийшов на внутрішній дворик, викладений потрісканою кам'яною бруківкою. Збоку стояв набір іржавих садових меблів.

Черевики Хейдена хрумтіли на гравії, що вистилав внутрішній дворик, коли він ступив на запилену землю навколо нього. Сонце вже охололо, і його

світло швидко тьмяніло. Незабаром воно повністю зникне з неба, але сьогодні буде повний місяць.

Хейден вивчав землю, наче читав книгу. Він просунувся на північний захід на тридцять кроків. Знову присів і зачерпнув жменю землі, повільно дозволяючи пилу висипатися з розчепіреного кулака. — Поглянь на це.

Вона підійшла до нього і провела простягнутою рукою до трьох каменів, розташованих на рівній відстані один від одного. Земля перед кожним з них була трохи увігнута. — Ґрунт нерівний.

— Так, це так, – сказав він.

Вона вже бувала на місцях безіменних могил і раніше, і вона навчилася розпізнавати знаки. Коли тіло ховали і воно розкладалося, воно спочатку роздувалося, а потім, коли плоть лопалася, здувалося. Цей підйом і опускання залишали в землі тріщини і заглиблення.

Вигоріле помаранчеве світло кидало відблиск на великі камені, які, можливо, важили по п'ятдесят фунтів кожен і були природними для цієї місцевості. Їх можна було легко не помітити. Однак, коли вона справді вивчила їх, то зрозуміла, що вони були розташовані в ідеальну лінію.

— Надгробки? – запитала вона.

Він потягнувся до своєї камери і підвівся. — Я не знаю. Але нам потрібна команда з георадаром.

— У нас закінчилося денне світло.

— Я зателефоную в управління шерифа і попрошу їх охороняти цю територію, поки ми не повернемося вранці.

— Я не розумію. Чому Джек Кроу залишив цю адресу для своєї доньки? Чому просто не сказав їй?

— Можливо, він не міг зустрітися з нею, але йому потрібно було очистити своє сумління.

— Перед смертю він купив два одноразові телефони. Ми знайшли лише один. Треба знайти другий.

***

Коли Мейсі було чотири роки, вона поїхала на літні канікули з Джеком на острів Галвестон. Вона втомилася чекати, поки Джек припинить розмову з гарненькою дівчиною в закусочній, і підійшла до краю басейну. Вона занурила палець на нозі, і прохолодна вода була такою приємною.

Вона була впевнена, що зможе стрибнути в басейн і добігти до краю так само, як вона це зробила з батьком. Тож вона стрибнула в холодну воду. Однак вона приземлилася далі від краю, ніж очікувала, і її відразу охопила паніка.

Вона вдарилася ногами об цементне дно і дряпалася до сонячного світла, що мерехтіло вгорі. Кінчики її пальців пробили поверхню, і вона відчула, як повітря дражнить її шкіру. Але навіть коли її маленькі ніжки сильно відштовхувалися, вони не створювали достатнього підйому, щоб підняти її обличчя над поверхнею так, щоб вона могла вдихнути повітря.

Вона знову занурилася вниз. Її пальці ковзнули під поверхню води. Її легені кричали, вимагаючи повітря, і жах пронизав її тіло. Хлор обпік їй очі і заповнив ніс.

А потім чиясь рука спустилася зверху, схопила її за лямки купальника і потягнула вгору, до блакитного неба.

Сонячне тепло зігріло її обличчя, коли вона розтулила рота і ковтнула повітря. Страх змінився полегшенням, коли вона моргнула і втупилася в обличчя батька, нахмурене обличчя якого виказувало такий страх, якого вона ніколи раніше не бачила.

— Тату! – Вона втягнула в себе більше повітря, оскільки сльози виступили на її очах.

Засмаглі пальці відкинули пасма світлого волосся з її очей, і посмішка на обличчі з'явилася на краєчку рота, що налякала б більшість дорослих чоловіків. — Не плач мені, Мейсі Кроу. Тепер ти в безпеці. Не треба плакати. Господи, твоя мати вб'є мене, якщо дізнається, що я мало не дав тобі потонути. – Її пронизало ридання, і вона змахнула сльози. Вона схлипнула і обхопила його за шию.

Мейсі забула про той день двадцятип'ятирічної давнини. І вона згадала його зараз, бо знову опускалася на дно іншого басейну, набагато глибшого і темнішого. Цього разу тата не було поруч.

Вона спробувала розплющити очі і сфокусувати погляд на сонячному світлі, але повіки не реагували. Вона залишилася в пастці чорноти. Їй хотілося дриґати ногами, махати руками, проштовхнути чорнильну невідомість і розбити поверхню. Але як би вона не хотіла, вона не могла.

Вдалині вона почула тихі розмови та писк обладнання. Навколо неї були люди. Вона була не одна.

Одного разу їй здалося, що вона почула низький і сердитий голос брата. Але він зник майже одразу після того, як вона його почула, і за ним послідували нові поштовхи та підштовхування.

"Дірку, кинь мені рятівний круг! Витягни мене! Я тут! Я жива! Не залишай мене!"

Мейсі не могла залишатися в темряві. Вона щось знала.

Щось важливе.

Вона не могла пригадати, що саме, але була впевнена, що якщо зможе дістатися до світла і повітря, то зможе знайти відсутні шматочки і скласти пазл.

"Давай, Дірку, хто-небудь, хто-небудь. Підніміть мене! Я тут, і я швидко тону."

***

Було трохи більше десятої, коли Фейт проїжджала повз пост охорони на в'їзді до свого котеджного містечка в Північному Остіні. Містечку таунхаусів було менше п'яти років, і минулого року вона взяла велику іпотеку, щоб купити свій перший будинок для дорослої людини.

Її ряд таунхаусів був розташований у задній частині ділянки і відступав до лісу. Гострі кути і сучасні лінії будівлі могли б здатися суворими і холодними, якби не химерне поєднання скляних вікон, бляшаного даху і дерев'яних

горизонтальних планок, пофарбованих у теплий медовий коричневий колір. Будівля мала мистецьку атмосферу, яка поєднувалася з водоефективним ландшафтним дизайном, що забезпечував відтінки зелені кактусів, розкиданих серед каміння. Там був гараж на дві машини і металеві сходинки, що вели до дерев'яних вхідних дверей з витіюватою кованою ручкою. Її потягнуло до цього будинку, щойно вона його побачила.

Коли вона заїхала на під'їзну доріжку, її фари вихопили силует людини, що сиділа на сходах перед будинком. Напружившись, вона сповільнила рух і опустила вікно, щоб краще роздивитися. Фігура була невисока, вдягнена в худі з капюшоном.

— Хто ти? – запитала Фейт, тягнучись за телефоном. — Як ти пройшов повз охоронця? Ні, зачекай, не відповідай. Розкажеш це копам.

— Заспокойся, Фейт. Це я, Кет.

Фейт схопила телефон. — Що ти тут робиш?

— Я прийшла до тебе, – відповіла дівчина.

Серце Фейт все ще калатало. — Ти повинна бути в притулку.

— Але я не там. Я тут.

— Як ти сюди потрапила? – запитала Фейт.

— Uber.

— У тебе немає кредитної картки.

— Я вмовила відвідувача притулку. Сказала, що моя мама захворіла.

Їй сподобалася сміливість дитини. — Що відбувається, Кет?

Дівчинка підійшла до своєї машини, тримаючись рукою за лямку рюкзака. — Нам треба поговорити.

— З дитиною щось не так?

— Нам треба поговорити про ДНК, Фейт.

Вийшовши з машини, вона зачинила гараж і піднялася сходами. Відчинила двері й увімкнула світло. — Що з ДНК?

— Ти зареєструвала свою ДНК на сайті, що займається вивченням родоводу, – відповіла дівчина, слідуючи за нею всередину.

Після смерті Пітера Слейтера-старшого вона втратила те, що вважала останнім зв'язком зі своїм минулим. Вона хотіла обговорити з Маргарет тему свого вдочеріння, але чекала, поки та оговтається після смерті чоловіка. У квітні, в момент розчарування, вона кинула свою ДНК у постійно зростаючий пул людей, які шукають хоч якусь зачіпку про минуле своєї сім'ї.

Фейт перевірила сайт кілька разів, але не знайшла жодного збігу, що наразі її влаштовувало. У неї було достатньо роботи.

— Звідки ти це знаєш? – запитала Фейт.

— Поясню після того, як поїм. – Кет подивилася з боку в бік. — Я вмираю з голоду. У тебе є що-небудь, що ти можеш приготувати на кухні?

Як би Фейт не була роздратована на дитину за те, що вона з'явилася без попередження і скинула одну зі своїх бомб, вона не буде тиснути, поки Кет не з'їсть що-небудь. — Звісно.

Усередині фойє перетинали красиві дерев'яні балки, а стелю перетинала соборна стеля. На стінах висіла еклектична суміш картин, фотографій та офортів. Деякі з них вона зібрала з усього світу, але більшість належала її матері та бабусі, які обоє любили мистецтво. Ще з дитинства мати розповідала Фейт, що жінки в

їхній родині любили мистецтво. Фейт ніколи не мала материнського погляду на мистецтво, але вона успадкувала глибоку вдячність.

Кет вивчала роботи. Як і більшість відвідувачів, вона зупинилася і задивилася. — Дуже мило. Де ти все це взяла?

— Моя бабуся, мама і я збирали ці *речі* з усього світу. Це все, що у мене від них залишилося.

— Круто.

— Кожна річ розповідає свою історію.

— Але те, як ти все це зібрала, розповідає ще більшу історію. Це те, що я роблю з комп'ютерами. Я складаю багато коду разом, щоб створити щось нове.

Фейт подивилася на колекцію, усвідомлюючи, що ніколи не думала про мистецтво як єдине ціле. Вона завжди думала про окремі твори та їхні унікальні історії. Тепер вона зрозуміла, що поєднала свою картину з картинами матері та бабусі і розповіла нову історію.

Вона поклала сумочку та ключі на тумбочку і перезавантажила сигналізацію. Вона пройшла довгим коридором до сучасної відкритої кухні. Вона була обладнана просторим мармуровим островом, освітленим трьома промисловими підвісними світильниками, приладами з нержавіючої сталі, якими вона рідко користувалася, і білими шафами, заставленими здебільшого невикористаним посудом, що залишився від її матері та бабусі.

Вона відкрила холодильник і дістала буханку хліба, виноград, газовану воду і кілька сирів, які слугували їй вечерею останні кілька ночей.

Кет залишила свій рюкзак біля острова і сіла на один з барних стільців. Крізь скляні дверцята верхніх шаф вона відкрито вивчала колекцію скляних виробів ручного видуву і тарілок, виготовлених улюбленим гончарем з Північної Кароліни.

Фейт витягла буханець хліба з рукава і нарізала його шматочками. Вона намазала хліб гірчицею, а потім виклала на нього м'ясо, сир і салат. Вона розрізала бутерброди по діагоналі і акуратно розклала їх на тарілках, притрусивши жменями винограду.

Кет відкусила кілька шматочків. — Я весь час голодна.

— Дитина росте. – Вона подала їй паперовий рушник і налила склянку газованої води.

— Починаю відчувати себе так, ніби в моєму тілі перебуває інопланетний загарбник.

— У тебе залишилося менше шести тижнів.

Кет відклала бутерброд і витерла пальці паперовим рушником. — Це нагадало мені. Знову дзвонила та жінка з групи всиновлення. Вона хоче зустрітися. Але я все відкладаю.

— Ти не можеш так робити, – сказала Фейт.

— Я знаю. Ти підеш зі мною?

— Так. Насправді, я можу зателефонувати їй і домовитися про зустріч, якщо ти не проти?

— Гаразд. Звичайно. Як скажеш, – сказала Кет.

Вона сприйняла це як високу підтримку і була задоволена, що дівчина довірила їй щось таке важливе.

— Вважай, що все зроблено. Їж.

Кет доїла бутерброд і знову вмостилася на стільці. — Коли ти востаннє заходила на генеалогічний сайт?

— Ніколи. – Перехопивши допитливий погляд Кет, вона відпила зі своєї склянки води. — Ти не єдина, хто не хоче мати справу з всиновленням.

— Можливо, саме тому ми маємо одна одну, – сказала Кет. — Ти допомагаєш мені, а я допомагаю тобі.

— Як це? – запитала Фейт.

— Твоя сторінка стала популярною.

Вона обережно поставила склянку. — Що ти маєш на увазі під популярністю?

— Зведений рідний.

— Що? – Тиждень тому вона б відкинула цю новину як підозрілу, але з приїздом Мейсі вона знала, що тепер все можливо. — Давай відступимо назад. Як ти взагалі дізналася, що я зареєструвалася на сайті?

— Ти мені подобаєшся. Це дуже науковий і технічний підхід. А потім я уявила, як ти будеш дуже зайнята і забудеш про подальші дії. Я спостерігала за тобою на благодійному вечорі і думала, чи ти взагалі маєш час на сон. Але потім я зрозуміла, що ти не готова до правди. Я також майстер уникнення, якщо ти не помітила.

Така влучна оцінка збентежила. — І тому ти шукала найвідоміші сайти і зламувала їх?

Кет відщипнула шматочок хлібної скоринки і поклала його до рота. — Зламати – це таке грубе слово.

— А як би ти це назвала?

Тепер, коли вони перейшли від теми дитини до комп'ютерів і хакерства, дівчинка знову стала сама собою. — Я переглянула кілька сайтів.

— І знайшла мене. – Вона двічі подумала про те, щоб відправити свою ДНК на сайт. Вона відчувала, що відкриває себе світу, про який не була впевнена, що хотіла б знати.

— І зведена сестра. Вона залишила тобі два повідомлення у вхідних твого акаунта. – Кет дістала з рюкзака ноутбук, відкрила його і зайшла на генеалогічний сайт. Без жодного натяку на вибачення вона увійшла в обліковий запис Фейт. — До речі, у тебе новий пароль. У наш час не можна бути надто обережним.

— Хіба?

— Фейт плюс Кет дорівнює знак оклику.

— Дякую, що поділилася.

— Наступного разу придумуй пароль, який складається не лише з року твого народження та твоїх ініціалів. На любителя.

— Буду знати.

Кет постукала по екрану. — Її звуть Марісса Льюїс. Двадцятидев'ятирічна юристка, живе в Сан-Антоніо. Менш ніж за годину їзди на південь звідси. – Дівчина склала руки на своєму вагітному животі, виглядаючи задоволеною собою. — Ти, мабуть, з дуже розумної родини.

Спогади про сільські могили нахлинули на неї, і вона замислилася, чи не пов'язані вони з Маріссою Льюїс якимось чином з якоюсь із них. Її пальці злегка тремтіли, і вона не була впевнена, що зможе змусити себе відповісти Маріссі.

Чи могла вона дійсно бути біологічно пов'язана з цією жінкою? І якщо вони були зведені сестри, чи мали вони спільну матір або батька? Цілком можливо, що Джозі могла мати ще дітей.

Вона знову подумала про три надгробки. Ще одна похмура можливість прийшла до неї, і її першою думкою було відкинути її, тому що вона була такою жахливою. Але якщо робота в офісі судмедексперта чогось і навчила її, так це того, що люди можуть бути невимовно жорстокими одне до одного.

— Хочеш, я напишу їй повідомлення? – запитала Кет.

Так чи інакше, вона мала з'ясувати, чи є вона родичкою цієї жінки. — Звичайно. Напиши їй. Що мені втрачати?

Пальці Кет швидко застукотіли, і перш ніж Фейт встигла передумати, дівчина натиснула "Назад" і сказала: — Готово.

— Дякую. Напевно.

— Щось ти не дуже радієш цьому. – Кет подивилася на неї через край свого ноутбука.

— Це вже занадто.

— Але ти хочеш знати правду, так? – сказала Кет. — Ти хочеш знати свою рідну сім'ю?

Вона почула страх дівчинки. Вона боялася бути забутою власною дитиною. — Я хочу. Я хочу знати про них усе, що зможу. – Вони на мить замовкли, а потім вона сказала: — Давай я подзвоню в притулок і скажу, що ти переночуєш у мене. Нам обом не завадило б добре виспатися.

— Ми знайдемо правду, Фейт.

Правду. Хотіла вона цього чи ні, але правда йшла до неї, і в неї не було іншого вибору, окрім як зустріти її віч-на-віч.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Середа, 27 червня, 1:00.

Більшу частину вечора Хейден провів на телефоні, домовляючись про те, щоб державна команда судмедекспертів оглянула землю за містом. Коли він сказав їм, що хоче, щоб команда виїхала вранці, вони почали бурчати, поки він не пояснив, що це справа, над якою працювала Мейсі Кроу.

Звістка про смерть Мейсі поширилася серед правоохоронців в районі Остіна. Один з їхніх співробітників загинув, і незалежно від того, до якого правоохоронного органу належала Мейсі, Рейнджери та місцева поліція відчували її втрату особисто.

Він піднявся сходами до своєї однокімнатної квартири. Відчинив двері, зайшов всередину і увімкнув світло. Він рідко проводив тут час. Він або працював над справою, або, коли не міг дивитися на бежеві стіни ще одну ніч, зупинявся в готелі.

Він зачинив за собою двері, кинув капелюх і ключі на маленький столик біля дверей. Він скинув піджак і повісив його на простий кілочок.

Це місце було облаштоване так, щоб ніщо в ньому не нагадувало йому про те, що він втратив. Диван, журнальний столик і тумбочки були стандартними підлоговими моделями зі знижкою. Телевізор був широкоформатний з високою роздільною здатністю, хоча він рідко вмикав його в ці дні. Єдиним витвором мистецтва був прапор штату Техас, який він повісив на стіні над диваном.

Мати сказала йому, що йому доведеться знайти щось краще, ніж місячна оренда з видом на сміттєві баки, а потім попросила "повісити кілька картин заради Бога", оскільки вона розпакувала новий набір білого посуду і базову колекцію каструль і сковорідок. Коли вона виявила, що кактус, який вона залишила, майже засох, вона забрала його назад.

Він пройшов на кухню і завантажив у кавоварку міцну мексиканську каву. Коли кавоварка розігрілася і зашуміла, він дістав з морозилки печиво з сосисками і поклав його в мікрохвильову піч. Коли воно було готове, він наливав собі першу чашку кави.

За наступні двадцять хвилин він з'їв печиво і випив дві чашки кави, перш ніж покласти свій одяг на акуратно застелене ліжко.

Він роздягнувся і увімкнув душ. Коли пара здійнялася над дверима, він подивився у дзеркало, намастив обличчя кремом для гоління і швидко провів лезом по щелепі та шиї.

Останні чотири роки він щодня думав, коли ж Господь визволить його з чистилища життя. Коли він зрозумів, що його творець задовольнився тим, що дозволив йому залишитися серед живих, він взяв справу в свої руки і пішов на будь-який безглуздий ризик, на який тільки може піти людина. Деякі Рейнджери вголос дивувалися, як йому вдалося вижити після таких ризикованих кроків, але він розкривав справи і досягав результатів. Зрештою, ці успіхи донеслися до начальства і принесли йому саме те, чого він не хотів – підвищення по службі.

Пара з душу запітніла дзеркало, і коли він витер його, на нього дивилося виснажене обличчя. Він зрозумів, що його бажання щойно здійснилося, і наскільки воно було безглуздим. Його життя не було близьким до того, яке він мав із Сієррою, але зараз йому подобалося те, що він мав із Фейт, що б це не було.

Він зайшов під душ, дозволивши гарячій воді змити залишки крему для гоління, втому та біль у ребрах, що все ще тягнувся після минулорічної бійки з наркодилером.

Вийшовши з душу, він швидко витерся рушником. Під впливом кофеїну його тіло було таким напруженим, що шанси заснути були майже нульовими. Але він ліг, знаючи, що повинен принаймні спробувати, адже він був копом досить довго, щоб знати, що навіть невеликий сон розвіює туман у голові. Йому потрібна була будь-яка перевага, яку він міг отримати. Він заплющив очі, але думки продовжували крутитися в голові.

Фейт. Мейсі. Джек. Пейдж.

З цим клятим ранчо були пов'язані неприємності. Він не до кінця розумів, як це пов'язано, але так чи інакше, за кілька годин він отримає відповіді.

Коли задзвонив його мобільний, була четверта ранку. На дисплеї висвічувалося: "МЕЛІССА САВАЖ". Прочистивши горло, він сів і після третього гудка сказав: — Це Хейден.

— У мене є записи з камер спостереження кількох магазинів між "Другим шансом" і місцем, де збили Мейсі Кроу.

— Я буду там за двадцять хвилин. – Він був одягнений у фірмову форму Рейнджерів – хакі, білу сорочку, черевики і краватку на мотузці. Він зварив свіжу каву і наповнив чашку з собою. Він був майже впевнений, що якщо його поріжуть, то з нього потече кава.

О цій годині на вулицях було тихо, як і в коридорах центру правосуддя. Він рушив коридором третього поверху назустріч світлу, що лилося з останніх дверей праворуч. У кабінеті Мелісса Саваж сиділа, схрестивши ноги на стільці, з чашкою чаю в руці, переглядаючи щось схоже на необроблений відеоматеріал. У кавнику на столі булькала свіжа заварка.

Хейден постукав у двері, і вона підняла очі поверх окулярів. — Ти коли-небудь спиш, Саваж?

— Щосуботи, незалежно від того, потрібно мені це чи ні.

— Розумію. Не проти, якщо я візьму чашку?

— Пригощайся. Броґан вже йде.

Хейден підійшов до кавника, коли остання кава просочилася назовні. Він витягнув горщик і наповнив свою чашку. Один ковток був поштовхом до серця. — Ти п'єш його таким міцним?

— Я не торкаюся цього. Але я досить довго працюю з копами, щоб знати, що вони краще працюють на високооктановому. Я подумала, що Рейнджеру Броґану не завадить випити чашечку-другу, щоб не відставати від тебе.

— Він це отримає.

Як по команді, Броґан прибув, мовчки підійшов до автомата і наповнив паперовий стаканчик. Він майже випив першу чашку, перш ніж налити ще. — Слабка кава, Саваж.

Вона не підняла очей від комп'ютера і мертво промовила: — Ти просто засмучений, що я не написала твоє ім'я на чашці милим смайликом, як місцева кав'ярня внизу.

Хейден був не в настрої слухати одну з рідкісних спроб Броґана пожартувати. — Що ти знайшла, Саваж?

Вона гортала сторінки спірального блокнота, поки не знайшла нотатку, в якій вона відстежувала відзнятий матеріал до іншої часової позначки. — Ми знаємо, коли в понеділок ввечері було скоєно напад на Мейсі Кроу, з огляду на тіло офіцера Голкомб та записи з відеореєстратора. Мені надіслали записи з трьох магазинів. У всіх трьох зняли Мейсі Кроу, і всі підтвердили те, що ми вже знали. Тож я створила резервну копію дат і почала шукати Джека Кроу. – Вона натиснула кнопку. — Ось що я знайшла в середу, тринадцятого червня, о сьомій вечора.

Об'єктив камери зафіксував чорно-білі кадри провулку, що пролягав за головною вулицею.

— Там було багато людей, які приходили і виходили з чорного входу цього бару, – розповідає Саваж, — Мене завжди вражає, як багато людей роблять те, що вони роблять, на людях. У наш час майже все знімається на камеру. Невже вони не розуміють, що за ними хтось спостерігає?

Хейден думав про момент у ліфті з Фейт у понеділок ввечері. Це було все, що він міг зробити, щоб утримати свої руки подалі від неї.

Саваж доторкнулася до екрану кінчиком пальця і зупинила зйомку. — Що особливого в цьому часовому проміжку о сьомій вечора, так це те, що Джек Кроу відвідує "Другий шанс".

— За словами його сина та асистента, Кроу був практично відлюдником, – сказав Хейден.

— Я розмовляв з власником Maxwell's, – сказав Броґан. — Вони сказали, що він приходив щовечора о п'ятій вечора на вечерю. Добре прожарений бургер і додаткова картопля фрі. Але близько двох місяців тому він почав приходити рідше, а за тиждень до смерті його взагалі не бачили.

— Що ж, він потрапив до “Другого шансу” тринадцятого червня, – сказала Саваж, постукавши по екрану. — Ми починаємо з того, що вперше його побачили о сьомій вечора. Я знайшла запис з камери спостереження, на якому видно, як він увійшов через вхід у провулок. На тому ж записі видно, як він виходив через двері провулку двадцять хвилин потому.

Які були шанси, що Кроу не бачив Гарнета протягом цих двадцяти хвилин? Це було можливо, але малоймовірно.

Саваж перемотала запис на 19:20. Широкі плечі Кроу були злегка зсутулені, а обличчя бліде, але в його виразі не зникла злість. Він зупинився біля

задніх дверей і вдарив кулаком у цегляну стіну будівлі, а потім засунув руки в кишені і пішов геть.

— Він розлючений, – сказав Хейден. — А така злість не поєднується з тим, що він прийшов до бару і не знайшов там свого приятеля.

— Зверніть увагу, що ніхто не йде за ним, коли він виходить з провулку до своєї вантажівки. – Вона натиснула ще одну кнопку, і зображення на екрані переключилося на камеру через дорогу. На цій камері Кроу не було видно, але на задньому плані було видно його вантажівку, яка від'їжджала. Через кілька секунд за ним поїхав джип з відкритим верхом.

— Можливо, це збіг, – сказав Хейден.

Саваж зупинила кадр і постукала по номерному знаку. — Зрозуміло. І я б теж на це купилася, якби не третя камера.

Третя камера була встановлена навпроти "Другого шансу", і вона зафіксувала джип у повному кадрі. З нього вийшов водій. Він був одягнений у капюшон і, схоже, був чоловіком. Його особа була прихована, поки на коротку мить чоловік не підняв голову, і камера не зафіксувала частково його обличчя.

Саваж зупинила кадр і потягнулася до двох роздруківок, які зробила раніше. — Хтось із вас, джентльмени, впізнає цього чоловіка?

Хейден втупився в затінений профіль і відчув приплив впізнавання і розчарування. Він тримав цього хлопця на прицілі. Він мав його.

— Я не можу сказати напевно, чи це та людина, яка вбила Кроу, а також напала на Мейсі, – сказала Саваж. — Але він переслідував Кроу за тиждень до його смерті.

— Хочеш, щоб я оголосив його в розшук? – запитав Броґан.

— Так. Я хочу, щоб Дірка Кроу взяли якомога швидше, – відповів Хейден.

***

Йому завжди найкраще вдавалося ховатися на видноті. Він вважав, що чим більше хитрощів люди роблять, тим більша ймовірність, що їх помітять. Зміна сорочки, інший капелюх, пальто або худі – все, що було потрібно, щоб змінити свій вигляд настільки, щоб ніхто не помітив.

Коли він почув, як зачинилися задні двері бару, він вмостився на задньому сидінні машини Хізер, щоб дивитися в дзеркало заднього виду. Як тільки він помітив Хізер, що виходила з "Другого шансу", він пригнувся, зливаючись з тінню. Була вже перша година ночі, і вона виходила трохи пізніше, ніж зазвичай, але він здогадався, що вони з Гарнетом займалися брудними справами, як вони любили робити в задній кімнаті. Пізній час влаштовував його ще більше.

Стукіт її підборів по асфальтованій алеї означав, що вона наближається до машини. Заблимали фари, коли вона відчинила дверцята і сіла за кермо. Залишки її парфумів змішалися із запахами сигаретного диму, випивки та сексу. Вона на мить присіла, дозволивши собі глибоко зітхнути.

Коли вона вставила ключ у замок запалювання і завела двигун, він піднявся ззаду і притиснув лезо до її шиї.

Вона смикнулася і втягнула повітря, готова закричати. — Що за чортівня?

Він затиснув їй рот рукою, кінчик леза притиснувся до яремної вени, що б'ється. — Я переріжу тобі горло прямо тут, Хізер, якщо ти скажеш хоч слово.

Вона похитала головою, дивлячись на нього в дзеркало заднього виду. Йому було байдуже, чи бачить вона його. Він сумнівався, що вона його впізнає, а якщо й впізнає, то ніколи не матиме можливості сказати.

— А тепер ти будеш сидіти тихо, як хороша дівчинка, або я покінчу з цим прямо тут. Зрозуміла?

Її очі заблищали від страху, але вона не видала жодного звуку. Він повільно прибрав руку, і кінчик ножа трохи відірвався від її шкіри.

— Хто ти? – запитала вона.

— Просто хлопець, який має кілька запитань. А тепер поїхали. Повільно і обережно. Я хочу, щоб ми розмовляли наодинці.

— Якщо справа в грошах, то у мене їх небагато, але ти можеш їх взяти.

— Мені не потрібні твої гроші, Хізер.

Його погляд не опустився до повного декольте, а залишився прикутим до її обличчя в дзеркалі заднього виду. — Зґвалтування сьогодні теж не в меню. А тепер їдь.

Вона увімкнула машину і плавно подала її вперед. — Куди ми їдемо?

— До автостради.

Вона повільно пробиралася вулицями, і коли здалося, що вона збирається промчати на жовте світло світлофора, він встромив лезо в її шкіру, змусивши її зупинити машину. — Я не збиралася тікати.

— Я знаю, що не збиралася, – сказав він.

Коли загорілося зелене світло, він скерував її на південний з'їзд I-35, і вони мовчки проїхали два з'їзди, перш ніж він наказав їй з'їхати на неосвітлену під'їзну дорогу. Він наказав їй зупинитися під підземним переходом, вимкнути фари і заглушити двигун.

Більшість з'їздів були заселені занадто великою кількістю підприємств і занадто багато світла, але була пара з незабудованою землею, яка могла б добре спрацювати.

Він вибрав цей з'їзд раніше вдень, коли розвідував свій маршрут. Замість того, щоб негайно зупинитися, він продовжував їхати під'їзною дорогою, лише двічі перевіряючи, чи ніхто за ним не їде. Він був параноїком. Завжди повертав назад і кілька разів проїжджав повороти. Скрупульозний. А тепер він припаркувався тут з Хізер і знайомився з нею ближче.

— Ти, мабуть, мене з кимось переплутав, – сказала вона. — Я офіціантка і не пхаю носа в чужі справи.

— Я знаю, хто ти. Я знаю, що ви близькі з Денні Гарнетом, чи не так? І можу посперечатися, що ти знаєш кілька його секретів.

Зміна в її погляді тривала лише частку секунди. — Я працюю на нього. Але він не довіряє мені свої секрети.

Він важко зітхнув, побоюючись, що вона не збирається давати йому це легко. — Я сподівався, що ми зможемо уникнути будь-якої брехні. – Він схопив жмут її волосся, намотав його на руку і порізав кінчиком ножа вздовж лінії підборіддя. З відкритої рани одразу ж потекла кров.

— Господи! – закричала вона. Вона приклала руку до щоки. — Я стікаю кров'ю.

— Не хвилюйся. Це виглядає гірше, ніж є насправді. Рани на обличчі завжди сильно кровоточать. Більше для показухи, ніж для чогось іншого. Але я привернув твою увагу, чи не так?

— Будь ласка!

— Я буду розбирати тебе на частини, Хізер. Я не хочу, але це залежить від тебе. Скажи мені, де він, і я піду.

— Я не знаю, де *він*. Про що ти говориш?

— Я думав, що він віддав його Кроу, але старий виродок помер до того, як я зміг щось від нього витягти. – Кроу міг віддати те, що мав, Мейсі, і якби той не зреагував так швидко, він міг би схопити її. Ставити їй запитання. Але вона бачила ранчо, і він не міг дозволити їй викликати загони. Йому потрібно було більше часу, щоб знайти цей клятий пакунок.

Він підніс лезо до її очей. — Гарнет шантажує мого клієнта. У нього є докази. Де вони?

Її дихання було швидким і прискореним від страху. — Я не знаю, що Гарнет планує. Він сказав, що мені просто потрібно бути тихою і терплячою. Він завжди тримав мене в невіданні щодо деталей. Навіть у минулому.

— То ти знала про ранчо? – Коли вона завагалася, він встромив кінчик леза їй у щоку.

— Я ніколи там не була, але так, я знала, чим він там займався. Але це було дуже давно. З тих пір він не робив нічого подібного.

— Але він зберіг ранчо. Всі ці роки, і він тримався за нього. Чому?

— Я не знаю, чому він тримав його. Він ніколи не казав мені. Все, що я знаю, це те, що Гарнет став нервовим в останні кілька місяців. Я ніколи не бачила його таким раніше.

— Якби він був розумним, то не став би будити сплячих собак. Минуле було мертвим і похованим, поки він його не відкопав. – Щоб нагадати їй, що тепер вона живе в його задоволення, він знову легенько провів кінчиком ножа по її щоці. — Ти була поруч, коли він вперше продав немовлят, чи не так?

Вона проковтнула, її погляд прикипів до його обличчя. — Так. Я була поруч.

— Ти допомогла вбити тих дівчат?

В її очах спалахнула паніка. — Ми не вбивали жодної з тих дівчат. Їм усім заплатили за їхній час і відправили в дорогу.

— Звідки ти це знаєш?

— Він мені сказав.

Як легко люди приймають брехню замість болючої правди. — Ти розумна дівчинка, Хізер. Ти справді думаєш, що все було саме так?

Вона зблідла, наче факти, які вона не хотіла визнавати, вдарили її по обличчю. — Він нікого не вбивав.

Він був тут не для того, щоб сперечатися про це. — Це ні до того, ні до сього. Суть в тому, що Гарнет шантажує мого клієнта. У нього є докази, які можуть довести, що відбувалося на тому ранчо.

— Я нічого про це не знаю.

— Ти все помічаєш. Він не натякав тобі, де він міг сховати докази?

— Які саме докази?

— Такі, які могли б зруйнувати багато життів, якби стали відомі. Чому він почав повертатися на ранчо?

— Що?

— У мене є маячок на його машині. Чому він почав повертатися на ранчо? – Він спостерігав за тим, як Гарнет приходить і йде з ранчо вже кілька тижнів, але не розслідував, побоюючись, що обшук будинку може вивести Гарнета на чисту воду, і вони викриють докази.

— Я не знала, що він був, – сказала Хізер. — Тільки те, що він зникав все частіше і частіше.

— Справді? Я бачив плакат про зниклу вагітну дівчину в його барі. Він має відношення до її зникнення?

— Навіщо йому це робити? Вона вже була вагітна, коли прийшла до бару.

А, ще більше шарів до головоломки. — Чому це важливо?

Вона завагалася, знаючи, що мовчання зараз коштуватиме їй дорожче, ніж розповідь. — Інші не були вагітними, коли їх обирали. Вони були відібрані.

— Щоб робити дітей?

— Я не знаю. І я нічого не знаю про нову дівчину.

— Це б пояснило, чому він їде на ранчо, чи не так?

— Присягаюся, він мені нічого не розповідав, – сказала Хізер.

Нова дівчина мала сенс. Її дитина приносила б дохід, а Гарнет відчував нестачу грошей, оскільки його остання угода закінчилася. Йому потрібно було якось сплачувати борги за азартні ігри.

— Послухай, Гарнет старший і більш параноїдальний. Він завжди боявся копів. А потім до бару зайшла та жінка і запитала про Кроу. Вона сказала, що її батько був другом Гарнета, але її візит налякав його.

Відкриття могил не було справжньою проблемою. Усі докази ДНК на цій території вели б до Гарнета. І якби хтось знайшов нову дівчину на ділянці, про це вже б згадували в новинах. І навіть якби коп тримав дівчину під замком, яку б ДНК вона не носила в своєму животі, її не можна було б відстежити. Проте перед ним залишалася проблема пошуку будь-яких доказів, які Гарнет мав проти його клієнта. — Як довго ви були з Гарнетом?

— Тридцять два роки.

— Це дуже довго.

— Він кохає мене.

Можливо, Гарнет і мав якусь прихильність до милої Хізер, але він готовий посперечатися, що вона була такою ж одноразовою, як і дівчата на ранчо.

— Присягаюся, я нічого не знаю, пане.

Він послабив хватку на її волоссі. — Я вірю тобі, Хізер. Але ось правда, Хізер. Гарнет використовує тебе так само, як використовував інших вбитих дівчат.

— Він не використовує мене.

— Хізер, сподіваюся, ти розумніша за нього.

— Будь ласка, дозволь мені...

Перш ніж вона встигла закінчити речення, він швидко встромив лезо в бічну частину її шиї кілька разів, поки не зробив великий отвір у яремній ямці. Навіть хірург не зміг би її врятувати.

Коли повітря булькало в горлі, вона схопилася за ручку дверей, і, до її честі, їй вдалося їх відчинити. Вбити Кроу в його будинку було легко. Не так результативно, як він сподівався, але легко. Наїзд на Мейсі був імпульсивним і погано спланованим. Він виконав свою роботу, але занадто сильно ризикував. Ніж був найкращим способом завершити завдання. Сліди від ножа набагато важче відстежити, ніж від куль.

Але він ще не знайшов докази, який би вбив Гарнета, а поки не знайшов, треба було діяти обережно.

Він виліз із заднього сидіння і побачив, як вона, спотикаючись, піднялася на ноги і, похитуючись, пішла вперед. Він простягнув руку, відкрив багажник, підійшов до неї і дістав каністру з бензином.

Хізер нерухомо стояла під підземним переходом. Вона хиталася з боку в бік, а потім впала на коліна, схопившись за горло. Вона піднялася, її горло булькало, і вона спробувала поповзти. Кров простежила її шлях від машини до місця, де вона впала.

Він йшов повільно і впевнено, а коли вона впала, підійшов до неї, поставив каністру і обережно перевернув її на спину. Не в силах встояти перед її пухкою, ще рожевою плоттю, він вихопив ніж і встромив його в її руки, груди і стегна. Йому подобалося відчуття, як ніж пронизує плоть. Нарешті він витер лезо об її сорочку і, витягнувши з кишені пальта ганчірку, витер руки.

Він залишився біля неї і чекав ще п'ять хвилин, слухаючи, як його серцебиття зливається з машинами, що мчали над шляхопроводом. Коли його власне дихання стихло, він перевірив її пульс і не знайшов його.

Він прибрав волосся з її очей і трохи розстебнув сорочку, щоб було видно ножові поранення. Він витягнув гральну карту. Дама черви. Що може бути кращим способом привернути увагу судмедексперта? *Як версія послання в пляшці*, подумав він, посміхаючись.

Він знав, що не повинен грати в ігри з Доктором МакІнтайр, але чомусь не міг втриматися. Він був як кіт, а вона була його мишкою.

Він облив тіло і запалив сірника. Синьо-біле полум'я швидко охопило її тіло. — Можливо, Доктор МакІнтайр допоможе мені знайти те, що я шукаю.

Більше цікавих книг ви можете знайти тут ❤️

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Середа, 27 червня, 5:15.

Незважаючи на недосипання, Хейден відчував себе енергійним, коли зустрів Фейт біля її будинку. Її волосся було зібране, на ній були джинси і приталений чорний светр з V-подібним вирізом, який обтягував груди так, що це відверто відволікало увагу. Він був упевнений, що жінка могла б носити паперовий пакет і все одно виглядати чудово.

Слабкий аромат її парфумів витав навколо нього і нагадав йому, що вона любила наносити їх між грудьми і за правим вухом.

Вона ковзнула на переднє сидіння. Якби вони були законною парою, він би нахилився і поцілував її. Але це був ще один з тих моментів, коли здавалося, що він просто переступив межу.

Він роздивлявся її, вдивляючись у кожну деталь. — Куди ти поспішаєш?

Вона пристебнула ремінь безпеки. — Я щойно відвезла Кет до притулку. Вона прийшла до мене вчора ввечері і залишилася зі мною на ніч.

Коли вона повернулася на сидінні, її светр ненадовго затягнувся на грудях. Його серцебиття прискорилося, і він повернувся до дороги. Виїжджаючи з парковки, він сказав: — Мені потрібна кава. Хочеш?

— Благослови тебе Господь, – відповіла вона. — Я б убила за горнятко.

Він під'їхав до фаст-фуду і замовив пару кави.

— Кинь бублик. Із родзинками та корицею, і я кохатиму тебе вічно, – сказала вона. — Я вмираю з голоду.

Він замовив два рогалики, відмовився від грошей, які вона запропонувала, і заплатив продавчині біля вікна. Вона взяла горнятка, поставила їх у підстаканники і зняла з кожного кришечку з напоєм. У цьому моменті була дивна інтимність. Сієрра робила те саме мільйон разів.

Вона потягувала каву, дивлячись на місто, що проносилося повз неї.

— Як Мейсі? – запитав він.

— Я говорила з медсестрою сьогодні вранці. Вона тримається, а це багато про що говорить. Вона не здається. І медсестра помітила, що вона смикається, коли з нею розмовляють. Можливо, це просто рефлекс, але мені хотілося б думати, що це було навмисно.

— Можливо. Те, що хтось не прокинувся, не означає, що він не знає, що ти тут, – сказав він.

— Я знаю, – сказала вона. — І якби вона була схожа на мене, вона б хотіла, щоб я зосередилася на справі, а не на ній.

Хейден кивнув. — Ми знайшли фотографію в телефоні Мейсі, яка постійно повертається до мене.

— Що це?

— Це знімок зниклої людини, Пейдж Шелдон.

Вона насупилася. — Вагітної дівчини, яка зникла?

— Так. Я переглянув її справу вчора ввечері. Вона була на п'ятому місяці вагітності. Посварилася з батьками, виїхала з дому, а через два дні зникла.

— І ти був у “Другому шансі”? – запитала вона.

— Так. Власник, Денні Гарнет, дуже спокійний. Каже, що не пам'ятає її.

— Може, мені варто з'явитися. Моє обличчя напевно злякає потрібну людину.

— Поки я не дізнаюся, з чим маю справу і хто намагався вбити Мейсі, не накидайся на мене, як Ненсі Дрю. Тримайся подалі від "Другого шансу".

— Я допомогла розкрити кілька вбивств.

— Ти робила це в морзі та лабораторії. Не на вулицях. І ця справа може стати для тебе дуже особистою.

— Ми цього не знаємо.

Він не вірив у це так само, як і вона. — Притримуйся науки, Фейт.

— Я ніколи не вміла давати обіцянки.

Вона також ніколи не висувала вимог. Ніколи не тиснула. На початку це було просто чудово, але тепер його це турбувало. Він хотів, щоб вона більше покладалася на нього.

Він натиснув на газ, розсікаючи дороги техаської сільської місцевості, поки не помітив поворот на ранчо. — Екіпаж зустріне нас там, – сказав він.

— Чудово.

— Ти сьогодні не на роботі? – запитав він.

— На сьогодні. Але завтра на мене чекає дводенна робота, – сказала вона. — Вчора мені дзвонив Пі Джей Слейтер. Він знайшов кілька згадок про жінку на ім'я *Джозі Джонс* в одному зі старих щоденників мого батька. Він думає, що Джозі може бути моєю біологічною матір'ю.

— У нього є якась інформація про неї?

— Небагато. Її заарештували за крадіжку в магазині, і мій батько захищав її в суді. – Вона вагалася, чи розповідати йому про пошуки Кет, і вирішила не поспішати, не відкладати на потім. — Ми з Кет останнім часом багато розмовляли, і я згадала їй про Джозі.

— Це було дійсно розумно, розповісти їй?

— Ні, але у нас був такий момент. Я намагалася співпереживати і розповіла їй про Джозі. Вона провела пошук самостійно. Вона не тільки знайшла іншу фотографію Джозі, але й жінку на сайті ДНК, яка може бути моєю зведеною сестрою.

— Ця дитина була заклопотана.

— Можливо, занадто заклопотана. Я маю бути обережнішою з нею. Вона більш вразлива, ніж показує, і її прив'язаність до мене і моєї драми не може бути здоровою.

— Я можу доручити нашим людям зайнятися Джозі Джонс. Дитина могла щось пропустити.

— Було б цікаво поговорити з кимось із членів сім'ї Джозі. Вони повинні мати більше інформації про неї.

— Не забігай наперед, Фейт. У тебе немає вагомих доказів того, що ця жінка – твоя рідна мати.

— Джозі *зникла* тридцять один рік тому, Хейден, приблизно за дев'ять місяців до нашого з Мейсі народження. Кроу відправляє Мейсі на ранчо, і ми знаходимо те, що може бути могилами. І Мейсі фотографує іншу вагітну дівчину, яка зникла. Збіги починають накопичуватися.

Він повернувся на своєму сидінні.

Сонце ставало все яскравішим, переслідуючи їх, поки вони їхали на захід до будинку, який Мейсі знайшла в Хілл-Кантрі. Фейт відкусила останній шматок рогалика. Коли Хейден проїхав останні п'ятдесят футів і припаркувався за фургоном судмедекспертів, з-під його шин посипався гравій.

Коли вони вийшли, він побачив, що аварійно-рятувальна команда вже вивантажила георадар, а двоє офіцерів, схоже, наносили план нападу на паперову сітку.

Він представив Фейт високого офіцера у формі з темним волоссям і широкою статурою футболіста. — Докторе МакІнтайр, дозвольте представити вам Офіцера Ленса Полларда. Він керує цим обладнанням.

Вона простягнула руку. — Ми працювали разом раніше, в деякому роді. Близько двох років тому. Пам'ятаєте чоловіка, який вбивав чоловіків-повій і ховав їх на своїй землі?

Поллард смикнув себе за праве вухо і зашарівся. — Я знайшов їх, а ви їх ідентифікували.

— Саме так, – сказала вона.

Хейден пригадала цю справу. Там було чотирнадцять жертв, і Фейт ще не впізнала їх усіх. На своїх прес-брифінгах вона обіцяла, що не зупиниться, поки не ідентифікує усіх до останньої жертви.

Поллард натягнув латексні рукавички. — Ви хоч уявляєте, скільки жертв ми шукаємо сьогодні?

— Судячи з рельєфу місцевості і каміння, я б сказав, що їх троє, – відповів Хейден.

— Ми прочешемо територію по сітці, починаючи від будинку і просуваючись назовні, – пояснив Поллард. — Як ви пам'ятаєте, обладнання випромінює електромагнітну хвилю в землю. Сигнал продовжує поширюватися, поки не досягне будь-якого щільного об'єкту, такого як камінь, кістка або поховане сміття. Матеріал відбиває сигнал, і його зображення з'являється на моєму дисплеї.

Вона склала руки. — Фургон судмедексперта в режимі очікування.

Поллард увімкнув вимикач, і коли він загудів, він вивчив консоль дисплея, встановлену вгорі. Задоволений, він почав рухатися по прямій лінії, що йшла паралельно до будинку.

— Хейден, ти знаєш, кому належить цей будинок? – запитала вона.

— Ми з'ясували, що він належить чоловікові на ім'я Сем Делані. Зараз він відбуває довічне ув'язнення за вбивство. Однак він не має заборгованості зі сплати податків на нерухомість, – відповів Хейден.

— Кого вбив пан Делані?

— Свою дівчину. Вони посварилися. Він вдарив її. Вона спіткнулася, вдарилася головою об кам'яний камін і померла.

— Ви змогли отримати ордер на обшук землі та будинку? – запитала вона.

— Так, вдалося. Комунальні послуги були відключені від будинку багато років тому, але там є генератор. Він відносно новий, але майже розрядився. Ми заправили генератор, і незабаром він має запрацювати.

Її погляд перевівся на Полларда, і вона уважно спостерігала, як він завершує перший ряд. — Це може зайняти деякий час.

— Дуже легко.

Вона похитала головою. — Що ще ти дізнався про Сема Делані?

— Поки що небагато. Мій напарник піднімає його поліцейські записи, а також фінансові документи.

Запрацював мотор генератора, і в будинку позаду них увімкнулося світло. Команда судмедекспертів почала збирати своє спорядження і рухатися до вхідних дверей.

Сонце яскраво освітлювало риси обличчя Фейт, і Хейден втупився у високу лінію її вилиць, яскраву синяву очей та вигин повних губ. Він завжди знав, що Фейт завжди впізнає його. Він завжди визнавав, що вона була приголомшливою жінкою, а через роки після смерті Сієрри визнав свій сильний сексуальний потяг до неї. Він думав, що один вечір у готелі покладе край усім його фантазіям про неї. Але він зрозумів, що одного разу було замало. Насправді, йому було важко уявити собі день, коли він не хотів би бути з нею.

Фейт кивнула в бік будинку. — Я б хотіла зазирнути всередину.

— Звичайно. Ми візьмемо бахіли та рукавички і подивимося.

У фургоні судмедекспертів вони взули бахіли і рукавички, і він стримався, дозволивши їй йти першою, коли вони підійшли до офіцера, який стояв біля жовтої стрічки по периметру місця злочину.

Вони показали свої посвідчення офіцеру, в обов'язки якого входив захист цілісності місця злочину. Він записав їхні імена до журналу реєстрації всіх, хто відвідував місце злочину.

Щойно вони перетнули вузький ґанок і увійшли у вхідні двері, Хейдена вразив затхлий, несвіжий запах, що пронизував інтер'єр будинку.

— Неприємно, але з цим можна змиритися, – сказала Фейт.

Їм обом був знайомий нудотно-солодкий запах гниючого тіла, який проникав у ніздрі, одяг і взуття. Цей запах ніколи не забувається. Однак, коли вони підійшли ближче до кухні, він відчув слабкий запах миючого засобу.

— Ти це відчуваєш? – Вона сплела свої довгі пальці разом, натягуючи рукавички глибоко між пальцями.

— Відчуваю. Хтось недавно прибирав у цій кімнаті.

— Будинок виглядає надто добре, щоб бути закритим останні тридцять років.

Вона відступила назад, розглядаючи маленьку вітальню з великим м'яким кріслом, залатаним у кількох місцях скотчем. Поруч із кріслом стояла стара тумбочка з великою латунною лампою.

На тумбочці висіла фотографія жінки, яка стояла поруч із високим, худорлявим чоловіком. Хейден не впізнав його, але замислився, чи це не Делані.

Судячи з одягу та зачіски, він здогадався, що фотографія була зроблена десятки років тому.

Жінка на фото мала світле волосся до плечей, бліду шкіру і блакитні очі. Як у Фейт.

— Хто вона? – запитала Фейт. Вираз її обличчя був задумливим, ніби вона читала його думки.

— Я не знаю.

Фейт закинула голову, її погляд блукав по усміхненому обличчю жінки, яке здавалося їй віддалено знайомим. — Вона не Джозі.

— Ні.

— Я ловлю себе на тому, що, дивлячись в очі будь-якій жінці, якій щонайменше п'ятдесят, я думаю, чи вона та сама. – Фейт взяла фотографію і перевернула її. — Я хочу поговорити з Гарнетом.

— Не хвилюйся. Я повернуся, щоб поговорити з ним, як тільки вийду звідси.

— Я розумію, але я хочу бути присутньою. Мені потрібно знати, і Мейсі теж. – Обережно вона відійшла від фотографії. — Який зв'язок з усім цим має Джек Кроу?

— Досі залишається загадкою.

— Він знав Гарнета, тож повинен був мати уявлення про те, що тут сталося.

Вона перейшла до маленької Г-подібної кухні. Посуду в раковині не було, прилавки, хоч і вкриті пилом, були витерті дочиста, а вимитий посуд стояв на сушарці. Вона затулила долонею рот і відчинила холодильник. Хейден напружився, знаючи, що це може бути капсула відрази. Однак прилад був витертий дочиста, а морозильна камера порожня.

Вони увійшли до спальні і побачили застелене ліжко. Рушники у ванній кімнаті акуратно висіли на сушарці, а відра для сміття були порожні. Тонкий шар пилу вкривав стійку та крани.

Фейт відчинила шафу в спальні і зупинилася. — Погляньте на це, Капітане.

Він підійшов до неї ззаду і побачив п'ять коробок одноразових підгузків для новонароджених. Там також було кілька банок з порошкоподібною дитячою сумішшю, невикористані дитячі пляшечки і пакунки з жовтими дитячими ковдрами.

— Дивно, що все це зберігається в порожньому будинку.

— Так, дивно. – Хейден відчинив двері з кухні й увімкнув світло, що освітлювало дерев'яні сходи. — Дивись під ноги.

Фейт пішла за ним вниз по десятку сходинок до підвалу, який тягнувся вздовж усього будинку. Ліворуч стояло перевернуте дитяче ліжечко, а також пральня з розвішаним на мотузках одягом. Вона підійшла до одягу, оглядаючи його. — Досить великий для вагітного живота. Вони сухі.

Він повернувся в інший бік кімнати і побачив наступні двері. Він спробував смикнути за ручку, але двері були замкнені, тому він покликав офіцера у формі і попросив ломик. Він постукав у двері. — Пейдж, ти там?

Вони обидва прислухалися, але нічого не почули. Він не хотів уявляти собі дівчину непритомною або мертвою, але така можливість була цілком реальною. Кроки на сходах змусили його повернутися до молодого офіцера у формі з ломом у руках.

Офіцер передав лом Хейдену, і той встромив його кінчик під замок. Сильним ривком він зламав замок. Офіцер тримався за дверну ручку і чекав, коли Хейден дасть йому команду смикнути.

— Боже, сподіваюся, ми знайдемо її, – прошепотіла Фейт.

Двері відчинилися одним швидким рухом.

Офіцер прикрив Хейдена, зайшов до кімнати і ввімкнув світло. Він скосив очі вліво, вправо і вгору, переконуючись, що ніхто не запланував неприємного сюрпризу. Він продовжив прочісувати кімнату, заглядаючи за завісу, що приховувала туалет і душ. Коли все було чисто, він запросив Фейт зайти всередину.

— Її тут немає. – Він сховав пістолет у кобуру.

Вона увійшла до кімнати, її постава була напруженою, коли вона оглядала невеликий простір. Вираз її обличчя був стоїчним, але очі видавали її страждання, коли вона дивилася на крихітну ванну, щось схоже на кухню і матрац. Її погляд зупинився на ланцюжку і наручниках, що лежали на підлозі.

Вона опустилася на коліна, простягнула руку, не торкаючись наручника, але уважно вивчаючи його. На її очах заблищали сльози, перш ніж вона їх змахнула. — На металі засохла кров.

— Ми перевіримо її на ДНК, – сказав Хейден.

Вона відсмикнула пальці від наручника, наче вони горіли. — Це не виглядає таким старим.

— Я думаю, що коли Мейсі вийшла сюди, хтось дивився камеру і побачив її, – сказав Хейден. — Кого б тут не тримали, його перевезли.

— Це має бути Пейдж. У цьому будинку є великий одяг, що вміщає вагітний живіт, і дитячі підгузки.

— Ця кров скаже нам, чи є вона в нашій базі даних.

— Джек Кроу знав про це місце, і він залишив телефон з адресою для Мейсі. Він знав, що у нього закінчується час, і хотів їй щось сказати.

Вона підійшла до комода і відкрила верхню шухляду. Вона оглянула різноманітну нижню білизну, перш ніж перейти до наступної шухляди, наповненої ще більшими сорочками і штанами.

Він подивився на пил на підлозі і побачив, що комод нещодавно пересували.

— Дозволь мені зазирнути за комод, – сказав він.

Вона відійшла вбік, коли він взявся за його боки і пересунув предмет меблів. Його погляд спершу спрямувався на стіну, яка була суцільним цементом. Потім він перевів погляд на задню частину комода. Це була дешева ДСП, прикріплена до хиткої рами. Але в основі дошки були літери, вирізані на дереві.

— Офіцере, допоможіть мені відсунути його далі. – Разом вони висунули комод на кілька футів, щоб Хейден міг стати за ним. Фейт приєдналася до нього. Він подивився на літери, його тіло напружилося, коли він побачив "ПШ".

Вона затамувала подих. — Пейдж Шелдон. Вона була тут. І є ще три набори ініціалів.

— І три камені зовні.

ДД, ОМ, КС, ПШ. — Боже мій. – Її голос перервався і впав до хрипкого шепоту. — Він тримав їх усіх у цій кімнаті. ДД. Джозі Джонс.

Нагорі долинали голоси судмедекспертів, і він зрозумів, що настав час. — Нам потрібно забиратися звідси і дати технікам зробити свою роботу.

Вона повільно піднялася, ще раз оглядаючи кімнату.

— Капітане Хейден, – покликав офіцер зі сходів. — Ми дещо знайшли. – Вони піднялися сходами і побачили Броґана, який стояв на ґанку. — Можливо, ви захочете вийти і подивитися на це.

Фейт глянула на Хейдена, і він помітив страх і занепокоєння в її виразі, перш ніж вона опустила очі, розправила плечі і вийшла з дому. Вона вийшла без жодного натяку на емоції на обличчі.

На небі вже піднімалося тепле сонце, і його промені відбивалися на новому червоному прапорі, встромленому в землю, який ніжно тріпотів на вітрі.

Ніхто не розмовляв, поки вони перетинали запилене подвір'я до проникаючої в землю радарної установки. Поллард увімкнув дисплей свого комп'ютера і показав їм зображення. Фейт нахилилася вперед, кинула один погляд і миттєво все зрозуміла.

Хейден бачив кілька подібних зображень протягом багатьох років, і він знав дивні, очевидно, випадкові хвилі, якими були позначені кістки. — Ви думаєте, що це людські рештки?

— Наразі важко сказати, – відповів Поллард.

Легко було припустити, що поховані рештки мають бути людськими, але люди ховали домашніх тварин – або, можливо, це була сміттєва яма з рештками тварин. Ці кістки були в безпосередній близькості, а не розкидані.

Фейт сказала: — Вони були викинуті в ями, як сміття.

Хейден був свідком багатьох жахливих сцен вбивств, але тихе обурення Фейт, пронизане болем, вразило його до глибини душі. Їй було боляче, і це турбувало його.

— Це місце було позначене каменем, так? – запитав Хейден.

— Так, – відповів Поллард. — Всі камені, схоже, були витягнуті з цього місця. У них немає нічого особливого в кожному з них окремо.

— Але так, як вони розташовані, вони виглядають як надгробки, – сказав Хейден.

— Я знаю, що деякі серійні вбивці люблять повертатися на місце своїх злочинів і відвідувати своїх жертв, – сказала Фейт. — У нього не було б проблем з тим, щоб згадати, де він їх поховав.

— Ще два камені не означають ще два тіла. – Він сказав ці слова для її блага.

— Ти помиляєшся. – Фейт потягнулася до свого мобільного. — Це все надгробки, і якби Мейсі прийшла на кілька тижнів пізніше, там була б свіжа яма з іншою мертвою дівчиною.

— Джека Кроу катували не просто так, – сказав Хейден. — Хтось щось шукав.

— Це місце? – запитала вона.

— Можливо.

— Я зателефоную в офіс судмедексперта, щоб вони прислали команду, і ми могли почати розкопки.

Джозі Джонс, 1988

Речі, які мені подобаються. В'єтнамки. Картопля фрі і гамбургери з Макдональдса. Дощ на моєму обличчі. Будьмо. Мій день народження. "Я хочу з кимось потанцювати", Вітні Х'юстон. Моя сестра. І ти, найбільше. Це не твоя провина.

Речі, які я ненавиджу. Броколі. Урок англійської. Парашутні штани. Хімічна завивка. Моя прийомна сім'я. Ця кімната.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Середа, 27 червня, 10:00.

Фейт притулилася до фургона судмедексперта, вивчаючи колекцію з трьох червоних прапорців, які тепер тріпотіли на теплому вітрі. Офіцер Поллард знайшов кістки, поховані під кожним з каменів, і всі вони, схоже, пролежали в землі довгий час.

Три місця поховань були огороджені, і команда працювала на першому місці. Команда вирішила почати з одного кінця і рухатися до іншого, обробляючи по одній могилі за раз.

Процес розкопок був виснажливим, оскільки не йшлося про те, щоб викопати те, що виявив георадар. Ґрунт потрібно було обережно знімати шар за шаром, щоб не загубити жодного доказу, в тому числі одягу та прикрас.

Екіпаж заглибився на вісімнадцять сантиметрів у ґрунт. Могила була неглибокою, але розкопки зайняли майже годину.

Хейден не розмовляв з Фейт кілька годин. Він був зайнятий обшуком будинку і території, а також координацією більш широкого пошуку інформації про Сема Делані. Але вона була рада усамітненню. Досі їй добре вдавалося контролювати свої емоції, але коли Поллард закопував кожен прапорець у землю, їй ставало дедалі важче тримати себе в руках. Три набори ініціалів. А тепер три могили.

На першій ділянці Поллард працював з Енджі Честерфілд. Шляхи Фейт та Енджі перетиналися кілька разів, і вона вважала Честерфілд, маленьку руду дівчину, працездатною та кмітливою. Поки Поллард методично зішкрябував ґрунт, Енджі документувала знахідку за допомогою цифрової камери. Вона ніколи не дивилася в бік Фейт і не говорила голосніше, ніж міг почути Поллард.

Громада, яка піклувалася про померлих, була невеликою, і новина про те, що тіло в могилі може належати Фейт, розлетілася швидко. Вона розуміла, чому вони дистанціювалися від неї під час роботи. Вона зробила б так само. Але їй це не подобалося. Це змушувало її відчувати себе вразливою.

Через кілька хвилин Поллард і Честерфілд припинили роботу. Тиша запанувала над технічними працівниками, вони відкинулися назад і подивилися один на одного.

Фейт відштовхнулася від машини і, натягнувши свіжі латексні рукавички, попрямувала до команди. Вона зазирнула у вісімнадцятидюймову яму, яку вони викопали, щоб знайти відкритий людський череп. Її дихання перехопило в

грудях. Все навколо зникло, коли вона подумки порівняла череп з фотографією Джозі Джонс.

Технік обережно зчищав бруд з кісток пензликом з м'якою щетиною. Кожен помах пензля, можливо, наближав Фейт до таємниць її народження. Вона завжди хотіла знати, мусила знати свою біологічну матір. Багато разів вона уявляла собі їхню першу зустріч, але сценарій ніколи не був схожим на цей.

Вона усвідомлювала, що Хейден рухається поруч з нею, і знала, що якщо він доторкнеться до неї, вона розлетиться на друзки. Можливо, вона виглядала холоднокровною і контрольованою, але зараз вона ледве трималася на ногах.

Хейден не говорив до неї, а лише спостерігав, як технічні фахівці розкопують кістки. Він пережив таку ж мить, як і ця, коли померла Сієрра, і хоча їхні втрати були різними, він, здавалося, розумів, що слова, незалежно від того, наскільки добрими були наміри, будуть недостатніми і порожніми. Проте, його присутність заспокоювала. Вона відчувала себе трохи менш самотньою, менш загубленою в житті, яке тепер, здавалося, було побудоване на піску та брехні.

У неї перехопило подих, коли вона дивилася, як технік видаляє верхню частину черепа. Нижня щелепа, більше не скріплена зв'язками і м'язами, які давно розклалися, залишилася на якорі в ґрунті.

— Докторе МакІнтайр, чи не хочете поглянути ближче? – запитала Честерфілд.

Інформація від Пі Джея, фотографія та ініціали на задній стінці комода були частинами рівняння, яке складалося в суворий факт, що цей череп належав її біологічній матері. Звісно, можна було б довести, що цей розрахунок неправильний, але глибоко в душі вона знала, що це не так.

Цей висновок призвів до ще одного аргументу. Вона була надто близька до цієї справи і не повинна була бути присутньою на місці злочину. Можливо, рано чи пізно вона візьме самовідвід, але зараз вона відчувала обов'язок перед Мейсі, Джозі та безликими жінками, які були ув'язнені в тій забутій підвальній камері, бути тут і бути свідком.

— Так, я б хотіла подивитися ближче, – сказала вона. Хейден знову промовчав, але вона почула, як він змінив свою позицію, і відчула напругу, що випромінювало його тіло. Можливо, йому не сподобалася її реакція, але він зрозумів її достатньо, щоб не оскаржувати.

Коли Честерфілд зробила ще кілька фотографій, Фейт опустилася на коліна і простягнула руки в рукавичках, приймаючи череп. Її серце закалатало, вона повернула його і зазирнула в очні ямки.

Вона не говорила, поки не була впевнена, що її тон і інтонації ретельно контролюються. Вона відкинула свої почуття і зосередилася на фактах. — Перенісся і отвір носа високі і тонкі, відповідно. Це свідчить про те, що жертва, швидше за все, була кавказького походження.

— Важко бути впевненим, дивлячись на зовнішній вигляд. – Хейден грав адвоката диявола, що добре підходило для його аналітичного розуму.

Професійно вона це розуміла, і особисто вона це цінувала.

— Ви маєте рацію, Капітане, – сказала вона. — Хоча кожна раса має свої унікальні характеристики, визначення раси цієї людини побіжним поглядом не є науково обґрунтованим. Щоб підтвердити етнічне походження людини, потрібен додатковий аналіз у лабораторії.

Але якби він попросив її поставити гроші, вона б зробила велику ставку. Вона провела великим пальцем по надбрів'ю. — Кістка відносно гладка, а надбрівні дуги менш виражені, що вказує на жіночу стать. Орбіти мають гостріший гребінь, що також вказує на жінку. Але знову ж таки, остаточний висновок не можна зробити, поки ми не дослідимо таз. – Таз жінки був ширшим, щоб пристосуватися до пологів. І якщо ці кістки справді жіночі, то на тазових кістках могли б бути маркери, які б вказували на пологи.

— Є ідеї щодо причини смерті? – запитав Хейден.

— На черепі немає пошкоджень, – відповіла вона. Травма голови залишила б тріщини, але якщо спосіб смерті не вплинув на кістки, визначити причину може бути важко, якщо не неможливо. — Мені потрібен повний набір решток, щоб зробити остаточний висновок.

Фейт передала череп назад Честерфілд і вивчила слабкі обриси кісток під тонкою поверхнею. Жінка була покладена в землю в позі ембріона. Чи поспішали ті, хто її ховав? Чи були вони приголомшені її смертю, чи її кінець був запланований ще з того дня, коли її замкнули в кімнаті?

— Це займе деякий час, – сказав Хейден. — Ми не вирішимо нічого з цього сьогодні.

Поллард кивнув. — Ми будемо тут сьогодні і більшу частину завтрашнього дня. Ми почнемо відправляти рештки в офіс судмедексперта, як тільки розкопаємо кожну ділянку.

— Так, з цим не можна поспішати. Я не хочу втратити жодного потенційного доказу. – Фейт підвелася, змахнувши пил з рук в рукавичках. — Я могла б залишитися, але у вас все під контролем. Якщо я вам знадоблюся, я негайно повернуся на місце.

Вона відвернулася від могили, вдячна, що не висить у повітрі. Вона стягнула рукавички і поворушила пальцями, бажаючи забути про вагу черепа в руках.

Розслідування смерті ніколи не було легким. Смерть, навіть якщо вона була милосердною, ніколи не була безтурботною. З роками вона навчилася стримувати свої емоції. Музика кантрі, постійні коментарі Ненсі та виснаження після тривалого забігу – все це тримало її розум на рівному місці. Однак для цього сайту знадобилися б усі інструменти з її сумки трюків.

— Я хочу показати тобі дещо, що ми знайшли в підвальному приміщенні. – Довгі кроки Хейдена легко наздогнали її, коли вона підійшла до фургона судмедекспертів.

— Що це? – Вона кинула рукавички у сміттєвий пакет.

— Краще, якщо ти це побачиш, – сказав він, не даючи жодного натяку.

Вона зібралася з духом, дуже не хотіла повертатися до тієї жалюгідної в'язниці. — Звичайно.

Він повів її назад до будинку і піднявся на ґанок. Вони зупинилися на сходах і натягнули свіжі рукавички та бахіли. Цей будинок тепер був активним місцем злочину, і чим менше бруду вони принесуть у нього, тим краще.

Її очі пристосувалися до інтер'єру, коли вона пішла за Хейденом через будинок і спустилася сходами до підвалу. У кімнаті спалахнуло світло, коли судовий технік робив фотографії.

Хейден попросив її зупинитися, коли він увійшов до кімнати, і заговорив з техніком тихим голосом. Чоловік невдовзі з'явився у дверях, кивнув їй і відійшов убік. Хейден стояв за його спиною і подав їй знак, щоб вона йшла вперед.

У кімнаті вона помітила, що комод все ще стоїть далеко від стіни. Але вона також помітила, що вентиляційна решітка за нею була знята і була загорнута в пластиковий пакет для доказів.

— Що ви знайшли за решіткою? – Її голос звучав настільки професійно, що на мить вона не була впевнена, що він не належить комусь іншому.

— Два журнали, – відповів Хейден. — Обидва датовані 1987 роком. Вони на столі.

Вона перевела погляд на маленький круглий столик і два журнали. Обидва були модними журналами і мали такі заголовки, як "Бліц-шоу краси", "100 ідей для весни" та "Як розмовляти з хлопцем". Усміхнена дівчина з обкладинки мала густе темне волосся, була одягнена в червоний светр, смугасту міні-спідницю, білі колготки і туфлі на підборах. На шиї висів товстий золотий ланцюжок, з якого звисало серце. У руці вона тримала чорно-білий нотний зошит, сором'язливо дивлячись у камеру.

Хейден обережно відгорнув зім'яту обкладинку одного з журналів до титульної сторінки. На полях були написані слова у підлітковому петляючому стилі.

Перший запис був датований 1988 роком, роком народження Фейт.

Мене звуть Джозі Джонс. Мені дев'ятнадцять. Я твоя мати, але ти ніколи мене не знатимеш.

— Джозі писала повідомлення в цьому журналі, – прошепотіла Фейт.

— Так, – відповів Хейден.

Біль, смуток і злість підступили до горла Фейт, коли вона читала слова, написані вицвілим чорнилом. Вона уявила собі молоду дівчину, яка сидить за цим самим столом, замкнена в цій кімнаті, вагітна і самотня. Звідкись Джозі знала, що вона не вийде звідси живою. — Чи називає вона ім'я чоловіка, який її тримає?

— Вона називала його Татусем. Він, мабуть, ніколи не казав їй свого імені.

— Вона сказала, хто батько її дитини?

— До цього я ще не дійшов. Це займе деякий час, щоб розібратися з цим.

Вона перегорнула наступну сторінку і побачила на білому полі верхній рядок ліворуч,

Я благала і просила його відпустити мене. Він клянеться, що відпустить мене, але він і раніше брехав.

Вона притиснула тремтячу руку до сторінки і відчула, як кінчик ручки залишив глибокі складки на тонкому глянцевому папері. — У неї не було жодного шансу, як тільки вона увійшла до цієї кімнати. Ні в кого з них не було.

— Ні. Але я сподіваюся, що у Пейдж Шелдон є шанс. Вона все ще може бути жива, – сказав Хейден.

— Я знаю, але у неї закінчується час. Її дитина має народитися з дня на день, і хто знає, що станеться під час пологів без нагляду лікаря? Або що тюремник зробить з нею після цього?

— Тобі потрібно зробити перерву. Це не найкраще місце для тебе, – сказав Хейден.

— Ти маєш рацію. Мені варто піти. Але ця справа затягнула мене в свої тенета і прикувала до цього місця.

Він поклав руку їй на плече. — Я відвезу тебе назад до міста, Фейт. Ходімо.

— Ні, ти будеш потрібен тут, – сказала вона. — Я можу попросити когось із патрульних відвезти мене.

— Я нічого не можу зробити тут у найближчі кілька годин. Ніхто за мною не сумуватиме. Я відвезу тебе.

Вона впилася нігтями в руки, зосередившись на дискомфорті. — Звісно. Дякую.

У його машині вона пристебнулася. Він зупинився, щоб поговорити з кількома офіцерами, а потім сів за кермо. Він кинув на неї пронизливий погляд, перш ніж здав назад і виїхав на головну дорогу. — З тобою все гаразд?

Звісно, з нею все *буде* гаразд, якщо не заради неї самої, то заради Мейсі та Кет. Але шлях між "зараз" і "гаразд" був би довгим. — Я розберуся з цим.

— Я не про це запитав. Поговори зі мною, Фейт, – сказав він.

— Це було нелегке видовище, – сказала вона.

— Думаю, коли ми звикнемо до чогось подібного, тоді й варто хвилюватися.

Вона дивилася, як повз неї проноситься безплідний пейзаж, і раділа, що кожна нова миля віддаляє її від цього місця. Їй раптом дуже захотілося повернутися до міста і побачити Мейсі. — Можеш підкинути мене до лікарні? Я хочу відвідати Мейсі. Після цього я зможу повернутися в офіс.

— Ти отримала якісь нові новини про неї? – запитав він.

— Я розмовляла з медсестрою сьогодні вранці. Вона сказала, що вона все ще непритомна. Але я хочу побачити її сьогодні. Вона одна, і саме вона привела нас до тих могил. – Вона подумала про дату народження на водійському посвідченні Мейсі. Це був її день народження. — Ти хоч уявляєш, як дивно думати, що у мене може бути близнючка? Від єдиної дитини до сестри-близнючки і, можливо, зведеної сестри, якщо Кет має рацію, – це дуже великий стрибок.

— Сім'я – це добре.

— У тебе є брат чи сестра?

— Молодша сестра. Вона з ФБР.

— Ви близькі? – Їй раптом стало цікаво дізнатися, як це – мати сестру.

— Була в дитинстві. Ми посварилися, коли були підлітками. – Він завагався, ніби ця розповідь все ще турбувала його. — Колишній хлопець Кейт напав на неї і намагався вбити. Вона була з нашим батьком у той час, і він

отримав кулю, щоб врятувати її. Він помер у Кейт на руках. Довгий час я звинувачував її у смерті батька. Звісно, вона не була в цьому винна, але я не бачив ясно. Після цього мої стосунки з Кейт були напруженими. Сієрра була тією, хто змусив мене пообіцяти налагодити з нею стосунки.

— Я не можу уявити, щоб Сієрра дозволила розриву між тобою і сестрою залишитися.

— Якою б хворою вона не була, вона дуже чітко і прямо про це говорила.

— Ви з сестрою пройшли через це?

— Ніхто з нас не вміє говорити про свої почуття. Гадаю, будь-який психолог порадив би нам заглибитися глибше. Але ми справляємося. Ми прикриваємо один одного.

Фейт витягла з сумочки сонцезахисні окуляри і насунула їх. — Я не прихильниця самоаналізу. А за останні кілька днів я зробила цього більше, ніж за все своє життя.

— Можливо, це як і все інше. Чим більше ти це робиш, тим легше стає.

— Побачимо.

— Як тобі було рости з батьками?

— Я була близька з матір'ю, але вона померла, коли мені було п'ятнадцять. Ми з татом ніколи не були близькими, але наглядали один за одним, поки я не пішла до коледжу. Після цього ми спілкувалися на канікулах і під час відпустки. – Вона обвела лінію життя на своїй долоні, вперше помітивши, що її основа розгалужена.

Решту шляху вони їхали мовчки, а коли він зупинився перед лікарнею, вона зняла сонцезахисні окуляри і акуратно поклала їх у сумочку. — Нерозумно сидіти і розмовляти з непритомною жінкою. Я не знаю, чи чує вона мене, але маю вірити, що роблю для неї щось важливе.

Світло вловило твердий край його профілю. — Коли моя дружина помирала і приходила до тями, я багато з нею розмовляв. Навіть в останні дні, коли вона так і не прокинулася. Але я вірив, що вона мене чула. Я вірив, що вона знала, що не була самотньою в кінці.

Фейт стиснула руку на ремінці сумочки. — Я сумую за Сієррою. У неї було дуже дотепне почуття гумору. Засідання правління притулку завжди проходили веселіше, коли вона була присутня. Коли ми обговорювали бюджет, вона завжди приносила пончики. Її улюбленими були пончики з шоколадною глазур'ю.

— Я забув про це. – Він схопився за кермо. — Ніхто більше не говорить про неї.

— Якщо коли-небудь захочеш історію про Сієрру, запитай мене. У мене є кілька. Ми потрапляли в неприємності раз чи двічі.

— Неприємності?

Ця розмова була більш особистою, ніж секс, але Фейт не була впевнена, як вона ставиться до зв'язку. — Я розповім тобі про це колись.

— Розраховую на це.

1 червня 1988

Я тримав тебе на руках сьогодні, через кілька хвилин після твого народження. Зірки на небі були яскравими і чистими, коли я ніс тебе з ранчо назустріч майбутньому, яке тобі судилося мати. Я назвав тебе Фейт, бо вірю, що вчинив правильно. У тебе буде світле майбутнє, і я завжди буду тебе захищати.

З любов'ю, Татусь

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Середа, 27 червня, 16:00.

Фейт вийшла з машини і поспішила в лікарню до ліфтів, що вели до відділення Мейсі. Вона помахала рукою медсестрам у маленькому кабінеті за станцією, які зібралися навколо тарілок з їжею. Вони сміялися, посміхалися. Вона кивнула одній, яку впізнала ще вчора, і попрямувала до палати Мейсі.

Доки не буде проведено тест ДНК, Фейт технічно не могла вважатися членом сім'ї Мейсі, але коли медсестра підняла на неї очі, вона сказала бадьоро: — Ваша сестра пережила цей день. Вона сильна жінка.

Сестра. Це слово звучало природно.

— Добре. Можу я її побачити?

— Звичайно. Не затримуйтесь надовго.

— У неї були інші відвідувачі сьогодні?

Медсестра перевірила свій комп'ютер. — Сьогодні вранці приходив звичайний лікарняний персонал.

— І всі вони реєструвалися в поліції? Будь-хто може вдягнути халат і змішатися з лікарняною обстановкою.

— Гадаю, що так. Здається, у чергового не було жодних проблем з охороною.

— Хтось залишався надовго?

— Всі були менше п'яти хвилин.

— Дякую.

Обернувшись, вона почула: — Фейт?

Маргарет Слейтер була одягнена в блідо-рожеву спідницю і жакет в тон. Її сиве волосся було заколоте в стильний локон, а ніжні діамантові сережки виблискували. Її погляд був допитливим, коли вона дивилася на Фейт. — У нас сьогодні була призначена зустріч?

— Ні. – Фейт згадала електронного листа, який вона відправила Маргарет щодо збору коштів, і їй здалося, що це було мільйон років тому. — Ви тут для збору коштів?

— Ти ж мене знаєш – я завжди все планую. – Маргарет поцілувала Фейт у щоку. Навколо них розвіявся фірмовий м'який аромат парфумів старшої жінки. — Я зустрічаюся з керівником відділу. Ми призначаємо дату для гала-вечора наступного року. А ти що тут робиш?

— Відвідую друга.

— Звідки ти знаєш, що він тут? – Маргарет подивилася на офіцера у формі в коридорі. — Вони когось захищають. Ти до нього прийшла?

— Я не можу це обговорювати, Маргарет.

— Ти завжди можеш мені все розповісти.

— І розповім, коли зможу. – Вона боялася запитати Маргарет про своє вдочеріння, але тепер надто відчайдушно шукала відповіді, щоб не запитати. — Маргарет, що ти знаєш про моє вдочеріння? Мама і тато ніколи не говорили про це, і я просто подумала, що якщо ти знала їх, то можеш знати.

Обличчя Маргарет пом'якшало. — Я пам'ятаю, як твоя мама зателефонувала і сказала, що для них знайшли дитину. Вона була така схвильована. Я постаралася бути там, коли твої батьки вперше зустрілися з тобою в адвокатській конторі. Вираз чистої радості на обличчі твоєї матері досі змушує мене плакати.

— Пітер коли-небудь розповідав тобі про мою біологічну матір?

— Вона була молодою. Незаміжня. Хотіла кращого життя для своєї дитини.

— Ти коли-небудь чула ім'я *Джозі Джонс*?

Маргарет насупилася. — Ні. Думаєш, це її ім'я?

— Пі Джей знайшов її ім'я в щоденнику мого батька. Вони зустрічалися кілька разів за рік до мого народження.

Маргарет зморщила брови і повільно похитала головою. — Люба, я не знаю цього імені. Чому ти думаєш, що це вона?

— Я нічого не знаю напевно. – Те, що вона знала про Джозі, було частиною активного розслідування злочину, і вона не могла це обговорювати.

Маргарет взяла руку Фейт у свою і ніжно стиснула її. — Ти виглядаєш втомленою. З тобою все гаразд?

— Я в порядку. Справді. – Вона нахилилася і поцілувала Маргарет в щоку.

— Я покопаюся в паперах Пітера. Я тільки зараз знайшла можливість переглянути його речі. Але я буду шукати все, що пов'язано з твоїм вдочерінням.

— Дякую.

— Ми дуже скоро поговоримо, – сказала Маргарет.

— Обіцяєш?

— Обіцяю. – Маргарет поцілувала її. — А зараз я йду до кабінету адміністратора лікарні. Мені потрібно спланувати збір коштів.

Вона пішла коридором і кивнула офіцеру у формі. Це був не той офіцер, що чергував учора, і, як і другий, він виглядав неймовірно молодим. Фейт представилася.

— Мені потрібно побачити ваше посвідчення, – сказав він.

Вона витягла з гаманця посвідчення і подала йому. Він перевірив посвідчення за дуже коротким списком людей, яким дозволено відвідувати Мейсі, а потім відійшов убік. — Дякую, Докторе МакІнтайр.

У кімнаті Мейсі було темно, тишу порушував лише звуковий сигнал моніторів. Мейсі залишалася непритомною, лежала так нерухомо, що Фейт довелося придивитися, щоб переконатися, що вона дихає. Під синцями Фейт побачила, що обличчя Мейсі стало трохи більш розмальованим.

На полиці біля ліжка висіла зім'ята фотографія Мейсі. Знімок, мабуть, був зроблений, коли Мейсі було рік або два. Вона широко посміхалася беззубою посмішкою і тягнулася до бороди Джека Кроу. Він сміявся.

— Привіт, Мейсі. Це Фейт. Ми зустрічалися вчора. – Вона потягнулася до краю ковдри і трохи підняла її, перш ніж сісти. — Ця фотографія з тобою і Джеком чудова. Ти так схожа на мене в дитинстві. Коли ти одужаєш, я хочу порівняти більше фотографій. У старших класах я займалася легкою атлетикою, а минулого року пробігла свій перший марафон і фінішувала за три години і тридцять три хвилини. Не золота медаль, але пристойний результат.

Легкий стогін пробурмотів у грудях Мейсі. Фейт змінила картинку і сіла поруч з нею, поглядаючи на монітори. Кров'яний тиск Мейсі був низьким, але не небезпечним.

Вона поклала свою руку на пальці Мейсі, які були холодними і не реагували на її дотик. — Ти тримаєшся стійко, Мейсі. Це добре. Тобі просто потрібно продовжувати триматися. З кожним днем тобі буде краще.

— Я отримала твого листа, Мейсі. І я була в тому місці, про яке ти згадувала. Техаські Рейнджери тепер у справі. І я теж.

Здавалося, пульс прискорився, і Фейт могла заприсягтися, що Мейсі зрозуміла, що вози кружляли навколо неї, і вона була не одна.

— Ми пішли на місцевість і побачили каміння. Ти мала рацію, що хвилювалася. Техаські Рейнджери прочесали землю радаром. – Вона перевела подих, не бажаючи, щоб новина засмутила Мейсі, але також розуміючи, що якби ця дівчина була провідним слідчим ФБР, незнання того, що було в тій землі, турбувало б її більше. — Ми знайшли три тіла, – сказала вона. — Перше ми витягли лише частково, але, схоже, це жінка.

Монітор серцевого ритму знову піднявся на кілька ударів.

— Ти мене чуєш, чи не так? – сказала Фейт, дивлячись на монітор. — Можеш стиснути мою руку? – Кілька секунд минуло безрезультатно. — Мейсі, якщо ти мене чуєш, поворуши пальцями. – Ще кілька секунд, а потім пальці Мейсі сіпнулися. Це могло бути мимовільним і навряд чи було остаточним, але це був хороший початок.

— Ти чуєш мене. – Фейт була винагороджена ще більшим рухом пальців. — Це добре, Мейсі. Я припускаю, що ти мене чуєш і слухаєш. Я буду говорити з тобою, як судмедексперт з агентом ФБР, добре?

Пальці посмикнулися.

— Добре. Я завжди краще працювала з фактами, ніж з почуттями, і я впевнена, що ти теж дівчина, яка спирається на факти.

Монітор серцевого ритму залишався трохи підвищеним.

— Отже, могили обробляються. На ретельні розкопки піде кілька днів. І коли прийде час, я буду частиною команди, яка досліджуватиме рештки. Сподіваюся, нам вдасться визначити спосіб смерті. Ми також знайшли кімнату в підвалі ранчо. Мейсі, ці злочини могли тривати місяці або навіть роки.

Вона детально розповіла про знахідку з комодом. — У мене є зачіпка щодо ДД. Це жінка на ім'я *Джозі Джонс*. Вона зникла приблизно тоді, коли ми народилися, і мій батько представляв її інтереси в суді. – Вона не довіряла своєму голосу, коли розповідала Мейсі про записи на полях журналів. — Хто знає? Може, вона важлива для нас і для справи.

Вона посиділа кілька хвилин. — Я вже провела занадто багато часу, думаючи про Джозі і порівнюючи її обличчя, наші обличчя. Я знаю про неї дуже мало деталей, але моя уява продовжує заповнювати прогалини. Це не дуже розумний підхід, і я знаю, що налаштовую себе на розчарування.

Вона зробила паузу, переводячи подих, а потім додала: — Але досить про мене. Зосередься на тому, щоб одужати. Це твоє єдине завдання. Я скоро повернуся, щоб перевірити, як ти. Обіцяю.

Фейт підвелася, поплескала Мейсі по руці і вийшла з кімнати, відчуваючи, що покидає її.

***

Мейсі почула м'який, спокійний голос і ніби перенеслася в той день, коли вони з матір'ю жили в маленькій квартирі в Далласі.

Того дня телефонував її батько, і коли мати говорила з ним, вона знизила голос до тихого тону. Коли вона нарешті передала трубку Мейсі, то виглядала стурбованою, але намагалася посміхатися. Джек був оптимістично налаштований і сказав, що вирішив змінити плани. Під час літньої відпустки вони поїдуть не в Остін, а на схід, до Галвестона. *"Сонце, серфінг і пісок, дитинко. Буде чудово."*

Після дзвінка вона натиснула на матір, бажаючи дізнатися, що Бренда і Джек їй не говорять. Коли мати не відповіла, Мейсі почала сперечатися, бо саме це вона робила відтоді, як навчилася говорити. У ті дні вона сварилася за першої-ліпшої нагоди. Вона не знала, чому завжди злилася, а в моменти прозріння дивувалася, чому не може просто обтруситися і бути щасливою.

Вона завжди знала, що її мати не була її рідною матір'ю. Більшість часу це її не турбувало, але останнім часом це зводило її з розуму. Вона не була схожа на кремезних, оливковошкірих батьків, які, як вона знала, любили її. Вона відчувала себе аутсайдером.

Одного дня, коли вона запитала, чи її мати справжня, Бренда подивилася їй прямо в очі. — Я настільки реальна, наскільки це можливо, – сказала її мати.

— Ти мене не народжувала. Як звали мою справжню матір? Я хочу її побачити!

Її мати на мить замовкла, а потім, похитавши головою, сказала: — Вона померла, дитино. Похована в холодній землі, коли ти була немовлям. Усе, що в тебе залишилося – це я.

Ця новина вразила Мейсі, як ляпас по обличчю. Вона спіткнулася і побігла, а вибачення матері наздоганяли її.

Пізніше були сльози і клятва її матері, що вона насправді не знає, що сталося з її біологічною матір'ю. Потім були обійми і перемир'я, яке тривало до самої смерті матері.

Каміння. Могили. І молода дівчина, логічно не пов'язана з дівчатами, зниклими безвісти десятиліттями, яка все ще не була знайдена і була готова народити свою дитину.

Фейт знайшла камені. Могили. ДД. Вона підходила все ближче. Вона йшла тим самим шляхом, яким йшла Мейсі.

Слова застереження гриміли просто поза її досяжністю. У неї було попередження для Фейт. Він все ще десь там. І вона знала його обличчя.

***

Хейден зупинився перед лікарнею, розвернувся на своєму сидінні і повернувся обличчям до Фейт. Сонячні промені падали на її волосся, підкреслюючи виразні очі та повні губи, які йому хотілося поцілувати. — Дай мені знати, якщо тобі щось знадобиться сьогодні.

Вона посміхнулася і поклала свою руку на його руку. — Дякую.

Було так багато речей, які він хотів їй сказати, але слова застрягли в його горлі. — Я попросив детектива Лану Франклін підняти старі справи про зникнення людей, які відносяться до 1987 року. Мені також потрібен список вагітних дівчат, які могли зникнути. Там можуть бути відповіді на деякі питання.

Вона нахмурила брови. — Сподіваюся, що так.

Не втримавшись, він нахилився і поцілував її. — Ми все з'ясуємо.

Вона стиснула його руку і поцілувала у відповідь. — Дякую.

Коли вона вийшла з машини, він почекав і подивився, як вона зникла в лікарні, перш ніж поїхати в район середнього класу на півночі округу Тревіс, де жили мати і вітчим Пейдж Шелдон. Газон перед будинком був акуратно підстрижений, кущі підстрижені, а будинок свіжо пофарбований. На під'їзній доріжці стояли дві машини, обидві американського виробництва останніх моделей.

Тепер, коли у них були докази того, що Пейдж може бути жива, він хотів поговорити з її батьками і дізнатися більше про дівчинку.

Він подзвонив у двері і почув гавкіт собаки, а потім стукіт твердих кроків. Двері відчинив чоловік середнього зросту з сивим волоссям і карими очима, обведеними темними колами. Він був одягнений у сорочку з довгими рукавами, закочену по лікті, краватка висіла на ньому вільно. Він мав вигляд людини, у якої був довгий день.

Згодом з'явився ідентифікаційний значок. — Я Рейнджер Мітчелл Хейден з Техаських Рейнджерів. Я шукаю батьків Пейдж Шелдон.

Обличчя чоловіка стало похмурим. — Техаські Рейнджери. У вас є новини про Пейдж? – Маленький керн-тер'єр слухняно стояв біля ноги чоловіка, оцінюючи його.

— А ви хто?

— Фред Оуен. Вітчим Пейдж.

— Можна зайти всередину?

— Звичайно. Звісно. – Він відступив убік. — Що ви знаєте про Пейдж?

— Фреде, хто там? – З-за рогу вийшла жінка в джинсах і світшоті, заляпаному синьою фарбою. — Що відбувається?

— Техаські Рейнджери, ми щодо Пейдж. – Чоловік міцно обійняв дружину. — Це моя дружина, Вівіан. Будь ласка, розкажіть нам, що вам відомо, Рейнджер Хейден.

Усередині Хейдена зустріли запахи соснового миючого засобу та випікання хліба. — Ви куховарите, пані Оуен?

— Ніколи особливо не говорила про це, але відколи зникла Пейдж, я постійно готую її улюблені страви, на випадок, якщо саме сьогодні вона повернеться додому. – Вівіан взяла маленького песика на руки, а потім стиснула руку чоловіка так, що кісточки її пальців побіліли від напруги.

— Приємно пахне, – сказав він.

— Просто скажіть те, що маєте сказати, Рейнджер Хейден, – сказала Вівіан. — Ми чекали на такий візит місяцями, і тепер, коли ви тут, я просто хочу, щоб ви все розповіли.

— У нас є докази того, що Пейдж утримували в полоні відтоді, як вона зникла.

Очі Вівіан наповнилися сльозами, і вона притулилася до чоловіка, який обійняв її. — Звідки ви знаєте?

— Ми вважаємо, що знайшли місце, де утримували Пейдж. Але коли ми обшукали його, Пейдж там не було. – Він утримався від того, щоб розповісти їм про замок і кров.

— Чому Пейдж там не було? – запитала Вівіан.

— З якоїсь причини її викрадач перемістив її. Судячи з того, що ми знайшли, це було зовсім недавно.

— А що з дитиною? – запитала Вівіан.

— Не було жодних ознак того, що вона народила, – відповів Хейден.

— Де її тримали? – запитав Фред.

— У віддаленому місці в гірській місцевості. Наразі я не можу сказати, де саме.

— Звідки ви взагалі знали, що треба шукати в такому місці? – заперечив Фред.

— Ім'я вашої доньки спливло в іншій справі. Її справою цікавився інший співробітник правоохоронних органів.

— І що він про це говорить? – запитала Вівіан.

— Офіцер, жінка, померла до того, як ми змогли її розпитати. – Він ненавидів брехати їм про Мейсі Кроу, але поки не дізнається, хто стоїть за всім цим, він буде дотримуватися цієї історії.

Вівіан різко вдихнула, і сльози потекли по її щоках. — Над якою справою вона працювала?

— Я не можу сказати. – Він ретельно підбирав слова.

Вівіан підняла очі на Фреда, хитаючи головою, коли на неї навернулися нові сльози. — Ми з Пейдж страшенно посварилися. Я була так розчарована, коли дізналася, що вона вагітна. Я кричала і говорила жахливі речі. Врешті-решт вона вийшла з себе і пішла. Чого б я тільки не віддала, щоб забрати свої слова назад.

Фред поплескав дружину по плечу. — З Пейдж теж було нелегко. Вона не була ідеальною.

Очі Вівіан наповнилися сльозами і розчаруванням. — Але вона ще дитина, і ми не можемо її знайти, Фреде.

— Я знаю. Рейнджери все ближче. – Він міцно обійняв дружину, поки вона боролася з цією новиною.

— Як довго її не було, перш ніж ви почали її шукати? – запитав Хейден.

— Два дні, – відповів Фред. — Ми думали, що вона в будинку своєї подруги Бріттані.

— Чому ви так подумали? – запитав Хейден.

— Спочатку я подзвонив їй на мобільний, але вона не взяла трубку. У неї також є додаток "Знайти моїх друзів", і я побачив, що вона була у Бріттані, – сказав Фред.

— Це мало сенс, тому що вона завжди туди ходить, – сказала Вівіан. — Завжди.

— Як прізвище Бріттані? – запитав Хейден.

— Руссо. Бріттані Руссо.

Хейден записав контактну інформацію дівчини. — Гаразд.

— Ми розповіли все це поліції Остіна. Бріттані сказала поліції, що Пейдж ніколи з нею не зв'язувалася, – сказала Вівіан.

— Що сталося після того, як ви подзвонили Бріттані? – запитав Хейден.

— Бріттані сказала, що її там немає, тому я поїхала туди, думаючи, що вона бреше, – сказала Вівіан. — Я подзвонила по телефону і почула, що він дзвонить в кущах. Ось тоді я по-справжньому запанікувала.

— Я почав дзвонити всім її друзям, – розповів Фред. — Ніхто її не бачив, тож я звернувся до поліції.

— Вона ж підліток, – сказала Вівіан. — Вона жила цим телефоном. Вона б ніколи не викинула його просто так.

— Пейдж може бути впертою, але це не схоже на неї – викинути телефон і повністю ігнорувати свою матір, – сказав Фред.

— А як щодо хлопців, нових друзів? – запитав Хейден.

— Вона порвала зі своїм хлопцем минулого року, ще до того, як завагітніла. Вона весь час казала, що дитина не від нього, але ніколи не казала нам, хто батько. Так чи інакше, ми пішли до Дерека, її колишнього хлопця, і він поклявся, що не бачив її кілька місяців.

— Як прізвище Дерека? – запитав Хейден.

— Сміт, – відповів Фред.

— Ви перевіряли її акаунти в соціальних мережах? – запитав Хейден.

— Так, – сказала Вівіан. — Мені знадобився цілий день, щоб з'ясувати її пароль, але я це зробила. Бадді2000. Наша собака і рік її народження.

— Що ви знайшли? – запитав Хейден.

— Нічого незвичайного. Рахунок досі відкритий, і я перевіряю його кілька разів на день, гадаючи, що вона може щось там написати. – Вона назвала ім'я користувача, яке Хейден записав. — Акаунт не був активним з того дня, коли вона зникла.

— А до того?

— Все виглядало нормально. Вона не ходила на вечірки з друзями, бо була вагітна, і я думаю, що це її засмучувало. Ви ж знаєте, як дівчата люблять вбиратися і позувати перед камерою.

— А як щодо інших друзів, окрім Бріттані? – запитав Хейден.

— Є Су Морган. Вони вдвох любили багато гуляти. – Вівіан надала контактну інформацію Су. — Я розмовляла з нею щодня протягом останніх трьох місяців, і вона нічого не чула від Пейдж.

— І вона ніколи не казала Бріттані чи Су ім'я батька дитини?

— Вони присягаються, що ні, – сказала Вівіан.

— На якому терміні зараз перебуває Пейдж? – запитав Хейден.

— Тридцять дев'ять тижнів. Дитина може народитися з дня на день. – Її очі наповнилися сльозами. — Я мріяла про найгірші можливі сценарії, але ніколи не думала, що вона може померти. Вона моя дитина, і я б знала, якби її не стало. – Вона заплющила очі, а потім видихнула. — Останні кілька ночей я хвилювалася, що вона народжуватиме сама. Коли вона народилася, мені довелося робити кесарів розтин, і якби ми не були в лікарні, одна з нас або обидві могли б померти.

— Гаразд, мем, – сказав Хейден. — Я подивлюся пости вашої доньки в соціальних мережах. – Він перегорнув сторінку у своєму блокноті, а потім запитав: — А як щодо листів чи дзвінків з погрозами? Її хтось переслідував?

— Ні.

— Вона вживала наркотики? – запитав Хейден.

— Наскільки мені відомо, ні, – відповіла Вівіан. — І після того, як вона зникла, я перевернула її кімнату. Не було жодного квадратного дюйма, який би я не обшукала. Я знайшла презервативи, але не наркотики. Вона була хорошою дитиною, Рейнджер Хейден. Але я думаю, що не настільки дорослою, як вона вважала. Вона також була дуже наївною.

— У неї були якісь проблеми з законом? – запитав Хейден.

— Минулого року її оштрафували за перевищення швидкості, але ми найняли адвоката, який подбав про це.

— Гаразд, – сказав Хейден. — Останнє запитання. Вона коли-небудь бувала в барі під назвою "Другий шанс"?

— Коли я обшукувала її кімнату, я знайшла сірники з "Другого шансу", – відповіла Вівіан. — Я навіть зайшла до бару і поговорила з власником. Він сказав, що не бачив її, але повісив одну з листівок, яку я йому дала. Чи пов'язаний цей бар з її справою?

Це була важлива деталь, про яку Гарнет не згадав. — Поки що не можу сказати.

— Як це допоможе у вашій справі? – запитав Фред.

— Я буду знати краще, коли завтра зустрінуся з місцевою поліцією, щоб обмінятися думками. – Особливо він хотів дізнатися, чи були інші зниклі вагітні біляві дівчата-підлітки. Здорових немовлят можна було б продати за великі гроші.

Вівіан схопила його за руку. — У неї закінчується час, Рейнджер Хейден.

— Так, мем, я знаю. Ми робимо все можливе, щоб знайти її.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Середа, 27 червня, 19:30.

Швидкий пошук у телефоні показав Фейт, що бар "Другий шанс" знаходиться на Третій вулиці. Потрібно було лише кілька хвилин, щоб перетнути місто і припаркуватися біля невеликого закладу, схожого на типовий бар. Маленькі вікна та звичайні вхідні двері вели до тьмяно освітленого інтер'єру, який у поєднанні з колекцією круглих столів, зроблених з рекультивованого амбарного дерева, не був затишним.

Всі столики були зайняті, а кантрі-вестерн додавав бадьорості приміщенню, яке при денному світлі могло б виглядати не так добре. Жінка за барною стійкою була молода, з шокуючою копицею рудого волосся, зібраного у хвіст, який ніяк не міг заспокоїти кучері. Вона посміхалася, коли затягнулася, а потім налила собі віскі, і все це одним плавним рухом.

Фейт знайшла собі місце в кінці бару. Якщо хтось і не був схожий на клієнта "Другого шансу", то це була вона. Вона поклала сумочку між ногами і намагалася вдавати, що вона належить до цього місця.

Жінка підійшла до неї, витерла мокрий бар і поклала паперову серветку. — Що вам принести?

— Бурбон, чистий.

— О, ця леді знає, що хороший бурбон не можна псувати водою чи содовою.

— Я пурист, – сказала вона, посміхаючись.

— Я зараз повернуся. І вибачте за затримку. У нас сьогодні не вистачає людей.

— Нічого страшного.

Офіціантка віднесла її замовлення бармену, який наповнив чарку. — У нас також є меню, якщо ви зголодніли. Нічого особливого, але смачно.

— Дякую. Мені, будь ласка, бурбон.

— Ви виглядаєте знайомо, – сказала жінка.

— Я ніколи не була тут раніше.

— Можу заприсягтися, що бачила вас. Але я тут новенька і погано запам'ятовую обличчя, так само як і боса.

Чи бачила вона Мейсі? Чи бачила Фейт по телевізору кілька тижнів тому? — Можливо, у мене таке ж обличчя.

— Бос би знав. Він добре розбирається в обличчях. Ніколи не забуває.

Тоді він би згадав Мейсі. І помітив би її. Вона потягувала свій бурбон, впевнена, що якщо запитає про Мейсі або почне показувати фотографії, то лише викличе підозри.

Офіціантку покликав відвідувач з іншого кінця бару, залишивши Фейт дивитися в дзеркало за барною стійкою і спостерігати за натовпом позаду себе. Здавалося, ніхто не кидав на неї поглядів. Вона була просто ще однією жінкою в барі.

Двері салону, що відокремлювали передню частину будинку від кухні, відчинилися, і в них проштовхнувся чоловік років п'ятдесяти з гаком. Він був здоровий, як на свій вік, і мав повну голову волосся. Якби не "гусячі лапки" навколо очей і глибокі зморшки, що пронизували його обличчя, він міг би виглядати на десяток років молодшим.

Він переступив поріг бару, посміхаючись. — Я можу взяти на себе відповідальність, Джилл. Чому б тобі не перевірити свої столики?

Гарнет подивився на напій Фейт, потім на її обличчя і застиг. Ця частка секунди підказала їй, що він бачив Мейсі раніше. Але він швидко прикрив свій шок дуже чарівною посмішкою. — Можу я освіжити це для вас?

— Все ще працюю над цим. Дякую.

— Що привело вас сюди?

— Почула, як друзі говорили про це місце, і вирішила зайти випити. Довгий день.

— Справді. А чим ви займаєтеся?

— Я судмедексперт.

— Ого. Напружена робота. – Він простягнув руку. — Денні Гарнет.

— Фейт МакІнтайр.

— Я бачив вас раніше, Докторе МакІнтайр.

— Не тут. – Вона піднесла бурбон до губ і зробила маленький ковток.

— Можливо, на телебаченні. Б'юся об заклад, у вас часто беруть інтерв'ю.

— Іноді.

Він уважно вивчав її. Він згадував Мейсі чи просто фліртував? — Ви не схожі на судмедексперта.

— А як вони виглядають? – замислилася вона. Вона чула будь-який коментар, який тільки можна було зробити про її професію.

Він розсміявся, відчувши запах пастки. — Ви красива жінка, Фейт МакІнтайр.

Жінка в червоній сукні на кілька поверхів нижче покликала Гарната. Пообіцявши повернутися, він підійшов до жінки і освіжив її напій. Жінка в червоному нахилилася вперед, відкриваючи йому повний вид на своє широке декольте. Він не був настільки святим, щоб не дивитися, хоча те, що вона пропонувала, не здавалося йому привабливим в даний момент. Але він був чарівний у тому, як хитав головою і не зводив з неї очей, перш ніж поплескати по бару перед нею і пройти далі по ряду до ковбоя, готового розплатитися за свій рахунок.

Вона вміла добре читати мертвих, але з живими була не в ладах. Вона витягла з сумочки двадцятку, поклала її на стіл і підвелася.

Гарнет помітив, що вона підвелася, але був на іншому кінці бару. Це дало їй час піти до того, як він зможе її зупинити.

Вона дуже ризикувала, прийшовши сюди. Для неї було важливо допомогти Мейсі в будь-який спосіб. І якщо це означало змити того, хто скривдив Мейсі, то так тому і бути.

***

Після того, як Хейден покинув будинок Оуенсів, він ще раз зателефонував детективу Лані Франклін. Він перевірив стан справ зі зниклими безвісти.

— Я зараз піднімаю справи, – сказала Франклін.

— Ви можете зробити це для мене до ранку? – запитав він. — Я знаю, що тисну, але у нас закінчується час.

— Буде зроблено.

— Дуже дякую.

Наступний дзвінок був Броґану, який знайшов Сема Ділані у в'язниці Хантсвілля, що за три години на північний схід від Остіна. Якщо вони поквапляться, то встигнуть туди до півночі і повернуться в Остін до світанку. Хейден підібрав Броґана через п'ятнадцять хвилин. Вони перекусили бургерами в забігайлівці і незабаром були на трасі TX-290 у напрямку Хантсвілля, штат Техас.

— Делані – довічник, – сказав Броґан, вмощуючись на своєму сидінні.

— То хто ж платить за нього податки на нерухомість?

— Він явно прикривається кимось, – відповів Броґан.

— І нашим завданням буде переконати довічно ув'язненого здати цього хлопця. – Вогні Остіна згасли в дзеркалі заднього виду. Хейден натиснув на газ, поки їв картоплю фрі і відсьорбував содову. — Щось чути про Дірка Кроу в розшуку?

— Його ніхто не бачив. Він роками жив у глушині і знає кожен камінь, під який можна залізти. Чорт забирай, він може бути вже в Мексиці.

Хейден доїв бургер, зібрав сміття і поклав його в пакет. — Як гадаєш, Мелісса Саваж працює так пізно?

— О, так. Вона справжня сова.

Хейден набрав її номер, і вона підняла трубку на другий гудок, звучачи насторожено.

— Я в машині з Броґаном, ми їдемо в Хантсвіль. Ти на гучному зв'язку.

— Зрозуміло, – сказала вона.

— Скажи мені, що ти знайшла щось на тих записах з камер спостереження.

— Мої очі перехрещуються. Я переглянула записи за десять днів з дюжини різних закладів, розташованих поблизу власності Кроу і "Другого шансу".

— І?

— Дірк Кроу щодня приходив і йшов зі звалища до двох тижнів тому, а потім він пішов у самоволку.

— Це збігається з його розповіддю про перебування в Сан-Хосе.

— Можливо. Супутникові знімки території звалища показують, що вона не повністю огороджена парканом. Є ділянки, які досить великі, щоб через них могла проїхати машина. Ваш вбивця міг приїхати саме цим шляхом.

Хейден постукав пальцем по керму. — Продовжуй.

— Рано вранці в неділю зелений седан заїжджає на стоянку на звалищі. На водієві капелюх і сонцезахисні окуляри, обличчя відвернуте. Він знає, що тут є камери.

— Водій – чоловік?

— Якби я закладалася, то так.

— Я приїхав на місце в неділю вдень і знайшов Кроу мертвим, – сказав Хейден. — З розтину ми знаємо, що він був мертвий недовго. Отже, ким би не був цей водій, його приїзд збігся з вбивством Кроу всього за кілька годин до мого приїзду. Чи видно, як машина виїжджала з подвір'я?

— Це було о першій годині дня, я змогла збільшити зображення і зловила частину номера. Я повідомила патрульним, і, як і очікувалося, він був у базі даних як викрадений.

— Той, хто вбив Кроу і збив Мейсі, більше схожий на професіонала. Гральна карта з Кроу передбачає наявність певного типу підпису. У Мейсі його не знайшли, тому що у нього не було часу. Можливо, цей напад не був спланований.

— Можливо, він не знав, що у Кроу були діти, – припустив Броґан.

— Мелісса, а що з камерами навколо "Другого шансу"?

— Судячи з чеку з банкомату Мейсі Кроу, я знайшла її за три квартали від "Другого шансу" за п'ять хвилин до того, як на неї скоїли напад. Темна вантажівка, яку впізнали як викрадену, проїжджала позаду неї. Я зробила стоп-кадр водія. Він лише частковий і нечіткий, але я намагаюся покращити його настільки, наскільки це можливо. Це займе деякий час.

— Щось ще? – запитав Хейден.

— Все ще намагаюся зібрати все докупи, – відповіла вона.

— Тримай мене в курсі.

— Розраховуй на це.

Хейден повісив слухавку. — Броґан, подивись, що ти можеш знайти на Джозі Джонс.

— Зроблю. – Поки Хейден їхав, Броґан отримав доступ до бази даних записів про арешти. — У її справі небагато. Її заарештували на наступний день після її вісімнадцятиріччя, і є записка від офіцера, який проводив арешт, в якій зазначено, що суддею, який вів справу, був Райдер Темплтон.

— Я знаю Темплтона. Він був приятелем мого батька. – У свої вісімдесят п'ять суддя Темплтон все ще брав активну участь у політиці Остіна, не пропускав жодного футбольного матчу Техаського університету і щочетверга зустрічався зі своїми приятелями в улюбленому барі за кухлем пива.

Хейден перевірив час і, ризикуючи, набрав номер судді Темплтона. Телефон задзвонив двічі, а потім він почув, як друг його батька сказав: — Живий і здоровий, Мітчелл Хейден. Як у тебе справи?

— Дуже добре.

— Радий це чути. Дозволь мені ще раз сказати, як нам з Летицією було шкода почути про Сієрру.

Він не пам'ятав суддю та його дружину, з якою прожив сорок років, на похороні, але він не пам'ятав багато чого з того дня. — Я ціную це.

— Отже, хлопче, оскільки ти не з тих, хто дзвонить і просто базікає, що я можу для тебе зробити?

— Я працюю над однією справою і натрапив на ім'я Джозі Джонс. Вона була заарештована за крадіжку в 1987 році, і в протоколі її арешту сказано, що вона з'являлася у вашому суді.

— У мене хороша пам'ять, але ти повертаєшся на тридцять з гаком років назад. Я розглянув тисячі справ.

— Я пам'ятаю, що ви вели особистий журнал своїх справ і іноді робили нотатки. Я подумав, що ви могли б зробити одну-дві нотатки про цю жінку.

— Летиція роками переслідує мене, щоб я викинув усі ці журнали. Вона каже, що вони займають занадто багато місця на горищі. Хоча що вона ще хоче там зберігати, я не розумію.

— Скажіть мені, що ви їх врятували.

— Звісно, що так. Я не можу викинути свої журнали.

На задньому плані гавкали собаки, і Хейден уявив собі двох бассет-гаундів[3], які завжди були улюбленою породою судді. Без сумніву, суддя сидів на задньому ганку з видом на озеро Тревіс і потягував віскі. — Дозволь мені тут розвідати. Це може зайняти день або два. І було б непогано довести Летиції, що ці старі журнали ще можна використовувати.

— Будь-яка допомога, яку ви можете запропонувати, буде дуже корисною, – сказав Хейден.

— Не поясниш, чому тебе цікавить справа з вісімдесятих років?

— Ми натрапили на кілька могил на ранчо в Хілл Кантрі. Я думаю, що Джозі Джонс може бути однією з них. Її ім'я цілком може завести в глухий кут, але я повинен хоча б спробувати.

— Зрозуміло. – Його стілець скрипнув, ніби він нахилився вперед. — Я чув, що ви з Доктором МакІнтайр були дружніми на вечорі по збору коштів вчора ввечері.

Остін був великим маленьким містечком. — Ми з нею разом у правлінні притулку.

— Ви двоє – гарна пара.

Швидкий погляд праворуч помітив, що Броґан тепер дивиться на нього з новим інтересом. Він міг би відступити від коментаря і заперечити його, але не зробив цього. — Гадаю, ми побачимо.

— Ну, ти дурень, якщо не погнався за цією дівчиною. Розумна, як батіг. Якби я був на сорок років молодший, ти б мав справжнього конкурента.

Цей коментар не пройшов повз його увагу. Фейт могла стати його шансом на нове життя. — Я буду мати це на увазі, сер.

— Гаразд. А зараз я повернуся до своїх справ і незабаром зателефоную з новинами.

3

— Я ціную це, суддя. Я буду вам винен.

Через дві години Хейден і Броґан прибули до в'язниці штату Техас у Хантсвіллі. Побудована в 1849 році, вона була найстарішою в'язницею штату Техас. У ній містилася камера страти штату Техас – найактивніша камера у Сполучених Штатах.

— Начальник в'язниці знає, що ми прийдемо, і підніме Делані, щоб він був готовий до розмови, – сказав Броґан.

Коли Хейден зупинився на посту охорони і повідомив про свою мету, кожен Рейнджер показав свій ідентифікаційний бейдж, перш ніж їх пропустили через ворота. Місячне світло осяяло червоні цегляні стіни в'язниці. Вони зняли капелюхи і пройшли через охорону, де перевірили їхню зброю, і увійшли в будівлю.

Начальник в'язниці, Бадді Вестчестер, невисокий чоловік з круглим животом і темно-каштановим волоссям, зустрів їх одразу всередині. Вони потиснули один одному руки. — Можу сказати, що пан Делані був незадоволений тим, що його солодкий сон перервали.

— Дуже шкода, – сказав Хейден. — Я знаю, що в його віці він повинен турбуватися про тонкі лінії та зморшки.

Вестчестер розсміявся. — Ми якось загладимо свою провину перед ним. – Гумор швидко зник з його обличчя. — Броґан казав, що Делані володіє землею в Хілл-Кантрі, і на ній лежать тіла?

— Так і є. Ми думаємо, що маємо три набори решток.

— Поки я чекав на вас двох, я прочитав справу Делані. Як ви вже здогадалися, Делані – підлий сучий син. Сидів і виходив з в'язниці, але через судимість за вбивство опинився тут.

— Він убив свою дівчину, так? – запитав Хейден.

— Так і є. – Вони пройшли викладеним плиткою коридором до кімнати для допитів у кінці. — Вибив з неї все до дідька. Вона щойно народила п'ять днів тому їхнього сина.

— Що сталося з хлопчиком? – запитав Хейден.

— Його забрала соціальна служба, – відповів Вестчестер. — Гадаю, його всиновили.

— Делані коли-небудь говорив, чому він убив свою дівчину? – запитав Броґан.

— Сказав, що був голодний, а вона не приготувала йому вечерю. – Вестчестер похитав головою. — Не варто недооцінювати цього засудженого, панове. Він розумний і підлий.

Наглядач відчинив двері до кімнати для допитів, яка була розділена товстим склом. Правоохоронці сиділи з одного боку, а ув'язнений – з іншого.

— Я буду стояти тут, якщо вам щось знадобиться, – сказав Вестчестер.

— Дякую, – відповів Хейден.

Вони сіли і чекали менше хвилини, перш ніж двері по той бік скла відчинилися, і Делані ввели до кімнати. Його руки і ноги були скуті ланцюгами, а на ньому був помаранчевий комбінезон з короткими рукавами, який демонстрував колекцію татуювань, що тягнулися від кистей рук аж під рукавами. У нього було розкуйовджене сиве волосся, густі білі вуса і пильний погляд, який не приховував своєї цікавості.

Делані розкинувся на стільці і втупився на двох Рейнджерів. — Сюрприз, сюрприз. Чим зобов'язаний такому задоволенню?

Хейден представив себе і Броґана. — Податок на вашу власність на ранчо в Хілл Кантрі. Ви регулярно сплачували його протягом останніх тридцяти років.

Делані подивився на свої руки, пописані символами та літерами, а потім повільно підняв очі на Хейдена, і на його губах з'явилася легка посмішка. — Я зовсім забув про це місце. Минули роки з тих пір, як я був там.

— І все ж хтось наглядав за вашим будинком, – сказав він. — Також виглядає так, що хтось користується ним досить регулярно.

— Звідки мені це знати? – запитав Делані. — Я ж тут.

Хейден нахилився вперед. — У мене мало часу, тому я перейду до справи. Ви допоможете мені, і життя, як ви знаєте, не зміниться. Все, що ви прийшли сюди чи пішли звідси, залишиться незмінним. – Він зробив паузу, потерши великим пальцем мозоль на долоні. — Але якщо ви мені не допоможете, то проведете решту свого життя в обдертій камері і будете сидіти в одиночці стільки, скільки дозволить закон.

— Наступаєш на мене з обох стволів, чи не так, Рейнджере?

Хейден і Броґан залишили цей коментар без уваги.

Делані сидів, вивчаючи Рейнджерів, і якщо він думав, що це будуть переговори, то він помилявся. — І все, що я отримаю, це те ж саме, те ж саме, що і моя нагорода?

Хейден перевірив годинник. — Угода буде скасована за тридцять секунд.

Делані оцінив Хейдена, схоже, розуміючи, що Хейден знищить все, що він мав у цій в'язниці. — Що ви хочете знати?

— Розкажи мені про хлопця на ім'я Джек Кроу.

— Хто це?

— Ми збираємося грати в ігри? – Він блефував, поводячись так, ніби у нього були всі шматочки головоломки.

Делані на мить замовк. — О, Джек Кроу? Так, я його знаю. Чорт, я не бачив його багато років. Скажіть мені, що цей сучий син гниє десь у пеклі.

— Чому ви так кажете? – запитав Хейден.

— Я майже впевнений, що саме він наштовхнув копів на мою схованку, коли я подався в біга після того, як він мене підлатав.

— Навіщо йому це робити?

Він погладив вуса і відкинувся на спинку крісла. — Він обурився через те, що я зробив зі С'юзі.

— С'юзі Геллагер, ваша дівчина, – сказав Броґан.

— Саме так. Мила С'юзі, – сказав Делані. — Кроу може бути дуже владним хлопцем. Завжди казав, що ніколи не скривдить жінку, але його руки теж не були чистими.

— Що забруднило його руки? – запитав Хейден.

— Ви були на ранчо, Рейнджере? – запитав Делані.

— Розкажіть мені по буквах, – сказав Хейден.

— Я не маю інформації з перших рук, але чув, що там може бути могила чи дві.

— Хто в могилах? – запитав Хейден.

— Я точно не знаю, – відповів він. — Але я точно знаю, що Кроу викопав принаймні одну з них.

— Яку саме? – запитав Хейден.

— З того, що я чув, першу.

— Її вбив Кроу?

Наручники Делані дзенькнули, коли він потер ніс. — Цього я не знаю. Я лише чув, що він викопав могилу для жінки і дитини.

— Хто вам розповів про могили? Чому вони опинилися на вашій землі?

Делані подивився через плече Хейдена на наглядача. Хейден побачив відображення Вестчестера у склі, коли наглядач змінив свою позицію.

— Рейнджер ввічливо поставив вам запитання, – сказав Вестчестер. — Ви можете допомогти чи ні.

— Камери записують? – запитав Делані.

— Я їх вимкну. – Наглядач подзвонив з телефону, встановленого на стіні, і через кілька секунд повернувся і сказав: — Вони вимкнені.

— Хто вам сказав про могили? – запитав Хейден.

Делані витріщився на наглядача. Хейден здогадався, що ув'язнений так само добре читає наглядача, як і той його. — Моя зведена сестра, Хізер.

Хізер. Якусь мить ім'я не викликало жодних спогадів, а потім він запитав: — Хізер Салліван? Вона працює на Гарнета.

— Вона все ще з ним? – запитав Делані. — Уявіть собі, що після всього цього часу. У цієї дівчини не було нічого, крім сліпої відданості Гарнету. Вона зробить для нього все, що завгодно.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Середа, 27 червня, опівночі

Фейт знала, що Хейден згадував детектива Франклін, і він звертався до неї з проханням розшукати зниклих безвісти. Сподіваючись, що детектив щось знайшов, вона зателефонувала.

— Доктор Хейден, – сказала Франклін після того, як Фейт представилася. — Чим я можу вам допомогти?

— Я працюю з Техаськими Рейнджерами над кількома справами про зниклих безвісти.

— Я розмовляла з Хейденом кілька годин тому. У мене є його справи, – сказала детектив.

— Справді? Ви не заперечуєте, якщо я зайду і перегляну їх? Решткі скоро привезуть до мене в офіс.

— Звичайно. Я можу переглянути справи разом з вами.

— Дякую.

Через п'ятнадцять хвилин вона увійшла у вестибюль поліцейського управління Остіна і піднялася сходами на третій поверх.

Фейт знайшла невисоку жінку в невеликому конференц-залі, пофарбованому в блякло-бежевий колір і обставленому прямокутним столом для переговорів, кількома потертими стільцями і дошкою, вкритою пострілами в голову. Франклін похмуро переглядала папку з документами. На ній були чорні вузькі джинси, бавовняна блузка і черевики на підборах. Її волосся було туго скручене в пучок, а значок висів на ланцюжку на шиї.

— Детектив Франклін? – запитала Фейт.

— Доктор МакІнтайр. Я взяла на себе сміливість витягнути всі файли, які не тільки збігаються з ініціалами, які дав мені капітан, але й підпадають під запропоновані часові рамки з 1985 по 1993 рік. Це фактично звузило пошук до трьох файлів.

Фейт поклала сумочку на стіл і поклала руки на стегна, вивчаючи стос файлів, які, на думку детектива, не відповідали критеріям.

— Всі ці жінки зникли? – недовірливо запитала Фейт.

Франклін прикріпила останню фотографію і відступила назад. — Завжди є жінки, які зникають, але в такі моменти, як цей, я усвідомлюю, як багато їх.

Зникнення цих жінок, швидше за все, ніколи не потрапляли до вечірніх новин, а якщо й потрапляли, то це була коротка згадка, яку швидко забувала громадськість. Той факт, що багато з них жили на вулицях і на узбіччі, робив їх

такою легкою здобиччю. Мисливець міг роками вибирати і вбивати, але так і не бути спійманим.

— Мене особливо цікавить Джозі Джонс, – сказала вона.

Франклін постукала по усміхненому обличчю жінки з розпущеним білявим волоссям, що спадало на плечі. У неї були яскраво-блакитні очі і високі вилиці, які могли б належати Фейт.

— Що ви знаєте про неї?

— Більшість жінок, яких я спочатку вважала зниклими безвісти, були повіями. Але цікаво, що жінки, які відповідали ініціалам, які дав мені капітан, мали лише незначні юридичні порушення, і їх кривдили один чи два рази. Всі вони також були втікачками, зі світлим волоссям, кавказької зовнішності, віком до двадцяти років.

— Розкажіть мені, що у вас є, – сказала Фейт.

Франклін постукала пальцем по обличчю Джозі. — Джозі Джонс була першою, хто зник у 1987 році, – сказала Франклін. — Наступною була Олівія Мартін у 1988 році, Кеті Сондерс у 1989 році і, звичайно ж, Пейдж Шелдон в середині травня.

Фейт з нетерпінням чекала на розповідь про Джозі, але тримала свої думки при собі, дозволяючи детективу продовжувати.

— За іронією долі, сестра Джозі Джонс брала активну участь у справі своєї сестри ще близько десяти років тому. Тоді її звали Меггі Джонс. У випадку з Олівією Мартін, її брат, Ральф Мартін, якому зараз п'ятдесят і він керує магазином сендвічів в Остіні, востаннє з'являвся у відділі десять років тому. Батько Кеті Сондерс, Рекс Сондерс, також був у курсі справи своєї доньки. Він помер п'ять років тому, але у неї є сестра, яка вказана як контактна особа.

— У вас є адреси цих людей?

— У мене є останні відомі адреси всіх цих людей, але я не знаю, чи вони актуальні. – Вона передала їй прізвища, написані жирним чорнилом на жовтому юридичному блокноті.

— Дякую. Що ви можете розповісти мені про Олівію Мартін і Кеті Сондерс?

— Олівія Мартін, дев'ятнадцяти років, зникла у 1988 році. Вона пішла з дому після сварки з батьками, але до того часу, як батьки спробували її знайти, вона зникла з радарів, і будь-які сліди, які могли б бути, охололи. Про неї не було жодних записів про госпіталізацію чи арешт. За рік до того її заарештували за проникнення на чужу територію та появу в нетверезому стані в громадському місці.

Фейт присунулася ближче до дошки, вивчаючи обличчя жертв. Як і Джозі, Олівія мала легку статуру, світлі очі та волосся.

— А Кеті?

Франклін перебрала три папки, поки не знайшла потрібні файли. — Кеті Сондерс було сімнадцять, вона кинула школу. Вона була родом з Вако, штат Техас, але після сварки з матір'ю поїхала автостопом до Остіна в 1988 році і була заарештована за крадіжку в грудні того ж року. Поліція встановила, що вона зареєструвалася в готелі в Східному Остіні, але зникла звідти. Власник готелю запам'ятав її, бо вона не заплатила за ніч проживання. Це був останній раз, коли її бачили.

— Хтось із цих жінок був вагітним?

Франклін перегорнула кілька сторінок. — Ні, ніхто з їхніх родин не знав про це.

— І всіх їх востаннє бачили у Східному Остіні, так?

Франклін взяла жменю червоних шпильок і притиснула кожну з них до останнього відомого місця перебування всіх зниклих дівчат.

Фейт вивчила шпильки, щільно згруповані в районі, де вона щойно побувала. — Всі вони в межах пішої досяжності від "Другого шансу".

— Я знаю власника "Другого шансу". Він свого роду світла пляма в суспільстві. Щоразу, коли поліцейські збирають кошти для дітей, які їх потребують, він завжди долучається. Його всі люблять, – запропонувала детектив Франклін.

— Як довго Гарнет тримає свій бар?

— Я працюю в поліції вже п'ятнадцять років, тож принаймні стільки. Скільки я його знаю, у нього ніколи не було проблем із законом.

Це мало сенс. Будь-які записи про арешти привернули б до нього увагу. — Звідки ж у колишнього солдата-строковика гроші на відкриття бару? – запитала Фейт.

— Гарне питання.

— Може, він продав двох немовлят, – сказала вона, більше для себе.

— Двох?

— Дівчаток-близнючок. Якщо моя теорія підтвердиться, то перед смертю Джозі народила дівчаток-близнючок. Рейнджери знайшли тіло Джека Кроу в неділю, і Хейден вважає, що Кроу знав про ранчо і про дівчаток-близнючок. – Джек Кроу, схоже, не мав стільки грошей, скільки коштувала б дитина на чорному ринку, але в нього з'явилася Мейсі. Що ж зробив Кроу всі ці роки тому, і як він отримав опіку над Мейсі?

— Забавно, що ви згадали про викрадених дітей. Хейден подзвонив і попросив мене ідентифікувати будь-яких вагітних зниклих дівчат. Я знайшла чотирьох. Вони не схожі на цих жінок, але вони були в Остіні і були вагітними, коли зникли.

— Їх так і не знайшли?

— Жодного сліду ні від них, ні від їхніх дітей.

Зараз у них було багато шматків і мало зв'язків. — Хто представляв Олівію і Кеті в суді?

Франклін відсканувала файли. Коли вона перегортала сторінки в кожній папці, легка цікавість переростала в підозру. — Слейтер і МакІнтайр представляли їх усіх.

***

Живіт Пейдж стискався. Не сильно і не часто, але болі почали посилюватися і відпускати, попереджаючи її про те, що скоро настане час дитини.

Вона підвелася з ліжечка і пішла по маленькій кімнаті до дверей. Браслет на щиколотці не давав їй дотягнутися до ручки. Метал наручника до болю врізався в шкіру. Кров сочилася на підлогу, коли вона встала.

Він від самого початку казав, що робить все це для її ж блага. Він казав, що рятує її безсмертну душу, змушуючи її народити цю дитину. Вона жодного разу йому не повірила. Йому було байдуже до її душі, та й до своєї теж. Йшлося лише про гроші.

Якимось збоченим чином, вона сумувала за своєю первісною зоною ув'язнення. Принаймні там у неї були журнали, які вона знайшла у вентиляційній шахті в одну з тих ранніх ночей, коли вона обшукувала кожен кут у пошуках способу втечі.

Нотатки почалися з Джозі, яка з усіх них писала найбільше. Олівія та Кеті написали набагато менше. Але Джозі використала кожен вільний клаптик простору. Заповнивши перший журнал, вона взялася за другий, аж поки її записи раптово не припинилися. Пейдж так багато читала ці нотатки, що вивчила їх напам'ять.

Речі, які я ненавиджу. Брокколі. Урок англійської. Парашутні шпильки. Хімічна завивка. Моя прийомна сім'я. Ця кімната.

Пейдж подивилася на двері, прислухалася, щоб переконатися, що він не близько, а потім витягла з бюстгальтера відірвану сторінку журналу. Вона втупилася в свої слова, які перегукувалися з думками інших дівчат, які зрозуміли жах замкненості, ізоляції та страху народжувати самотужки.

У неї не було з собою ручки, але вона обвела поглядом кімнату, поки не побачила решітку опалення. Вона склала папір і проштовхнула його у вентиляційний отвір, поки він не зник за решіткою. Потім вона перевернула маленький дерев'яний столик. Нігтем вона почала видряпувати свої ініціали в дешевій деревині, тому що їй потрібно було вірити, що колись, якимось чином, хтось зрозуміє, що вона була тут. Світ не збирався з'їсти її живцем.

***

Побачивши, що Фейт покинула "Другий шанс", він зрозумів, що настав час розібратися з Гарнетом, який неодмінно запанікує, побачивши клона Мейсі, що дивиться йому прямо в обличчя. Він сподівався знайти докази, які Гарнет мав на свого клієнта, перш ніж убити його, але, схоже, було розумніше не зволікати. І хто знав – можливо, Гарнет буде легше переконати, ніж Кроу.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Четвер, 28 червня, 5:00.

Наближався світанок, коли Хейден і Броґан повернулися до Остіна. Вони припаркувалися вниз по вулиці від зачиненого "Другого шансу".

Вийшовши з позашляховика, Хейден оглянув тиху вулицю, яка виглядала тьмяною на світанку.

Дводенна щетина темніла на підборідді Броґана, а втома в його очах, безсумнівно, була дзеркальним відображенням втоми його напарника. Розслідування вбивств зазвичай тривало безперервно принаймні перші 48-72 години. Додайте до цього ще нерозкриті справи трьох мертвих жінок і зниклого підлітка, і на них чекало набагато складніше розслідування.

Броґан поправив краватку. — Думаєш, Джек Кроу вбив ту дівчину багато років тому?

— Хотілося б вірити, що ні, але ніхто не знає напевно. Я думаю, що саме це ранчо тиснуло на нього, коли він подзвонив мені.

— Але хтось тебе випередив.

— Так, – сказав Хейден.

— Якби Джека Кроу не катували, я міг би повірити в теорію, що Дірк застрелив свого старого, а потім намагався вбити його сестру через землю.

Хейден похитав головою. — Цей старий розворушив одне пекельне осине гніздо. І ми збираємося продовжувати ворушити його, поки не порахуємо всіх бджіл.

Броґан подивився на "Другий шанс". — Я хотів би сьогодні вранці привести Гарнета у відділок і поставити йому кілька запитань. Можливо, у нього, Делані або Хізер є ще якась власність, про яку ми не знаємо. На ім'я Делані нічого не записано, але Мелісса Саваж шукає записи про власність на Гарнета, а також на Хізер Салліван.

— У нього в барі висить плакат Пейдж Шелдон, – сказав Хейден.

— Ховається у всіх на виду, – сказав Броґан.

Хейден перевів подих. Жоден з Рейнджерів не очікував, що Гарнет буде співпрацювати, коли вони постукають у його двері. Але якби вони змогли зв'язати Гарнет і Хізер з ранчо, цього було б достатньо, щоб суддя підписав ордер на обшук його фінансової документації.

Хейден підійшов до вхідних дверей і спробував натиснути на ручку. Вони були замкнені. — Не можу дочекатися, щоб почути, що цей хлопець скаже.

Він зазирнув у вікно, але не побачив жодних ознак активності. На барі стояло кілька ящиків пива в пляшках, які виглядали так, ніби їх потрібно було запастися. Він потягнувся за телефоном і набрав номер бару. Поки вони стояли, телефон задзвонив, але ніхто не відповів.

— Думаєш, він пішов? – запитав Броґан.

— Не знаю. Давай подивимось ззаду. – Вони обігнули ріг вулиці і зрізали алею, що пролягала вздовж будівлі. Вони пройшли повз сміттєвий бак, завалений сміттям і битими пляшками. По цегляній стіні сновигав самотній щур.

Хейден пройшов повз чорний пікап з техаськими номерами, зареєстрований на Гарнета, і торкнувся капота двигуна. Він був холодний. — Якщо він всередині, то вже давно там.

Броґан підійшов до задніх дверей, покритих облупленою зеленою фарбою, і спробував ручку. Вона не поверталася. — Можливо, вона застрягла і не замкнена. У мене в сараї з інструментами іноді так само буває. Мені просто доводиться підштовхувати їх плечем.

Поки Броґан стискав двері, Хейден кивнув у бік камери спостереження, встановленої в провулку. — Ми повинні бути розумними в цьому питанні. Якщо справа дійде до суду, я не хочу, щоб Гарнет або Салліван вийшли на волю через незаконний обшук.

Броґан послабив хватку на ручці, але поглиблення насуплених брів свідчило про його розчарування.

— Я хочу знайти Пейдж Шелдон так само сильно, як і ти. – Хейден знову потягнувся до телефону. — Я попрошу ордер на обшук, щоб ми могли обшукати цей бар.

***

У "Другому шансі" Гарнет чув, як Рейнджери грюкали у двері, але на той час його руки були прив'язані до стільця в підвалі, а в рот запхали кляп.

Він мав би втекти одразу після того, як Фейт зайшла до бару, але подумав, що за ним можуть спостерігати копи. Він зробив вигляд, що все гаразд, спустився до підвалу, вичистив сейф і взяв свій паспорт. Він зачинив бар на півгодини раніше і, коли йому здалося, що все вже вичистили, побіг до своєї машини.

Господи. Він пам'ятав день, коли народилася Фейт, пам'ятав, як віддавав її. І він довірив Кроу подбати про мертву жінку та іншу дитину, яка була на межі смерті.

Пішов ти, Джек Кроу, це все, що він зміг подумати, коли чоловік, який дві години тому вдарив його в провулку без свідомості, потягнувся за молотком. — Вони скоро повернуться. У мене не так багато часу, тому, з твого дозволу, я хотів би почати.

Гарнет викручував руки, намагаючись розірвати непохитні, як сталь, стяжки. Чоловік був молодий, років сорока, гарно вдягнений, і не був схожий на людину, яка виконує таку роботу.

Коли чоловік витягнув кляп з його рота, Гарнет процідив: — Хто ти, в біса, такий? І чого тобі треба?

У його грудях пролунав м'який смішок. — Це досить владний тон для чоловіка в твоєму становищі.

Молоток з силою опустився на його правий вказівний палець. Кістка розтрощилася, і біль пронизав його кінцівки білою блискавкою. — Де воно?

— Про що ти, бляха, говориш? – Гарнет задихнувся від крику.

Молоток тріснув по кісточках його лівої руки. Ще більший біль пронизав його, перехопивши подих. Серце так сильно калатало в грудях, що він подумав, що зламав ребро. — Ти знаєш. Пакунок. Ти не віддав його Кроу. Якби Мейсі знайшла його, ми б уже всі знали. І ти не віддав його Хізер. Де він?

— Де Хізер? Що вона сказала?

— На жаль, небагато. Сподіваюся, ти будеш краще говорити. – Він вдарив молотком по іншому суглобу.

Гарнет закричав, коли біль пронизав його руку. — Гаразд, гаразд, – прохрипів він. — Я скажу тобі.

Молоток м'яко пройшовся по його зламаних і зігнутих кісточках. — Дякую.

Він спробував поворушити пальцями, але вони не піддавалися, а будь-яке посмикування чи ворушіння завдавало йому нестерпного болю. — Слухай, я знаю, що був жадібним до грошей. Усвідомлюю це. Я не проситиму більше.

Гаряче дихання пахло м'ятою і сигаретами. — Проблема в тому, що ти попросив більше грошей, а потім здурів і почав погрожувати. А погрози не можна ігнорувати.

— Я більше не буду погрожувати.

— Я це знаю, – тихо сказав він. — Де пакунок?

Коли він знову підняв молоток, Гарнет похитав головою, втупивши погляд у тупий кінець. — Ти мав рацію, що пішов до Джека Кроу. Я віддав його йому.

— Що то було?

— Записи. Я носив прослушку, коли зустрічався зі своїми клієнтами. Мені потрібно було довести, що я ніколи не був у цьому сам.

— Кроу ніколи не казав, що у нього є записи.

— Він би не сказав. Саме тому я віддав їх йому. Кроу дотримав свого слова.

Він ходив туди-сюди, обдумуючи те, що щойно дізнався. — Тепер питання в тому, якщо записів не було в трейлері Кроу, то куди він їх поклав?

— Він ніколи не казав мені, що він з ними зробив, – сказав Гарнет. — Я сказав йому, щоб він дуже добре сховав пакунок з записами.

— Джек Кроу так і зробив. Він сховав їх так добре, що їх ніхто не знайде. – Він обережно постукав молотком по долоні. — Чому ти повернувся на ранчо? – запитав він Гарнета.

Гарнет моргнув і вдихнув, намагаючись вгамувати нестерпний біль. — Що?

— Не бреши. Я знаю, що ти був там. Я знаю про Делані і про землю, що записана на його ім'я. Навіщо ти туди повернувся?

Дідько. Як він міг бути таким дурнем? Поки він обмірковував відповідь, яка звучала правильно, молоток піднявся. Гарнет втягнув повітря, зібравшись із силами, щоб вигукнути: — Гаразд, гаразд. Я продаю ще одну дитину. – Піт заливав його чоло, і він був майже впевнений, що наклав у штани. — Коли гроші

перестали надходити, мені потрібно було якось розжитися готівкою. У мене була дівчина. І я замкнув її в тій самій кімнаті, що й багато років тому.

— Копи її там не знайшли.

— Я переселив її після того, як прийшла Мейсі. Вона сказала, що вона вчителька, але виглядала як коп.

— Вона і є коп. Спецагент ФБР.

— Я знав, що від неї будуть проблеми.

— Вона більше не буде проблемою. Я про це подбав. – Без попередження він опустив молоток на вказівний палець лівої руки Гарнета. Його крик відлунював у підвальній кімнаті. — Я сподіваюся, що ми зможемо бути друзями. А друзі допомагають один одному, чи не так? Ти мій друг, Гарнете?

— Найкращий, бляха, друг, – відповів він.

— Саме так. Я хочу знати, де ти заховав свою останню маленьку машинку для створення дітей.

Гарнет подивився на нього налитими кров'ю очима. Він облажався в усіх відношеннях до неділі. Якби він просто тримав свій клятий рот на замку, то міг би поїхати в інше місто. Хізер і він могли б знайти собі іншу маму для дитини.

— Звідки у тебе ця? – запитав він.

Гарнет ворухнувся, здригнувшись від найменшого руху. — Вона прийшла до бару після того, як посварилася з батьками. Я побачив можливість і скористався нею.

— Як довго ти її утримуєш?

— З початку травня.

Він посміхнувся, почухавши підборіддя. — Гарнет, ти справжній бізнесмен. Скільки коштують немовлята? – запитав він.

— Що?

Чоловік подивився на молоток, а потім на Гарнета. — Скільки за дитину?

— Сто тисяч, якщо я все зроблю правильно.

— Справді? Це до біса багато грошей. У тебе є покупець?

— Так. В Арізоні.

— Сто тисяч від клієнта в Арізоні? Ти справді думаєш, що отримаєш стільки грошей за дитину?

Піт заляпав сорочку, і Гарнет зрозумів, що втрачає свідомість. — Так.

— Скільки тобі заплатили за інших? – запитав він.

— Я думав, ти знаєш, – відповів Гарнет.

— Мій клієнт розповідає мені лише найголовніші деталі. Але я вважаю, що це в моїх інтересах – заповнити всі пропущені деталі.

Гарнет витріщився на хлопця, хитаючи головою. Клієнт був готовий на все, щоб зберегти таємницю.

— Гарнет, скажи мені, скільки ти отримав за дітей. І пам'ятай, що ми найкращі друзі і нічого не приховуємо один від одного.

— Двадцять п'ять тисяч за перших двох і п'ятдесят тисяч за останнього.

— Чому за останнього ти отримав більше?

Все тіло Гарнета пульсувало від болю та агонії щоразу, коли він намагався поворухнути м'язом. — Це був хлопчик.

— Але ти не продав Мейсі? Ти сказав, що вона була хвора?

— У матері були погані пологи. Я знав, що вона в біді, і тому подзвонив Кроу. Він не став задавати питань. Він ледве встиг помити руки, як з'явилося перше немовля. Він поклав дитину на руки матері, але мати знову почала кричати. І було так багато крові. Він побачив другу дитину, яка вийшла ногами вперед. Вона була синя і майже не реагувала. Набагато менша за першу.

— А мати?

— Вона стікала кров'ю прямо там. Кроу нічого не міг зробити, щоб зупинити кровотечу. Кроу пожалів цю маленьку дитину. Він не мусив. Він завжди був занадто м'яким, навіть для своєї ж користі.

— То ти пішов з дитиною номер один?

— Так. Кроу сказав, що поховає матір і дитину.

— А решта – це вже історія.

Гарнет спостерігав, як чоловік витягнув з кишені спочатку запальничку, а потім сигарету і прикурив. Чоловік кілька разів глибоко затягнувся, а потім підніс фільтр до губ Гарнета. Гарнет набрав повні легені повітря, але не зміг втримати дим, коли його тіло так боліло.

— Сповідь корисна для душі, чи не так, Гарнете?

— Так. – Гарнет проковтнув, готовий продати душу, аби вийти звідси живим. — Поглянь, там сумка біля дверей. У ній гроші на перший внесок від продажу дитини.

— Я помітив це, коли ти був непритомний.

— Візьми її. Забирай дівчинку. Продай дитину і залиш мене.

— Де дівчинка?

На думку спала брехня, але Гарнет прогнав її геть. — У місті є будинок. За п'ять миль звідси. У мене є підвальна кімната.

— Який у неї термін?

— Менше тижня до пологів.

— Мені потрібна адреса. – Він дістав олівець і папір. — Я готовий, коли ви будете готові, пане Гарнет.

Гарнет вигукнув адресу.

— Бачиш? Це було зовсім не важко. І мені дуже сподобалося з тобою поспілкуватися. – Чоловік розтер сигарету об підошву черевика, а потім сховав недопалок у кишеню.

Без попередження молоток приземлився на колінну чашечку Гарнета. Коли він відкрив рот, щоб закричати, чоловік запхав туди ганчірку, приглушивши звук. Чоловік терпляче чекав, поки Гарнет втягував повітря розпашілими ніздрями. На кілька хвилин світ стиснувся, і залишилися тільки він, біль і цей божевільний вилупок, готовий забити його до смерті.

Чоловік вивчав молоток і кров на ньому, наче витвір мистецтва. — Я хочу, щоб ти зрозумів, що технічно це бізнес, але, чесно кажучи, мені подобається робити людям боляче. Особливо моєму найкращому другові.

Олівія Мартін, 1988

Мене звуть Олівія Мартін. Я читала всі слова Джозі стільки разів, що вивчила їх напам'ять. Я чую голос Джозі у себе в голові, особливо коли не можу заснути і дитина ниє. Мені так страшно. Я хочу вибратися з цієї коробки. Я хочу жити. Я не хочу, щоб ви читали це після моєї смерті. Але я знаю, що шанси на життя зменшуються з кожним днем.

Що мені подобається. "Tell It to My Heart" Тейлора Дейна. "Wild, Wild West" гурту "The Escape Club". Шоколад. Сонячне світло. Запах трави. Малин підгорілий соус для спагетті.

Речі, які я ненавиджу. Вулиці. Холодну погоду. Гучні машини. Вітаміни. Тварин, які посміхаються.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Четвер, 28 червня, 7:35.

Фейт змогла поговорити з директором школи, де навчалася Кет, і домоглася поновлення дівчинки. Кет була не в захваті від цього, але Фейт не намагалася виграти у дівчинки змагання за популярність. Можливо, у Кет було більше вродженого інтелекту, ніж у її вчителів, але якби вона не закінчила школу, то не мала б жодного шансу вступити до коледжу. Якщо і була дитина, яка могла б процвітати з вищою освітою, то це була вона.

Наступною зупинкою Фейт знову була лікарня, хоча цей візит був швидким, оскільки їй потрібно було повернутися до кімнати для розтину. Перший набір скелетних решток мав бути доставлений сьогодні.

Коли вона прийшла до кабінету судмедексперта і проходила повз кімнату відпочинку, Ненсі простягнула їй чашку свіжої кави, яку Фейт з вдячністю прийняла.

Знаючи, що її можливий зв'язок з цією справою рано чи пізно спливе, Фейт сказала: — Існує ймовірність, що цей набір решток належить моїй біологічній матері.

Ненсі на мить застигла, обдумуючи сказане Фейт. — Як це може бути?

Вона відчувала, як фундамент її життя загуркотів і затремтів. — Я не зовсім впевнена, як всі шматочки поєднуються разом. І коли я дізнаюся, я тобі все поясню.

Ненсі вивчала її. — З тобою все буде гаразд?

— Не хвилюйся за мене. Дай мені п'ять хвилин, щоб переодягнутися, і я зустрінуся з тобою в оглядовому кабінеті.

Фейт переодяглася в халат і через десять хвилин проштовхнулася в розсувні двері оглядового кабінету. Ненсі стояла на узголів'ї застеленої простирадлом каталки.

Ненсі кинула останній запитливий погляд на Фейт, яка не моргнула, і обережно відгорнула простирадло.

Скелетні рештки були викладені в анатомічному порядку: праворуч від неї лежав череп, за ним – ребра, хребці, кістки тазу, стегнові кістки і кістки стоп.

Кістки були коричневими, крихкими і виглядали так, ніби їх поховали на довгі роки. Молодші кістки мали жирний відтінок, і їх іноді називали зеленими.

Вона стояла біля черепа і вдивлялася в сліпі очні ямки. Повторно вивчивши структуру обличчя черепа, вона підтвердила, що ця людина була європеоїдною. Фотографія Джозі показала, що у неї було вузьке обличчя і високі вилиці –

характеристики, що відповідають цьому черепу. — Я можу зробити знімок черепа і накласти його на фотографію, яка у мене є.

— Скільки у тебе є зображень жінки, яку ти маєш на увазі? – запитала Ненсі.

— Два.

— Краще б три. Чим більше ракурсів для порівняння, тим краще.

— Я знаю. Я шукаю швидкого підтвердження для ідентифікації, яка може зайняти тижні.

— Не заперечуєш, якщо я проведу попередню оцінку? – сказала Ненсі. — Ти можеш перевірити за моєю спиною, щоб підтвердити.

— Звичайно.

Ненсі потиснула череп в руках. — Корінні зуби не пошкоджені, що дуже добре. Якщо ми зможемо витягти ДНК, лабораторія зможе перевірити мітохондріальну ДНК, яку можна буде порівняти з твоєю ДНК, Фейт.

— Це довший процес, але точний, – сказала Фейт.

Ненсі обережно поклала череп і оглянула нижні хребці, шукаючи переломи, зазубрини чи переломи. Вона дістала лупу і оглянула ребра, знову шукаючи ознаки травми. Удар ножем або тупим предметом міг залишити сліди на кістці, але побіжний огляд не виявив жодних травм.

— Тазова чаша жертви широка, що також вказує на те, що це жінка.

Лобкові кістки роз'єдналися під час пологів, коли дитина проходила через родові шляхи. Саме під час пологів зв'язки могли розірватися або кровоточити, а коли тіло заживало, кістки перебудовувалися, залишаючи на своїй поверхні невеликі ямки і сліди.

— Ці кістки гладенькі, – сказала Фейт.

— Можливо, вона не народжувала, – сказала Ненсі. — Вона може бути не тією, за кого ти її приймаєш.

— Або вона померла одразу після пологів, перш ніж її кістки встигли загоїтися. Я не можу собі уявити, як можна народжувати в такому місці, як підвальне приміщення на ранчо, – сказала Фейт.

— У нашій країні смертність під час пологів становить одну на чотири тисячі, але в глушині, де немає медичного обладнання, смертність була б набагато вищою.

Фейт подумала про журнали з почерком молодої дівчини на полях. Лють і розчарування зіткнулися, але тепер їй довелося переключити свою увагу на довгу стегнову кістку жертви.

Відчуваючи своє занепокоєння, Ненсі взяла рулетку і провела нею по довжині стегнової кістки. — Вона вимірює близько 50 сантиметрів. Екстраполюючи цю цифру, я б сказала, що зріст цієї людини був від 165 сантиметрів до 170 сантиметрів.

Як вона. Як Мейсі. — Як ти думаєш, скільки років було цій людині?

Ненсі повернулася до черепа і вивчила лінію по центру. Ця лінія, що називається сагітальним швом, позначала місце з'єднання ростових пластин черепа. У більшості людей вона закривається до двадцяти шести років, але у всіх вона зростається до тридцяти п'яти років. Ця лінія не була закрита.

— Гадаю, їй було від сімнадцяти до двадцяти одного року, – сказала Ненсі.

— Згодна.

— Її зуби здебільшого в хорошій формі. Одна глибока каріозна порожнина на задньому корінному зубі, яка могла б її турбувати.

— Що ще ти помітила в ній? – запитала Фейт.

— Ніяких ознак травми. Причина смерті на даний момент зрозуміла.

Сум стиснув її груди, коли вона відвернулася від столу і стягнула латексні рукавички.

— Я хочу побачити інші два набори решток, як тільки вони прибудуть. Зрозуміло?

— Буде зроблено, Докторе МакІнтайр.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Четвер, 28 червня, 7:45.

Хейден ще до світанку розмовляв по телефону з кількома суддями, поки не знайшов того, хто був би готовий підписати ордер на обшук бару Гарнета до ранку. Тим часом він наказав поставити патрульну машину біля "Другого шансу" і попросив сповістити, якщо хтось з'явиться.

Поки Хейден і Броґан чекали на ордер, вони попрямували до юридичної фірми "Слейтер і МакІнтайр". Вчора ввечері Фейт написала йому смс, в якому повідомила про свою зустріч з Франклін і про зв'язок зниклих дівчат з юридичною фірмою. Адвокатські контори відкривалися о восьмій, і він планував бути на їхньому порозі, коли вони відчиняться.

Ще до того, як вони звільнили парковку, у нього задзвонив телефон. На дисплеї його телефону було написано "Спаньйоло", судмедексперт, який працював на місці поховання минулої ночі.

— Я з Броґаном і вмикаю гучний зв'язок, – сказав Хейден.

— Зрозумів, – відповів Спаньйоло.

Хейден натиснув кнопку гучного зв'язку. — Говоріть. Що у вас є для нас?

— Ми були там до півночі і змогли вилучити першу групу решток, – сказав Спаньйоло. — Це зайняло більше часу, ніж ми очікували, тому що ми просіяли кожну чашку ґрунту, щоб переконатися, що там немає особистих речей, які могли бути з жертвою. Ми знайшли кілька металевих застібок, але будь-яка тканина, в яку була одягнена жертва, давно розпалася. Ми також знайшли два пенні біля черепа.

— Пенні? – перепитав Хейден.

— Найімовірніше, хтось був настільки забобонним, що подумав, що жертві потрібні були гроші, щоб заплатити поромнику, – припустив Спаньйоло. — У грецькій міфології говориться, що міфічний поромник вимагає пенні в обмін на переправу через річку Стікс із землі в підземний світ.

Кроу був забобонним. — Можливо, він більше боявся, що вона не перепливе річку і повернеться, щоб переслідувати його.

— Я можу тільки сподіватися, – пробурмотів Броґан.

— Що у нас сьогодні на порядку денному? – запитав Хейден.

— У нас є дві бригади, які одночасно працюють на ділянках номер два і три, – сказав Спаньйоло. — Якщо не виникне жодних ускладнень, ми повинні закінчити до кінця дня.

— Дякую за оновлення, – сказав Хейден. — Тримайте мене в курсі.

— Обов'язково. – Спаньйоло завершив розмову.

Хейден заїхав на парковку фірми "Слейтер і МакІнтайр", розташованої в будівлі зі скла та цегли в центрі Остіна.

Броґан перевірив телефон. — Щойно отримав листа від мого приятеля з державної комісії з працевлаштування.

— Хочеш, щоб я здогадався? – запитав Хейден.

— Вгадай, хто працював на Слейтера і МакІнтайра в середині п'ятдесятих?

— Денні Гарнет.

— Правильно. Як і Джек Кроу.

— Цікаво.

Переступивши поріг, вони зняли капелюхи, і погляд Хейдена привернув портрет чоловіка з круглим обличчям і густим сивим волоссям у строгому темному костюмі, який стояв у юридичній бібліотеці. На картині, що висіла біля антикварного столу адміністратора з червоного дерева, був зображений лише один з двох засновників фірми, Пітер Слейтер-старший, коли йому було близько сорока років. Всі сліди Рассела МакІнтайра були стерті після його арешту багато років тому.

З того, що він читав про обох партнерів, Рассел МакІнтайр був зіркою і рушійною силою фірми. Хоча Пітер Слейтер-старший був досить компетентним, саме МакІнтайр та родинні зв'язки його дружини залучили перших великих клієнтів. Рассел, можливо, ледь не зруйнував фірму своїми фінансовими схемами, але факт залишається фактом: без нього фірми не було б взагалі.

Вони показали свої значки адміністратору. — Мітчелл Хейден. Майк Броґан. Техаські Рейнджери. Нам потрібно побачити Пі Джея Слейтера.

Жінка підвелася, знімаючи телефонну гарнітуру. — У нього нарада.

— Нам потрібно побачити його негайно, – без вибачень сказав Хейден.

— Не думаю, що ви розумієте, хто він і з ким зараз зустрічається.

— Я не думаю, що ви розумієте, наскільки я серйозно налаштований. Це не прохання, – сказав Хейден.

Вона трохи підняла підборіддя. — Я поговорю з його секретаркою.

Вона з'явилася за кілька хвилин і провела пару до офісу на верхньому поверсі в дальньому кутку. З великих вікон з пластикового скла відкривався вид на місто Остін. Пі Джей вийшов з-за столу, поправляючи піджак. — Рейнджери Хейден і Броґан. Радий був бачити вас на понеділковому зборі коштів, Рейнджере Хейден. Що привело вас сюди, джентльмени?

— Ваша мама зробила велику роботу, організувавши збір коштів для притулку. Сподіваюся, ви зібрали багато грошей.

— Як завжди, вона змусила всіх жертвувати до болю, – посміхнувся Пі Джей. — Можу я запропонувати вам каву або содову? Моя помічниця зараз принесе мені свіжу чашку.

— Каву, – сказав Броґан.

— Будь ласка, зробіть дві, – сказав Хейден. — Ми їхали всю ніч.

— Працюєте над справою? – запитав Пі Джей, надсилаючи кудись смс із замовленням кави.

Хейден посміхнувся. — Так, працюємо, і я сподіваюся, що ви зможете нам у цьому допомогти.

— Зроблю все, що зможу. – Він простягнув руку в бік стільців і дивана навпроти свого столу. Коли Рейнджери сіли на диван, Пі Джей сів в одне зі стільців.

Двері відчинилися, і з'явилася його секретарка з тацею, на якій стояли три чашки кави в паперових стаканчиках, підсолоджувачі та вершки. Обидва Рейнджери замовили собі чорну каву, але Пі Джей насипав у свою щедру порцію цукру. — Сподіваюся, ви не проти паперу. Ми всі в роз'їздах, як і половина наших клієнтів. Ніхто вже не сидить і не насолоджується цілою чашкою кави, – розмірковував він.

Хейден сьорбнув кави, знаючи, що почне не поспішаючи і задаватиме спочатку легкі питання. — Я шукаю інформацію про Денні Гарнета. Він працював на вашу фірму в середині п'ятдесятих.

— Мені не знайоме це ім'я, але це не означає, що ви помиляєтеся. Я можу зв'язатися з нашим директором з кадрів і подивитися, що є в її записах.

— Буду вдячний, – сказав Хейден.

Слейтер взяв телефон, що стояв на столику, і набрав три цифри на клавіатурі. — Шерон, це Пі Джей. Можеш підняти записи на Денні Гарнета? Він працював на нас у вісімдесятих. – Він вислухав і кивнув головою. — Підніми все, що маєш. І мені знадобиться те, що було вчора, якщо не заперечуєш. Чудово. – Він поклав слухавку і сів назад. — Вона скоро буде тут. Ми оцифрували файли наших співробітників близько десяти років тому, і це значно полегшує життя, коли виникають старі кадрові питання. У що ж вляпався пан Гарнет, що вимагає візиту Техаських Рейнджерів?

— Перш ніж я відповім, у мене є ще одне питання, – сказав Хейден.

— Звичайно. Задавайте.

— Ви сказали Фейт МакІнтайр, що знайшли ім'я *Джозі Джонс* в одному з щоденників Рассела МакІнтайра, і ви вважаєте, що Джозі може бути біологічною матір'ю Фейт.

Пі Джей відкинувся на спинку крісла, потягуючи каву. Весела привітність не зникла повністю з його обличчя, але воно значно похмурішало. — Це дуже особиста справа Фейт, і я не розумію, яке це має відношення до Техаських Рейнджерів.

— Причина, з якої я запитую, полягає в тому, що ми вважаємо, що Джозі Джонс знала Денні Гарнета ще у вісімдесятих роках, – сказав Хейден.

— Знову ж таки, я не знаю, як це пов'язано з вдочерінням Фейт. І, чесно кажучи, я не думаю, що вона хотіла б, щоб я обговорював це з вами або з ким-небудь ще. Все, що я знаю напевно, це те, що Джозі Джонс – ім'я, яке я назвав, може бути зачіпкою для Фейт.

— Ви коли-небудь чули про Олівію Мартін або Кеті Сондерс? – запитав Броґан.

Пі Джей виглядав щиро збентеженим, але Хейден нагадав собі, що має справу з дуже вправним адвокатом. — Я поняття не маю, про кого ви говорите.

— Це жінки, яких свого часу представляли Слейтер і МакІнтайр. Вони зникли наприкінці вісімдесятих.

— У нас працює п'ятнадцять адвокатів, і ми працюємо в нинішньому і колишньому вигляді вже майже сорок років. Ви хоч уявляєте, скільки це означає клієнтів?

— Гадаю, що багато, – відповів Хейден. — Але я впевнений, що ви також оцифрували записи про клієнтів разом з файлами співробітників. З такими технологіями вам буде дуже легко це з'ясувати.

— Я міг би це зробити, але не буду. Якби ми представляли тих жінок, ця робота підпадає під адвокатську таємницю.

Голос Хейдена знизився, коли його терпець увірвався. — Що ж, заради вашого ж блага, пропоную вам поглянути.

— Ви припускаєте, що хтось тут відповідальний за їхні зникнення? – запитав Пі Джей.

— Я нічого не припускаю.

Стук у двері змусив Пі Джея і Хейдена піднятися, і на порозі з'явилася жінка віком близько п'ятдесяти років із сивим волоссям до плечей. Вона кивнула Хейдену, але швидко підійшла до Слейтера і передала йому iPad. — Я підняла його справу. Це все, що ми маємо, сер.

— Дякую, Шерон. – Пі Джей сів назад і почав гортати папери, не кажучи ні слова, поки Шерон не зачинила за собою двері. "Я не хочу, щоб ви думали, що "Слейтер і МакІнтайр" не йде на співпрацю. Але ми пов'язані етичними нормами та законами.

— Зрозуміло. Просто попереджаю, що ми ще повернемося до цього питання. А як щодо Гарнета? Не повинно бути ніяких обмежень у розмовах про колишніх співробітників.

— Ні, звісно, ні. – Пі Джей вивчив інформацію, яку принесла йому Шерон. — Гарнета найняли у 1985 році як приватного детектива. Тоді фірма була маленькою, і в ній працювало лише кілька адвокатів, окрім мого батька та Рассела. У наш час я б не працював безпосередньо з приватним детективом, але в ті часи мій батько і Рассел працювали б.

Хейден знайшов інформацію про Пі Джея Слейтера в Інтернеті і дізнався, що він народився в 1990 році. Він був єдиною дитиною Пітера і Маргарет Слейтер і, згідно з документами, не був всиновлений. — У вас є список справ, які Гарнет розслідував для фірми?

Та тисячоватна посмішка повернулася. — І ми знову повертаємося до адвокатської таємниці. Наші приватні детективи часто мають справу з дуже делікатною інформацією, яку наші клієнти не очікують від нас, що ми коли-небудь розкриємо, навіть через сорок років. За цією роздруківкою я можу сказати, що він вів десятки справ. Чому Гарнет так важливий для вас зараз?

— Його ім'я з'явилося в розслідуванні, і ми плануємо взяти у нього свідчення пізніше сьогодні. – Хейден завжди розсудливо балансував між тим, скільки розповідати, а скільки приховувати під час розмови. Іноді йому доводилося давати трохи інформації, щоб заправити насоси. — Ви чули ім'я *Пейдж Шелдон*?

— Так, я чув ім'я Шелдон. Її історію нещодавно показували в новинах. Здається, вона зникла. Ви думаєте, що пан Гарнет пов'язаний зі справою Шелдон?

— Ми ще не знаємо напевно, але враховуючи, що ця дівчина все ще жива і ось-ось народить дитину, ми хочемо знайти її якомога швидше.

Пі Джей глянув на екран свого iPad. — Оскільки наша фірма не мала справ з Денні Гарнетом майже тридцять років, я мало чим можу вам допомогти,

Капітане. А звідки ви знаєте, що ці молоді жінки просто не переїхали в інші краї? Вони всі можуть бути живі і здорові в іншій частині країни і просто жити під радаром.

Хейден вирішив підкинути Слейтеру трохи більше інформації. — Річ у тім, пане Слейтер, що зараз у мене в морзі лежать три невідомі. Від їхніх тіл залишилися самі кістки, і очевидно, що вони мертві вже щонайменше тридцять років.

Вираз обличчя Пі Джея не змінився. — Ви точно знаєте, що три набори решток належать Джонс, Мартін і Сондерс?

— Я не буду знати, доки не буде завершено аналіз ДНК, – сказав він.

— А Фейт повинна знати про це відкриття? – запитав Пі Джей.

— Так, повинна.

Пі Джей побарабанив пальцями по підлокітнику стільця. — Я не знав, що це розслідування вбивства.

— Я не люблю використовувати вбивство як частину мого вступного слова. Воно має тенденцію виводити людей з рівноваги, – запропонував Хейден.

— Я розумію, чому. І ви вважаєте, що оскільки колишні Слейтер і МакІнтайр представляли інтереси цих жінок, хтось із присутніх може бути причетний до їхньої смерті?

— Напрошується питання, чи не так?

— Гарнет працював на фірму в той період, але він міг діяти самостійно.

— Можливо. І відповідь може бути дуже простою, але ви сказали, що в перші роки існування фірми МакІнтайр і ваш батько працювали з Гарнетом. І ви сказали Фейт, що ім'я Джозі Джонс неодноразово з'являлося в щоденнику Рассела МакІнтайра протягом того часу.

— Ви справді вважаєте, що такі поважні люди, як мій батько і Рассел, не могли зробити щось настільки огидне, як викрасти трьох дівчат і вбити їх? – запитав Слейтер.

У куточках губ Хейдена заграла посмішка, коли він похитав головою. — Я дуже давно зрозумів, що здатність до зла простягається через усі економічні та соціальні кордони.

— Мій батько і Рассел у перші роки життя працювали на громадських засадах, щоб *зробити* свій внесок у суспільство. Можливо, представляючи цих жінок, ми мимоволі поставили їх на шлях Гарнета. Як би ми могли контролювати те, що він робив у свій вільний час?

— У його досьє написано, що Гарнет був злочинцем? – запитав Хейден.

— Там сказано, що його правопорушення були ненасильницькими і не були кримінальними злочинами. Мої батьки завжди вірили у другий шанс.

Забавно, що він сказав "*другий шанс*" – це назва бару Гарнета. — Ви коли-небудь зустрічали Джека Кроу?

— Ні, – відповів Слейтер.

— А як щодо Сема Делані?

— Ми можемо продовжувати грати в *"чи знаєте ви"*, але справа в тому, що я ще навіть не народився, коли ці жінки зникли, а оскільки мій батько і його партнер мертві, я мало чим можу вам допомогти.

— Фейт сказала, що ви перевірили щоденники МакІнтайра і знайшли Джозі. Я пропоную вам зробити те ж саме для інших дівчат. Я також пропоную вам ознайомитися з їхніми справами і з'ясувати, хто їх представляв.

— Більшість записів Рассела були вилучені під час федерального розслідування справи пана МакІнтайра. Мені пощастило знайти щоденники.

— Записи вашого батька не постраждали, я припускаю.

Слейтер був молодий, але не дурний, і він уже керував цією фірмою після смерті свого батька.

Якщо Рассел або Пітер-старший причетні до смерті цих дівчат, він підозрював, що Пі Джей знайде спосіб це приховати. Легко бути високоморальним і моральним, доки весь твій світ не був підданий сумніву. Хейден підписав би клятву з дияволом, щоб врятувати Сієрру, і він готовий був посперечатися, що Пі Джей приховає докази, щоб врятувати свою фірму.

— Я не збираюся оприлюднювати записи мого батька, особливо коли його немає в живих, щоб захистити себе.

— Ці дівчата заслуговують на правосуддя, пане Слейтер.

— Звичайно, вони заслуговують на правосуддя. Ви ж не щойно закінчили академію. Ви знали, коли увійшли в ці двері, що я не можу розголошувати імена моїх клієнтів або обговорювати справи фірми. – Пі Джей потягнув за кінець своєї манжети з монограмою. — Ви сподівалися, що через мою молодість я зроблю помилку, але можу вас запевнити, що ви не перша людина, яка намагається перевірити мене на міцність після смерті мого батька.

— Перепитати ніколи не завадить, – усміхнувся Хейден. — І ви маєте рацію щодо того, що я працюю вже довгий час. Але за цей час я навчився одному – знати, коли щось не так. – Він нахилився вперед. — І участь Гарнета у цій фірмі пахне недобре, пане Слейтер. Тож поки ви не допоможете, я не буду далеко від вашого порогу.

— Ви помиляєтеся щодо нас. Я знаю, що мій батько і його партнер робили речі інакше, ніж я. Я знаю, що вони розуміли, як далеко може зайти закон, але я не керую фірмою таким чином. Нам нема чого приховувати.

— Сподіваюся, ви маєте рацію. – Він підняв свого капелюха, коли вони з Броґаном піднялися. Вони потиснули один одному руки, і Пі Джей вивів їх зі свого кабінету.

Броґан зупинився. — Чорт, забув капелюха. – Він поспішив увійти і вийти з кімнати за лічені секунди, повернувшись з капелюхом і чашкою кави. — Ви маєте рацію щодо цих чашок з собою. Дуже зручно.

— Радий, що вам подобається, – відповів Пі Джей.

Незважаючи на посмішку Броґана, вони всі знали, що опинилися по різні боки цієї справи і будуть битися до останнього, щоб захистити свою територію.

На вулиці двоє Рейнджерів сіли в позашляховик Хейдена. Коли вони сіли, Броґан дістав з бардачка пакет для доказів. Він відчинив дверцята, вилив каву на автостоянку і кинув чашку в пакет. — Я взяв стаканчик Пі Джея, а свій залишив на його місці. ДНК Пі Джея може бути неприйнятною, але мені цікаво знати, хто його породив.

Хейден насунув сонцезахисні окуляри. — Якщо припустити, що всі три дівчини народили дітей, то він був би відповідного віку, якби був одним з викрадених немовлят.

— Наскільки я розумію, його не всиновили.

— Я повірю в це, коли побачу результати ДНК, які не пов'яжуть його з жодною з трьох мертвих жінок, – сказав Хейден. Його телефон задзвонив, коли він відійшов від місця. — Капітан Хейден.

— Хейден, це суддя Темплтон. У мене є дещо для вас.

— Як швидко.

Тон старого був серйозним. — Ви не так часто просите про послугу, тож я знав, що це важливо. Я знайшов Джозі Джонс у своєму журналі. Як ви сказали, її заарештували за крадіжку в магазині, коли їй було вісімнадцять. Згідно з моїми записами, вона була дуже вродливою і мала чудового адвоката, який її захищав.

— Слейтер і МакІнтайр.

— Звідки ви знаєте?

— Вгадав. Хто був офіційним адвокатом? МакІнтайр чи Слейтер?

— Пітер Слейтер старший. Він подбав про те, щоб вона не потрапила до в'язниці.

Пі Джей сказав Фейт, що Джозі була в щоденнику її батька. Чи збрехав Пі Джей, чи щоденник Рассела вводив в оману? — Дякую за інформацію, суддя. – Він закінчив розмову і перевірив годинник. — Давай завеземо стаканчик, а потім поїдемо до "Другого шансу", з ордером на обшук чи без нього".

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Четвер, 28 червня, полудень

— У мене є більше інформації про Джозі Джонс, – оголосила Кет, не чекаючи привітання від Фейт на іншому кінці дроту.

Був обідній час, а Фейт провела ранок, проводячи розтин сімдесятирічного чоловіка, якого випадково застрелив сусід. Куля розірвала стегнову артерію, і жертва стік кров'ю до того, як сусід встиг привезти його з села.

Фейт сіла за свій стіл. — Кет, я думала, ти в школі.

— Зараз обідня перерва. У нас є двадцять хвилин на тюремному подвір'ї для себе.

Вона потерла кінчиками пальців скроню. — Ти повернулася, бо я вмовила директора, і це не тюремне подвір'я.

— Брум-Гільда у своєму кабінеті. Вона мене не бачить. Ти хочеш знати про Джозі чи ні?

Фейт відштовхнула спокусу зробити Кет зауваження за те, що вона пхає свого носа, куди не слід. — Просто розказуй.

— Я знайшла адресу старшої сестри Джозі. Її нове заміжнє прізвище Джонс, і вона живе тут, в Остіні. – Кет процідила адресу.

Копи назвали їй те саме ім'я, але вона не мала ані часу, ані сміливості, щоб його перевірити. — Як ти це знайшла?

— Фейт, *все є* в інтернеті, якщо ти знаєш, де шукати.

— Мабуть.

— То ти збираєшся з нею зустрітися? – схвильовано запитала Кет.

— І просто з'явитися зненацька?

— А чому б і ні? Ти не думаєш, що вона теж заслуговує на завершення?

— Звичайно, заслуговує. Але у мене поки що немає для неї вагомих доказів щодо Джозі, яка може бути, а може й не бути моєю родичкою.

— Хочеш, щоб я відправила цю підказку Хейдену?

— Ні. Я розберуся з цим. – Фейт набрала адресу в картографічному додатку на своєму комп'ютері. Жінка жила неподалік від офісу Фейт.

— Не схоже, що ти в захваті від ідеї побачити її.

— Це складно.

— Ти боїшся, що вона не захоче тебе бачити. – Слова Кет повторювали саме те, про що думала Фейт.

— Ти маєш рацію, Кет.

— Не хвилюйся. Вона буде рада тебе бачити.

Звідки ця дитина могла це знати? Минуло більше тридцяти років, відколи ніхто не бачив Джозі. Близькі жили далі і робили все можливе, щоб впоратися з болем. Нагадування про минуле з її боку могло б не сподобатися. — Можливо.

На задньому плані пролунав дзвінок. — Я мушу йти. Тюремна наглядачка кличе нас назад.

Фейт посміхнулася. — Не все так погано, дитино. Закінчиш школу, вступиш до коледжу, і світ буде твоїм.

— Школа – відстій. – У її словах вже не було тієї злості та хвилювання, що були раніше.

— Вище носа, Кет.

Дівчина застогнала і поклала слухавку.

Фейт була добре знайома з районом, про який згадувала Кет. Їй знадобилося б двадцять хвилин, щоб дістатися туди.

Можливо, Фейт і не вдасться зустрітися з жінкою, але вона могла б поїхати туди і побачити її будинок. Можливо, помітити щось, що мало б для неї сенс.

Не зациклюючись на аналізі, як вона любила робити, вона схопила свою сумочку, пару наборів для тесту ДНК і попрямувала до роздягальні, щоб переодягнутися. Через десять хвилин після дзвінка Кет вона їхала на північ.

Будинок Меґґі Стейплтон був розташований у тупику в Північному Остіні. Однорівневе ранчо було розташоване під великим південним живим дубом, який затінював усе подвір'я. На під'їзній дорозі стояв синій мінівен, а на стовпі перед будинком сидів флюгер-півень.

Затамувавши подих, вона стиснула руки на кермі, починаючи сумніватися в собі. Вона не могла знати, чи була Джозі Джонс її біологічною матір'ю, і чи знайшли тіло жінки. У неї ще не було нічого певного. Але потреба дізнатися була непереборною.

Перш ніж у неї не витримали нерви, вона заглушила двигун автомобіля і перетнула загальну під'їзну дорогу до вхідних дверей. Вона подзвонила в двері, майже сподіваючись, що нікого немає вдома. Їй слід було спочатку подзвонити, але як тільки вона почула кроки і побачила, як повернулася ручка вхідних дверей, у неї не залишилося іншого вибору, окрім як стояти на своєму.

Двері відчинила жінка віком близько сорока років. Вона одразу ж побачила схожість між фотографією і цією жінкою. Обличчя, очі, губи – все збігалося.

— Пані Стейплтон? – запитала Фейт.

— Саме так.

Фейт дістала з сумочки посвідчення судмедексперта. — Мене звати Доктор Фейт МакІнтайр. Я працюю в офісі судмедексперта і розслідую нерозкриту справу. Джозі Джонс була вашою сестрою?

Пані Стейплтон вивчила посвідчення Фейт, а потім її обличчя. Її голова злегка похитнулася, ніби щось, що вона побачила у Фейт, зафіксувалося, але потім вона відмахнулася від цієї думки, як від надто неймовірної. — Так, Джозі була моєю сестрою. Ви знайшли її?

— Я не можу сказати з упевненістю, але я сподівалася дізнатися більше про Джозі.

Пані Стейплтон звела брови разом. Вона не запросила Фейт увійти, але й не грюкнула дверима перед її обличчям. — Минуло більше тридцяти років.

Бувають дні, коли мені доводиться дивитися на фотографії, щоб згадати, як вона виглядала.

— Коли ви бачили її востаннє?

— Восени 1987 року. Я була на другому курсі коледжу, а Джозі закінчувала школу і працювала неповний робочий день. Вона була в прийомній сім'ї, і я хотіла забрати її до себе, але суддя сказав, що я занадто молода, щоб піклуватися про неї. – Вона змочила губи і прочистила горло. — Джозі була красивою дівчинкою, і вона це знала. Але вона завжди була такою неспокійною. Їй було так легко нудьгувати. Завжди шукала нових гострих відчуттів. Вперше її заарештували за крадіжку годинника прийомної матері. Вдруге Джозі було майже вісімнадцять, і її прийомна мати відчула, що їй потрібен суворий урок. Тому вона відступила і дозволила Джозі зіткнутися з поліцією та судом. Вона назвала це суворою любов'ю.

— З того, що я дізналася, з неї зняли всі звинувачення, – каже Фейт.

— Так і було. У день, коли їй виповнилося вісімнадцять років, Джозі повернулася додому, наче могла почати все з чистого аркуша. Її прийомна мати, якій це не подобалося, вигнала її. Жінка сказала Джозі, щоб вона сама шукала собі житло. Джозі зібрала кілька речей і пішла. Вона сказала, що у неї є людина, яка пообіцяла дати їй роботу і житло. Я більше ніколи не бачила свою сестру.

— Ви знаєте, хто ця людина?

— Поліцейські задавали це питання її прийомній матері десятки разів. Але Джозі ніколи не говорила ні їй, ні мені. – Пані Стейплтон склала руки на грудях. — Чому, після всього цього часу, ви тут?

— Ми знайшли рештки в Гірській місцевості. Я намагаюся їх ідентифікувати.

Пані Стейплтон піднесла пальці до губ. — Чому ви думаєте, що це Джозі?

— Є кілька факторів, які я не можу зараз обговорювати.

Очі пані Стейплтон сльозилися. — Подумати тільки, що ви могли знайти Джозі через стільки часу. Я роками молилася, щоб вона з'явилася здоровою і цілою, але з часом я втратила надію.

— У вас є що-небудь, що належало їй?

— У мене є кілька фотографій. – Пані Стейплтон потягнулася до дверей, подивилася на Фейт так, ніби намагалася обробити всю інформацію та емоції, що переповнювали її мозок. — Судмедексперт завжди робить такі особисті дзвінки?

— Ні. Це незвичайний випадок.

Пані Стейплтон витріщилася на неї, а потім штовхнула двері і впустила Фейт всередину. Одноповерховий будинок мав велику кімнату зі склепінчастою стелею, спальні з одного боку і кухню з іншого. Яскраве світло падало в кімнату на велику колекцію кімнатних рослин. Біля стіни стояв мольберт художника, на якому висіли картини.

— Ви художник? – запитала Фейт.

— Я малюю портрети. Не розбагатію, але це хороший бізнес. – Вона підійшла до вигадливо вирізьбленої скриньки на журнальному столику і відкрила її. Всередині лежав стос старих фотографій, які злегка пожовкли по краях і були трохи жовтими. — Хотіла б я мати більше фотографій Джозі. Мама ніколи багато не фотографувала, як і її прийомна мати, яка мала ще п'ятьох дітей, про яких треба було піклуватися.

Пані Стейплтон обережно передала Фейт стопку з шістьма фотографіями. Нервова енергія пронизувала її тіло, коли вона подивилася на першу фотографію, на якій були зображені дві юні дівчини з головами, що стояли біля колеса огляду. Вона перегорнула наступну фотографію і побачила двох дівчат на кілька років старше. Джозі на цих фотографіях була зовсім не схожа на похмуру дівчину з фотокартки. З кожною наступною фотографією дівчата ставали трохи старшими, поки вона не дійшла до останньої. Це була просто пані Стейплтон.

— Можна я їх сфотографую? – запитала Фейт. — Вони нам знадобляться для документів.

— Звичайно.

Фейт обережно поклала кожну з них на журнальний столик і сфотографувала на телефон. — Дякую, пані Стейплтон. – Вона повернула фотографії разом зі своєю візитною карткою. — Обіцяю підтримувати з вами зв'язок.

Пані Стейплтон пішла за Фейт до дверей. — Джозі казала мені, що її взяли на роботу нянею.

— Нянею?

— Так. Тоді вона сказала дещо дивне. Вона сказала, що чоловікові, який її найняв, дуже сподобалася її зовнішність.

— Він найняв Джозі через її зовнішність.

— Так. Мені це здалося дивним, але Джозі сказала, що я занадто багато хвилююся. Коли вона зникла, я повідомила про це в поліцію, але вони так і не знайшли жодних доказів того, що вона проходила співбесіду на подібну роботу. Мені завжди було цікаво, якби я сказала їй щось більше, чи була б вона більш обережною і чи була б вона зараз тут.

— Джозі не хотіла б, щоб ви в це вірили. Нічого доброго з цього не вийде.

— Провина – це все, що у мене залишилося від неї, напевно.

— Джозі говорила що-небудь ще про цього хлопця?

— Вона сказала, що він гарний. Стильний.

— Вона що-небудь говорила про дитину чи дружину?

— Ні.

— Вона коли-небудь згадувала Рассела МакІнтайра?

— МакІнтайр. Це ж ваше прізвище.

— Він був моїм батьком. Є докази, що він міг представляти вашу сестру в суді.

— Ваш батько знав мою сестру?

— Її ім'я неодноразово з'являлося в його щоденнику, – зізналася Фейт.

— Я не пам'ятаю цього імені. Пані Стейплтон засунула руки в кишені джинсів. — Її найняли няньчити вас?

— Вона зникла за рік до мого народження. – Фейт прочистила горло. — Коли ви востаннє бачили Джозі?

— Того дня, коли вона мала познайомитися з дитиною, яку мала няньчити.

Того дня з дівчинкою могло трапитися все, що завгодно, але у Фейт був один спосіб звузити коло пошуків. — Я принесла швидкий тест ДНК. Не могли б ви здати мазок зі щоки?

— Звичайно. Я пройду будь-який тест, який у вас є.

Фейт вийняла упакований тест і латексні рукавички. Обережно надягнула рукавички, перш ніж відкрити тест. — Просто відкрийте рот, щоб я могла зробити швидкий мазок.

Пані Стейплтон відкрила рот і спостерігала, як Фейт брала мазок з внутрішньої сторони її щоки. Коли Фейт закінчила, жінка провела язиком по цій ділянці. — Коли ви дізнаєтеся, чи пов'язані знайдені вами рештки зі мною?

— Дуже скоро. – Вона замінила тампон у скляному флаконі і запечатала його в поліетиленовий пакет. Якщо вона зможе довести, що пані Стейплтон була її тіткою, тоді вона доведе свій зв'язок з Джозі. Але щоб довести, що кістки в землі належать Джозі, потрібен був би тест мітохондріальної ДНК. — Дякую, пані Стейплтон.

— Називайте мене Меґґі.

— Меґґі. Я Фейт.

Теплі очі уважно вивчали її. — Ви схожі на Джозі.

Фейт стояла абсолютно нерухомо, її серце калатало в грудях. Вона хотіла все пояснити, але була в центрі поліцейського розслідування і не могла. — Справді?

— Щойно я побачила вас, я побачила її.

Вона пообіцяла собі, що як тільки зможе, розповість Меґґі всю історію. — Мабуть, у мене таке обличчя.

Напівпосмішка дражнила губи Меґґі, коли вона похитала головою. — Ні, не схоже.

Фейт відчула дивну спорідненість з цією жінкою. — Так чи інакше, ми ще побачимося.

Вона пішла, швидко підійшовши до своєї машини і сівши за кермо. Вона була налякана, невпевнена і знервована. Але вона також була натхненна. Вона подивилася на тест на ДНК, а потім підняла очі і побачила, що Меґґі все ще дивиться на неї. Вона махнула рукою і поїхала. На першому ж світлофорі вона зателефонувала Хейдену.

Він відповів на перший дзвінок. — Фейт, з тобою все гаразд?

— Я щойно відвідала сестру Джозі Джонс.

Якщо він і почув тремтіння в її голосі, то проігнорував його. — А Ненсі Дрю коли-небудь ходила до школи?

Нервова посмішка смикнула її губи. — Коли це підходить. Де ти?

— У судово-медичній лабораторії, – сказав він. — У мене також є зразок ДНК, який потрібно перевірити.

— Кому він належить?

— Пі Джею Слейтеру.

— Пі Джей? Він дав тобі зразок?

— Він залишив стаканчик, – сказав Хейден.

— Це не буде прийнято в суді.

— Я шукаю підтвердження того, що він є продуктом однієї з тих дівчат, а не судових доказів.

— Чому Пі Джей?

— Він відповідного віку, має твій колір шкіри, і його батько був в епіцентрі всього цього.

— Але його не всиновили.

— Так мені сказали. Можеш дати мені зразок ДНК?

— Звісно.

— Добре. Тоді ми скоро дізнаємося, чи не так?

— Чому Маргарет і Пітер брехали про те, що їхній син не був всиновлений?

— Я не знаю, – відповів Хейден.

— Я буду там через кілька хвилин, – сказала вона.

Фейт поїхала прямо до державної судово-медичної лабораторії, і перед тим, як зайти в будівлю, вона дістала з сумочки другий тест і взяла мазок з власної щоки. Усередині вона здала зразок ДНК Меггі Стейплтон, а також свій власний. Вона наказала порівняти її зразок зі зразком Стейплтон і будь-яким іншим, який сьогодні привезе Капітан Хейден.

Завернувши за ріг, вона побачила Хейдена, який стояв у кінці коридору. Він притулився до стіни, тримаючи в руці капелюх, його правий черевик лежав на стіні, а голова була нахилена вперед, до вуха приставлений мобільний телефон.

Вона не знала, що саме у неї з ним, і навіть куди це призведе. Але вона була дуже рада його бачити.

Розправивши плечі, вона рушила до нього, і коли її підбори клацнули по кахельній підлозі, він підняв голову, відштовхнувся від стіни і закінчив свою розмову. Він виглядав втомленим, але коли вона наблизилася, на його обличчі з'явилася легка усмішка.

— Все здала в лабораторію? – запитав Хейден.

— Так.

— Чудово. Нам би не завадили хороші новини. – Він кивнув у бік лабораторії з перевірки доказів далі по коридору. — Судовий технік дослідив два журнали, – сказав він. — Вона сказала, що хотіла б ознайомитися з деякими результатами. Подумав, що ти захочеш це почути.

— Дякую. З задоволенням.

— Що пані Стейплтон сказала про свою сестру?

— Вона сказала, що Джозі влаштувалася на роботу нянею, і що вона збиралася на співбесіду з обома батьками в день її зникнення.

— Коли це було?

— У вересні 1987 року. За дев'ять місяців до мого народження.

Вона відчула його руку на попереку, коли вони йшли до лабораторії. Вони перетнули велику кімнату, заповнену робочими станціями, і підійшли до техніка з волоссям кольору солі і перцю в товстих окулярах у темній оправі. Його звали Даг Тернер, і вони вже зустрічалися раніше. Тернер підняв очі від мікроскопа. — Докторе МакІнтайр, я не чекав на вас.

— Я хотіла почути, що ви скажете, – відповіла вона.

— Звичайно. – Він підвівся і перетнув кімнату до великого екрану комп'ютера. Він натиснув кілька кнопок, і на екрані з'явилася титульна сторінка одного з журналів. — Щоб зберегти можливі докази і цілісність сторінок, я сфотографував журнал, і зараз він знаходиться в сховищі. – Він вибрав інший файл на своєму комп'ютері, і з'явилася наступна сторінка журналу, разом з відбитком пальця, виділеним чорним порошком. — Я зняв кілька відбитків з обкладинки журналу, а також з внутрішніх сторінок. Великий відбиток великого пальця, який ви бачите праворуч, був з обкладинки журналу.

— Він занадто великий, щоб належати молодій дівчині, – сказала Фейт.

— Правильно, – відповів технік. — Я вже перевірив відбитки пальців по базі даних AFIS, і вони збігаються з відбитками Денні Гарнета.

Хейден похитав головою. — Останні півгодини я розмовляв по телефону, намагаючись розпалити вогонь під суддею. Його секретар обіцяє, що за годину я отримаю ордер на "Другий шанс".

— Цей відбиток пальця має вирішити справу, – сказав Тернер.

— Ми з Броґаном були в "Другому шансі" раніше, і з того, що ми змогли визначити ззовні, в барі нікого не було.

— Я також була там минулої ночі, – сказала Фейт. І, глянувши на його жорсткі риси обличчя, додала: — Я можу навести всі ваші логічні аргументи, Капітане Хейден, тож прибережіть свої лекції. Я хотіла побачити це місце на власні очі. На відміну від вас, я пішла в робочий час і потрапила всередину.

— І?

— Бар був переповнений, і Гарнет старанно працював, щоб виконати замовлення на випивку.

— Коли ти його бачила? – запитав Хейден.

— Близько сьомої тридцять минулої ночі.

М'яз пульсував у щелепі Хейдена. — Це був непотрібний ризик.

— Можливо. – Вона відвела його гнів назад до техніка. — Гарнет був вражений, коли побачив мене. Думаю, спочатку він подумав, що я Мейсі. Що ще ви знайшли, пане Тернер?

— Я знайшов ще відбитки пальців на внутрішній стороні журналів. Оскільки у всіх зниклих дівчат були записи про арешт, я зміг зіставити відбитки з відбитками Джозі Джонс, Олівії Мартін і Кеті Сондерс. Вони всі були там, і, схоже, кожна з них робила нотатки в журналі.

Фейт спостерігала, як технік повільно перебирає фотографії різних сторінок журналів. *Що мені подобається. Що я ненавиджу.* Джозі започаткувала цю тенденцію, і кожна дівчина наслідувала її приклад.

Вона читала нотатки, стискаючи горло. Набори кісток тепер мали обличчя та ідентичність. Всі вони мали свої історії.

— Ми також знайшли кілька пасом волосся на різних сторінках. Я зібрав їх у пакет і проведу аналіз ДНК. – Легко припустити, що знайдене волосся належало лише дівчатам або Гарнету, але не можна було сказати, чи не було там доказів іншого підозрюваного.

Коли вони вийшли з кімнати, Фейт сказала: — Перевір мою ДНК з ДНК Гарнета. Думка про те, що цей чоловік може бути її біологічним батьком, була майже нестерпною.

Хейден довго дивився на неї. — Гаразд. Ти коли-небудь порівнювала свою ДНК з ДНК Рассела МакІнтайра?

— Взагалі-то, так. – Він не був би першим чоловіком, який став батьком дитини, а потім вдочерив її. — Вони не збігаються.

***

Хейден провів Фейт до машини і був радий, що вона знову опинилася на сонці. У судово-медичній лабораторії вона трималася стоїчно, але зблідла, коли технік перегортав сторінки з фотографіями.

— Куди прямуєш? – запитав він.

— Назад до офісу. Я почуваюся безпорадною вдома чи біля ліжка Мейсі. Принаймні в офісі я роблю щось продуктивне.

— Ти виглядаєш виснаженою.

— Я можу сказати те ж саме про тебе, Капітане.

— Я звик до довгих годин.

Недовго думаючи, вона підняла руку і погладила пасма сивого волосся над його скронею. Йому подобалося, коли вона була поруч і турбувалася про нього.

— Якщо матимеш час, приходь до мене додому сьогодні ввечері, побачишся зі мною.

Боже, але ця пропозиція була спокусливою. Він не хотів би нічого кращого, ніж зануритися в неї. — Я не можу нічого обіцяти.

— Я знаю. Але якщо буде можливість, заїжджай. Шанси на те, що я буду спати, дуже малі.

— Гаразд. – І тоді він нахилився і ніжно поцілував її в губи. Вона не вирвалася, але трималася міцно. Вона взяла його руку в свою і ніжно стиснула її, перш ніж сісти в машину і поїхати.

У машині він на мить затримався, насолоджуючись слабким ароматом її парфумів. Затамувавши подих, він подивився на мобільний, очікуючи побачити смс або дзвінок з офісу судді. Коли він не побачив, то вже був готовий натиснути повторний набір, коли телефон задзвонив. Це була детектив Лана Франклін.

— Детективе. Чим я можу вам допомогти? – сказав він.

— У мене є вбивство, яке вам буде цікаво побачити. – Її тон був різким і непохитним.

— Можете дати мені статистику? Я їду на інше місце.

— Вам краще поїхати на моє місце. Жертву звали Хізер Салліван, сорок дев'ять років. У її машині знайдено квитанцію про оплату від "Другого шансу". Її багажник заповнений дитячими підгузками та приладдям.

Хізер Салліван працювала на Гарнета. — Я зараз буду.

Він під'їхав під підземним переходом I-35 до колекції машин швидкого реагування. На бетонному покритті автомагістралі спалахнули сині та червоні ліхтарі. Вийшовши з позашляховика, він поправив на голові капелюх Стетсона і попрямував до жовтої стрічки на місці злочину, де стояла детектив Франклін.

— Детективе Франклін, – сказав він.

— Лана. Дякую, що прийшли.

— Що у вас є? – запитав він.

Фургон судмедекспертів стояв під кутом позаду неї, тож машина закривала йому огляд тіла. Під мостом проходила цементна водопропускна труба, яка через кілька штормів минулого тижня залишилася всіяна калюжами та сміттям. Камера судмедексперта блимала, коли вона рухалася навколо тіла. Машини на автостраді гуркотіли над головою, нічого не помічаючи.

— Скажи мені, що у тебе є, – сказав він.

— Анонімний чоловік зателефонував до центру 911 близько двох годин тому. Він повідомив про виявлення тіла.

— І він не залишив імені.

— Не залишив. Телефон, яким він користувався, виявився одноразовим. Невідстежуваний.

— Гаразд. – Він дістав з кишені пальта чорні латексні рукавички і вдягнув їх, коли пішов за нею навколо фургона судмедекспертів і побачив тіло жінки, яка лежала на спині з розпростертими руками. Її тіло обгоріло на 70 відсотків, але обличчя залишилося неушкодженим. По чорному попелу він визначив, що вона була взута у туфлі на підборах, сині джинси і червону сорочку. Трохи вище лінії опіку він побачив верхівки літер, що означали "ДРУГИЙ ШАНС".

Її горло було перерізане кілька разів, і від поранень на землі навколо блідого, майже напівпрозорого обличчя пролився кривавий ореол. Він бачив, що її тіло також було порізане ножем у багатьох місцях.

Хейден підійшов до тіла, намагаючись не наступити в кров, вивчаючи грубо обрізані нігті жертви, які вже посиніли біля кутикули. Тіло заклякло, а кінцівки були твердими. На його думку, ця жінка була мертва від 12 до 24 годин.

— Хізер Салліван жила в Остіні останні тридцять років. Її машина попереду зліва. У ній немає нічого примітного, окрім брошур у багажнику. Всі вони присвячені всиновленню. У неї навіть є альбом, заповнений усміхненими бездітними парами. Пані Салліван не є соціальним працівником і не має відношення до жодного агентства з питань всиновлення. Минулого разу ми говорили про викрадених жінок, у яких забрали дітей. Тепер я маю мертву жінку, яка видає себе за консультанта з всиновлення. Пекельний збіг.

Жоден з них не вірив у таку випадковість. — За півгодини я маю отримати ордер на обшук для "Другого шансу", а якщо не отримаю, то буду стукати у двері судді.

***

Повідомлення про ордер на обшук надійшло до Хейдена за кілька хвилин після того, як він залишив місце злочину Хізер, і він негайно зв'язався з Броґаном, а також з місцевими офіцерами поліції. Через двадцять хвилин двоє Рейнджерів стояли на тротуарі біля бару, коли позаду них з миготливими фарами під'їхали два марковані крузери.

У барі було ще темно, а у вікні мерехтіла неонова вивіска "ЗАКРИТО". Поки Броґан і офіцер Голкомб пропонували укриття, Хейден спробував відчинити двері і виявив, що вони все ще замкнені. Голкомб повернулася до свого крейсера, дістала лом і передала його Хейдену. Кивнувши, він встромив кінець лома між замком і дверним косяком.

Коли Голкомб відійшла назад і дістала пістолет, він почав підчіплювати деревину, поки вхідні двері не відчинилися. Пролунав сигнал охоронної системи, але не спрацював. Той, хто залишав це місце останнім, не встановлював його.

Хейден відклав лом убік і ввімкнув світло. Він витягнув табельну зброю і разом з Броґаном повільно рушив до головної кімнати бару, а Голкомб залишилася прикривати їхні спини. Обшуки будівель можуть бути справжнім місивом. Іноді нічого не знаходили, і весь галас був лише заради цього. А бували

випадки, коли хтось чекав по той бік дверей із зарядженим пістолетом, готовим знести їм голови.

У ці критичні моменти всі усвідомлювали, що перебувають на території підозрюваного і все може піти не так.

Аромати несвіжого пива і сигарет змішувалися, коли вони перетинали широку дощату підлогу в напрямку бару. Погляд Хейдена привернула листівка про зникнення Пейдж Шелдон.

— Не можу дочекатися, коли знайду його, – сказав Броґан.

— Дивно, що тут зачинено, – зауважив Хейден.

— День Гарнета починається не дуже добре, враховуючи, що одну з його співробітниць везуть у мішку для трупів до моргу. – Броґан потер потилицю. — Коли волосся на моїй потилиці піднімається, це завжди ознака неприємностей.

— Що воно робить зараз? – запитав Хейден.

— Танцює, як демони.

Хейден зазирнув за барну стійку, щоб переконатися, що там безпечно, а Броґан обшукав невелику комірчину, де зберігалися припаси.

Хейден проштовхнувся крізь двері салуну на кухню. На столі біля великої раковини з нержавіючої сталі лежали стоси брудних чашок, склянок і тарілок, наче хтось перервав вечірнє прибирання, не встигнувши його завершити.

Вони обшукали комору, заставлену паперовими виробами, коробками сірників "Другий шанс", великими банками вишень і оливок, каністрами з арахісом, додатковими ящиками віскі та горілки. У кутку стояли швабра та кілька віників, а коробка була переповнена прикрасами до Дня Незалежності, Дня Святого Патріка, Різдва та Дня Святого Валентина.

— У нього має бути якийсь кабінет, – сказав Броґан.

Хейден рушив до зачинених дверей у дальньому кінці кухні, піднявши зброю і пригнувшись. Броґан став з одного боку дверей, коли Хейден обережно штовхнув їх і побачив довгі сходи, що вели до підвалу.

Він увімкнув світло і рушив сходами вниз. Чим глибше він спускався, тим сильнішим ставав мідний запах крові та сечі.

Внизу, озирнувшись через плече праворуч, він побачив великий стіл, завалений стосами паперів, півдюжини кавових чашок, коробку з-під піци з одним шматком, що залишився, і старий ноутбук. Жодних ознак Гарнета.

Вони з Броґаном повернули ліворуч, шукаючи, поки не дійшли до ніші за сходами, де знайшли понівечене тіло Гарнета, прибите батогом до стільця.

Руки Гарнета, все ще прив'язані до билець стільця, були зламані в декількох місцях. Ліве коліно загиблого було вивернуте під жорстоким кутом, праве коліно розпухло і було в синцях. Під стільцем і навколо нього були калюжі крові та сечі. Жодна з цих травм не вбила Гарнета. Остаточно його вбило те, що перерізало йому горло. Розріз проходив від вуха до вуха.

Розчарування охопило Хейдена, коли він втупився в роззявлений рот мертвого чоловіка і скляні очі, що дивилися в стелю. Якщо у нього і були якісь сумніви, що Гарнет був ключем до цих могил і до зникнення Джозі, то тепер їх не було. Хтось інший з'ясував, чим займалися Гарнет і Хізер, і тепер вершив правосуддя по-своєму.

Він сховав пістолет у кобуру, а потім поліз до кишені куртки і натягнув латексні рукавички. Броґан зробив те саме. Тепер бар офіційно став місцем злочину.

— Цікаво, хто дістався до нього першим? – Броґан підійшов до задніх дверей, що вели в провулок, і перевірив їх. — Вони замкнені, але це досить легко зробити, коли виходиш за двері.

— Вхідні двері нагорі були замкнені, а це означає, що вбивця вийшов через задні двері. Будемо сподіватися, що камери спостереження, спрямовані на провулок, зафіксували, хто б це не був.

Хейден описав тілесні ушкодження чоловіка. — Він помер не швидко, і схоже, що він намагався зберегти свої секрети.

— Це все одно могло дати йому час, щоб убити Хізер, – сказав Броґан.

Гарнет міг вбити Хізер, але в світлі тортур, яких він зазнав лише кілька годин тому, це малоймовірно. — Я так не думаю. Гарнет міг викрадати дівчат, утримувати їх і навіть вбивати, але в цій грі є ще один гравець.

— Він прибирає за собою? – запитав Броґан.

— Кроу, Мейсі, Хізер і Гарнет – всі вони були якось пов'язані з тими дівчатами в підвалі.

— Дірка також можна вважати причетним до цього, – сказав Броґан.

Як і Фейт.

***

Стукіт у двері трейлера Дірка розбудив його від міцного сну. Він схопився на ноги, від чого порожні пивні бляшанки з гуркотом посипалися з його колін на підлогу. Похитуючись, він подивився у вікно і побачив чоловіка в темному костюмі, очі якого були прикриті сонцезахисними окулярами. Трясця. Копи.

Розтираючи руками обличчя, він моргнув і вдихнув повні легені того, що в трейлері було схоже на свіже повітря. Він відчинив двері. — Так.

Чоловік подивився на нього, і навіть у темних окулярах його погляд здавався холодним і важким. — Дірк Кроу?

— Саме так.

— Мені потрібно поставити вам кілька запитань.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Четвер, 28 червня, 21:00.

Фейт налила келих вина і повільно випила його, заплющивши очі, намагаючись забути цей день. Вона віднесла келих до вітальні і сіла у своє улюблене крісло. Вона зробила ще один ковток і скинула туфлі, залишивши їх там, де вони впали.

У двері подзвонили, і вона неквапливо підійшла до дверей, зазираючи у вічко. Мітчелл Хейден стояв на її ґанку.

Вона відчинила двері. — Хейден.

Він зняв капелюха. — Не проти, якщо я зайду?

Вона була рада його бачити. — Звичайно. – І коли він зайшов всередину, вона запитала: — Принести тобі вина чи пива?

— Пива, якщо є.

— Зараз принесу. – Вона зачинила за ним двері. — Ходімо за мною.

Вона відчувала його цікавість, коли він рухався її будинком, роздивляючись її дивне поєднання творів мистецтва. Він зупинився, щоб вивчити картину маслом із вишукано деталізованими квітами у вазі, написану *осійським художником у Вашингтоні, округ Колумбія.

— Гарне місце. Гарна колекція творів мистецтва.

Вона відкрила холодильник, вибрала крафтове пиво, відкрутила кришечку і простягнула йому. — Моя бабуся почала це робити, – сказала вона. — Вони з матір'ю познайомили мене з мистецтвом, коли я була дитиною. Багато з того, що ти бачиш, – це їхня колекція. Лише в останні кілька років у мене з'явилися гроші, щоб почати збирати для себе.

Він зробив ковток, не зводячи з неї погляду. — Я б не знав хорошого мистецтва, якби воно було мені байдуже.

— Це не складно. Якщо тобі це подобається і приносить задоволення, то це все, що має значення.

— Які роботи ти купила?

— На власні гроші? – Вона відсьорбнула вина і підійшла до акрилового морського пейзажу з молодою жінкою та її двома маленькими білявими дітьми. Усі троє дивилися в бік океану, їхні обличчя були або відвернуті, або прикриті крисами капелюхів. — Коли я думаю про це зараз, це здається пророчим. Безлика мати з двома білявими дітьми.

Він насупився, дивлячись на неї. — Як у тебе справи?

— Я? Я чемпіон.

— Серйозно?

Ця розмова здавалася більш інтимною, ніж секс, який вони мали. — Збентежена. Розлючена. Ображена. Ще більше розгублена. Звідки я в біса взялася? – Вона похитала головою. — Мені завжди було цікаво, чому мої батьки не були більш чесними щодо мого вдочеріння. Тепер я знаю.

— Можу лише припустити, що вони думали, що захищають тебе.

— Або себе.

Вона більше не хотіла говорити про себе та свої проблеми. — Як просуваються розкопки?

— Вони відкопали останні два тіла сьогодні вдень. Вони також жіночі. Завтра ми будемо переглядати всі рештки. Тепер справа за тим, щоб підтвердити, що вони ті, про кого ми думаємо. – Він сьорбнув пива. Вона поставила свій келих, взяла його пиво і теж поставила на стійку. — Гарнет і його співробітниця були знайдені вбитими сьогодні вночі.

— Що? – Її першою реакцією було розчарування. Тепер вона боялася, що справа може ніколи не зрушитися з мертвої точки.

— Жоден з них не помер легко. Ми досі не знаємо, хто і чому, але команда судмедекспертів зараз оглядає місця вбивств. На обох місцях злочинів були речі для новонароджених.

Їй не було шкода жодного з них. Це була не дуже християнська думка, але вона все ще не могла уявити біль і страждання, які спричинили ці два чудовиська.

Було так багато смертей і втрат. І в цей момент вона втомилася намагатися все це пережити. — Тобі потрібно кудись поспішати протягом наступної години?

— Ні.

Вона посміхнулася. — Можна я візьму твою куртку?

— Звичайно. – Він скинув його і подав їй. Вона поклала його на стілець. Вона ніколи не приводила його до себе додому. Досі це були готельні номери, і вони тримали все, що було між ними, на відстані витягнутої руки.

Вона потягнулася до його краватки і послабила вузол. — Ти виглядаєш напруженим.

Він провів рукою вгору і вниз по її руці. — Справді?

Вона обійняла його за шию і поцілувала. Вона була високою для жінки, але все одно мусила витягнутися, щоб дістатися до його губ. Він обняв її за талію і міцно пригорнув до себе. Нездужання, яке переслідувало її, коли вона проштовхнулася через вхідні двері, зникло, і на зміну йому прийшло чудове збудження, яке змусило її забути про все, окрім цієї миті.

Його ерегований член притиснувся до неї, прискоривши серцебиття на кілька ударів. Її пальці ковзнули по сорочці на його плаский живіт, і вона потягнулася до пряжки його ременя. Його дихання поглибилося, коли її довгі пальці розстебнули верхній ґудзик на штанах і повільно потягнули блискавку вниз. Вона ковзнула рукою вниз і обхопила його.

Він затамував подих, знову поцілувавши її і обхопивши рукою спину. Він стискав, розминав і притискався до неї.

— Це станеться прямо тут і зараз, якщо ми швидко не знайдемо ліжко.

Вона подумала про килим на підлозі у вітальні, але відклала цю ідею на інший раз. Вона відпустила його. — Вниз по коридору.

Фейт рушила коридором, не озираючись, знаючи, що він піде за нею. На ходу вона потягнулася до подолу светра і стягнула його, так само, як робила це на самоті незліченну кількість разів раніше. Вона дозволила светру впасти на підлогу і потягнулася до гачка на бюстгальтері. Вона зупинилася біля дверей своєї спальні, розстебнула бюстгальтер і зняла його. Він впав на підлогу.

Коли вона підняла очі, він зупинився, щоб подивитися. — Все ще хочеш?

— Так, мем.

Вона пішла до своєї спальні, стягнувши з себе джинси і відкинувши їх убік. Вона послабила затискач у волоссі і дозволила їм вільно спадати на плечі.

Світло з коридору було приглушене, і вона знала, що він спостерігає за нею. Це добре. Одна думка про те, що він дивиться, як вона відкидає голову назад і злегка обхоплює груди, розпалила її.

Вона почула, як його одяг впав на підлогу. Вона не обернулася, не вмовляла його, а чекала, поки він підійде до неї ззаду і притягне до себе.

Чекати довелося недовго. Минуло лише кілька секунд, перш ніж вона почула рівномірний стукіт його босих ніг по твердій деревині. Сильні руки лягли їй на плечі. Потім він поцілував її в потилицю. Вона заплющила очі, віддаючись відчуттям.

Так було завжди між ними. Вона завжди відверталася від нього, коли він входив у неї ззаду, ніколи не кажучи ні слова. Їй подобався безособовий характер їхнього сексу. Ніяких емоцій. Лише фізичні відчуття.

Цього разу він розвернув її до себе. Вона хотіла було пожартувати з приводу традиційності цього руху, але коли зловила його погляд на своїх грудях, то забула, про що думала.

Він поцілував її сосок, смокчучи його, аж поки вона не змогла відкинути голову назад і піддатися розпаленим нервовим закінченням, які загрожували замкнути її мозок.

Він знову поцілував її в губи і погладив по сідницях, але цього разу, взявши її за руку, повів до ліжка. — Перемістися в центр, – сказав він.

Вона могла б заперечити, але не хотіла, щоб між ними стояли слова. Тому вона сіла на край ліжка і дуже повільно посунула свій зад до середини матраца. Він спостерігав, явно насолоджуючись видом її стрункіх ніг і вузької талії.

— Поклади подушку за спину і лягай на спину, – сказав він.

Наказ знову збудив її. Вона витягла подушки з-під ковдри і поклала їх одна на одну. Вона лягла на спину, обхопивши груди руками. — Отак?

— Так. Ось так.

Він заліз на ліжко і провів руками вгору і вниз по її ногах, а потім по плоскому животу, перш ніж дражнити гніздечко кучерів між її ногами. Вона зашипіла, затамувавши подих, бажаючи, щоб він взяв її. Вона хотіла вибуху відчуттів. Вона хотіла звільнення.

Але Хейден не поспішав. Він притулився між її ніг, знову цілуючи її груди, поки головка його пеніса терлася між її ногами.

Вона зволожила губи і ковзнула рукою по його ерекції, готова впустити його всередину себе.

— Ще ні, – сказав він.

— Чому ти мене дражниш?

Він ніжно пощипав її за сосок. — Тобі не подобається?

Вона заплющила очі, притискаючись до нього. — Я цього не казала.

— Тоді до чого такий поспіх?

— Ми не з тих, хто затримується.

— У мене є кілька зайвих хвилин.

Наступні двадцять хвилин він дражнив її тіло, підводячи її так близько до звільнення, що вона могла бачити край прірви. Але щоразу він відтягував її назад, змушуючи терпіти ще більше цих солодких тортур.

Коли вона стала такою мокрою, що почала корчитися, він нахилився до неї і трохи притиснувся до неї. Вона підняла стегна, своїм тілом вмовляючи його ввійти глибше.

— Не рухайся, – сказав він.

— Ти жорстокий.

— Хочеш, щоб я зупинився?

— Боже, ні.

Диявольська посмішка дражнила краєчок його губ, але вона була безрадісною і більше нагадувала їй мисливця, який наближається до своєї здобичі. Він просунувся в неї трохи глибше і витягнув частку. Так тривало невідомо скільки часу. Він просувався трохи глибше, а потім відступав.

Коли вона спустила пальці вниз, готова відправити себе через край, він схопив її руку і притиснув її над головою.

— Без обману, – сказав він.

Він почав рухатися швидше, знову підштовхуючи її до краю. Він дивився на неї з такою напругою, як ніколи раніше, і хоч як гаряче їй було зараз, вона відчула, що між ними щось зрушилося.

Думка про це зникла, коли його пальці ковзнули до її вологого центру. Їй перехопило подих, і його ім'я вирвалося з її горла, коли вона застогнала.

Цього разу вона прагнула звільнення і мчала до краю. І цього разу він був готовий дозволити їй впасти в безодню. Вона розплющила очі і побачила, що він дивиться їй в обличчя, вбираючи в себе все, що в ній було.

Він входив і виходив з неї все швидше і швидше. Імпульс був гарячковим, а потім хвиля підхопила їх обох, і звільнення наздогнало їх.

***

Кет була майже впевнена, що якби їй довелося просидіти в кімнаті відпочинку притулку ще п'ять секунд, її голова вибухнула б. Вона виконала всі завдання в класі, прочитала півкниги, але хихотіння інших дітей, що змішувалося з писком відеоігор, зводило її з розуму.

Коли її комп'ютер защебетав повідомленням від Фейт, вона була в захваті. **Зустрінемося в провулку. Паркуватися жахливо. Можемо купити морозива.**

— Благослови тебе Господь, – прошепотіла вона, закриваючи ноутбук, запихаючи його в рюкзак і прямуючи до задніх дверей. Коли двері за нею зачинилися, вечірня тиша стала освіжаючою зміною шуму всередині. Дитина штовхалася, і вона намагалася переконати себе, що це лише газ. Це мав бути вечір без дитини. Лише морозиво, як у дитинстві.

Вона побачила машину в провулку, що блимала фарами, і поспішила до неї. У кишені у неї була пара баксів від роботи офіціанткою, але вона готова була посперечатися на що завгодно, що Фейт буде пригощати. Вона вже знала, що замовить "Роккі Роуд", з додатковим шоколадним соусом і горіхами.

Вона була за кілька кроків від машини, коли почула своє ім'я, що пролунало ззаду. — Кет.

Вона подивилася на вулицю і побачила чоловіка, що стояв у тіні. На секунду вона подумала, що це може бути Рейнджер, але потім вирішила, що він занадто худий. Вогні на машині знову спалахнули, і вона зрозуміла, що він натискає на брелок.

— Не може бути, – прошепотіла вона.

Погане передчуття оселилося внизу живота, і замість того, щоб поговорити з цим виродком, вона розвернулася і поспішила назад до дверей. Рік тому вона могла б обігнати цього клоуна, але з дитиною, що обтяжувала її тіло, вона ледве шкандибала, не кажучи вже про те, щоб бігти. Але вона побігла, схрестивши руки під животом, коли рюкзак стукнув об неї.

Він опинився позаду неї в одну мить, довгі ноги поглинали простір за лічені секунди. Кроки застукотіли прямо за нею, а його пальці торкнулися, а потім стиснули її плече.

— Відчепися від мене! – крикнула вона.

— Дитино, не панікуй. Мене прислала Фейт. Я не зроблю тобі нічого поганого.

Її груди горіли від швидких навантажень, але він говорив так, ніби ця гонитва була нічим. — Гаразд, я подзвоню їй зсередини і підтверджу.

Вона була в декількох секундах від дверей, коли він схопив її ззаду і встромив шприц їй у стегно. Голка вколола, і те, що він вколов, трохи попекло. Вона подумала про те, що наркотик зробить з дитиною. Можливо, вона не хотіла цього, але це не означало, що вона хотіла, щоб її отруїли наркотиками.

Її тіло одразу ж перетворилося на кисіль, а язик став таким товстим, що вона ледве могла говорити. Її коліна підкосилися, і він підхопив її, легко підтримуючи її вагу.

— Не пручайся, дитино. Те, що я тобі дав, не зашкодить ні тобі, ні дитині.

— Тебе послала не Фейт. – Її голос став невиразним, коли її повіки заплющилися.

— Ти маєш рацію. Вона мене не посилала.

— Тоді хто?

— Не має значення, дитино, – сказав він. — Єдине, що має значення, це те, що Фейт піклується про тебе, і вона перестрибне через усілякі обручі, щоб врятувати тебе.

Він підняв її на руки, коли вона намагалася вдихнути, щоб закричати, але нічого не виходило. Здавалося, на відстані, вона почула, як відчинилися задні двері його машини, а потім він ніжно поклав її на м'які шкіряні сидіння, що пахли новим автомобілем.

***

Він поставив комп'ютер Кет на кухонну стійку і поніс напівпритомну дівчину вниз сходами, слідуючи вказівкам, якими Гарнет нарешті поділився зі своїм новим найкращим другом. Він набрав код на дверному замку і, коли той клацнув, штовхнув його.

Дівчина застогнала і спробувала відірватися від нього. — Шшш, – сказав він. — Ще кілька кроків, і я поставлю тебе на землю.

— Де ми?

— Це гарне питання, Кет. – Він оглянув непоказний будинок. Він стояв на ділянці в пів-акра, і хоча тут були сусіди, жоден з них не стояв прямо на лінії власності, тож у нього було достатньо приватності. — Схоже на ще одну схованку для пана Гарнета.

— Кого?

Він підняв її ближче до себе. — Сумніваюся, що ти його знаєш. Але я впевнений, що якби у нього був шанс, він би привів тебе сюди.

Вона подивилася вгору розфокусованими очима. — Навіщо?

— Щоб забрати твою дитину і продати її, дурненька.

У її погляді читався страх, і це його схвилювало. Боже, але він любив страх. Він відчинив двері до підвалу, увімкнув світло і допоміг їй спуститися сходами. Він помітив ще одні двері, також обладнані захисною панеллю.

— Йому подобалися підвали і надійні замки, – сказав він.

Вбити Пейдж, а потім Кет було мудрим кроком.

Це був розумний вчинок.

Але це не те, що він збирався зробити.

Він вдарив по ключах, і коли замок клацнув, штовхнув його.

Він побачив дівчину, яка лежала на ліжку, повернувшись на бік. Її ноги були підібгані догори, і вона ледь чутно стогнала. Навколо її щиколотки був обмотаний ланцюжок, прикріплений до браслета. Коли вона підняла на нього очі, в них затуманилося від болю і страху. — Де Гарнет?

— Він не прийде. – Він провів Кет всередину і опустив її на край ліжка. Він спробував посадити її, але вона впала. — Але я привів тобі подругу.

Пейдж відштовхнулася, здригнувшись, коли випросталася. — Хто вона?

Він посміхнувся. — Пейдж, це Кет. Твоя нова найкраща подруга. – Він зрозумів, що ліжко мокре і що у Пейдж відійшли води. З нетерпінням чекаючи виходу з кімнати, яка затхло пахла важким запахом пологів, він приготувався піднятися нагору.

— Ти збираєшся просто залишити нас? – запитала Пейдж. — Моя дитина народжується.

— Я знаю. Не хвилюйся. Б'юся об заклад, кавалерія буде тут до того, як ти дізнаєшся про це.

— Хто? – Ланцюг брязнув, коли вона зрушила з місця.

— Побачиш.

Вона закричала про допомогу, коли він зачинив двері. Він не потрудився замкнути їх. Пейдж нікуди не збиралася, а Кет пощастить, якщо вона витримає наступні дванадцять годин, враховуючи, скільки соку він випустив у її вени.

Він відкрив рюкзак Кет і дістав звідти комп'ютер. Увімкнувши його, він увійшов у створений ним же обліковий запис Wi-Fi.

— Приходь і знайди нас, Фейт, – прошепотів він.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

П'ятниця, 29 червня, 5:00.

Коли Фейт прокинулася, Хейдена вже не було. Вона подивилася на подушку, де лежала його голова. Вони не були тією парою, яка обіймається, але цього разу вони спали поруч. Ніхто з них не розмовляв, але вона відчувала дивне відчуття спокою, яке, як вона припускала, було невід'ємною частиною її оргазму.

Кімната потопала в тінях і темряві, коли вона потягнулася до цифрового годинника на тумбочці. Була майже п'ята ранку. Вона проспала майже три години, але поняття не мала, як давно пішов Хейден. Як для великого чоловіка, він виявився більш спритним, ніж можна було припустити.

Відкинувши волосся з очей, вона перекинула ноги через край ліжка, відчуваючи, що запах Хейдена все ще відчувається на її шкірі. Вона підвелася і попрямувала до душу.

Через тридцять хвилин вона була під душем і одягнена в темні штани, чорний светр з V-подібним вирізом і ковбойські чоботи. Внизу вона приготувала каву і рогалик. Коли з кавника висипалася остання кава, вона відкрила холодильник, щоб дістати молоко. До пакета молока була прикріплена записка, написана жирними друкованими літерами.

Я їду до трейлера Дірка Кроу. Я зв'яжуся з тобою щодо розтину вранці. М.Х.

Ніяких солодких слів від її Техаського Рейнджера, але потім він поклав свою записку на коробку з-під молока. Якось вона сказала, що завжди пила молоко з кавою щоранку. — Гарна пам'ять, Капітане Хейден, – сказала вона, посміхаючись, коли потягнулася за пакетом.

Вона зателефонувала до лікарні і запитала про Мейсі. Медсестри повідомили, що її життєві показники трохи покращилися, але іноді вона буває неспокійною. Лікарі думають, що вона може виходити з коми.

Вона перевірила смс та електронну пошту. Ще нічого не було відомо про прибуття тіл Гарнета і Салліван, але вони будуть першими в списку на розтин.

Згадавши слова Кет про можливого зведеного родича, вона перевірила сайт родоводу.

Мене звати Марісса. Я б хотіла з тобою познайомитися.

Фейт довго сиділа, дивлячись на повідомлення, а потім, перш ніж у неї не витримали нерви, надрукувала відповідь.

Я теж хотіла б з тобою зустрітися. Коли?

Відповідь Марісси була майже миттєвою.

Я вільна сьогодні вранці, скажімо, близько восьмої ранку. Якщо це занадто рано, я зрозумію. Але я хочу зустрітися з тобою.

Фейт подивилася на час відповіді Марісси. *Значить, ти така ж нічна сова, як і я.* Вона запропонувала назву кав'ярні в Остіні, яка, як вона знала, відкривається о шостій. Марісса відповіла

До зустрічі.

Вона приїхала на роботу в досвітні години, припаркувалася на своєму звичайному місці на палубі, а потім пройшла через будівлю до свого кабінету. Вона увімкнула світло і провела наступні кілька годин, вивчаючи фотографічні зображення заміток, написаних у журналах. Чи могла Марісса бути родичкою однієї з цих дівчат? Марісса не вказала свій вік, тож наразі не було жодного способу дізнатися про це.

Фейт прийшла до модної кав'ярні на п'ятнадцять хвилин раніше. Вона нервувала і не знала, що скаже цій Маріссі. Вона замовила латте і сіла в куточку, додавши кілька пакетиків цукру – так вона робила, коли нервувала, і дивуючись, чому цукор знімав гостроту її страху.

Вона пила каву, поглядаючи на двері щоразу, коли дзвеніли дзвоники. Навіть у цю ранню годину кав'ярня швидко заповнювалася. Деякі покупці були одягнені в лікарняні халати, інші в костюми, і всі виглядали так, ніби поспішали приступити до роботи.

Минуло двадцять хвилин, і Фейт занепокоїлася, що переплутала день і час. А може, її раптова згода на зустріч відлякала жінку. Така реакція злякала б її ще пару тижнів тому.

Дзвіночки над дверима задзвеніли, і вона помітила жінку років двадцяти з гаком з темним волоссям і оливковим кольором обличчя. Вона подивилася на жінку, але та швидко перейшла на інший бік і зустрілася з чоловіком у темному костюмі. Невже Марісса не прийде?

І тут ззаду вона почула жіночий голос: — Фейт?

Фейт підняла голову і побачила молоду жінку зі світло-каштановим волоссям і зеленими очима. Вона шукала схожість між ними і вирішила, що у них однакові носи. — Точно.

— Я Марісса.

Фейт підвелася, штовхнувши стіл і свою порожню кавову чашку. — Я не думала, що ти прийдеш.

— Я була тут раніше, але коли ти зайшла, я злякалася і пішла. Я блукала кварталом останні півгодини. А тепер повернулася.

— Хочеш кави?

— Боже, ні. Тобто, може, пізніше. Я й так надто знервована.

Який початок розмови може зняти таку напругу? — Хочеш присісти? – Якщо вона думала, що біологія переможе будь-які початкові нерви, вона помилялася.

— Звісно. – Вона сіла на стілець, але сумочку тримала на колінах, а руку міцно тримала на ремінці, наче могла втекти будь-якої секунди.

— Це так дивно, – сказала Марісса. — Коли я розмістила свою анкету на сайті, я думала, що збіг буде дуже маловірогідним. А потім з'явилася ти, як зведена сестра.

— Вибач, що не одразу побачила твоє повідомлення. Останні пару місяців життя було божевільним. І, чесно кажучи, як би я не хотіла знати правду, я її боялася.

— Я знаю. Я вже почала думати, що зробила помилку, коли не отримала від тебе жодної звістки. Перші кілька днів я перевіряла сайт по двадцять разів на день, а потім мені довелося відступити, тому що я зводила себе з розуму.

— Ти звучиш сміливіше, ніж я була. Я розмістила свою ДНК і не наважилася зайти на сайт. – Їхній спільний страх скресав кригу.

— То тебе вдочерили? – запитала Марісса.

— Так. Я дізналася, коли була дитиною.

Марісса дивилася на неї, і Фейт знала, що вона так само шукає схожість, як і вона сама. — Це був шок?

— Я не розуміла цього, коли була дитиною, але коли я стала підлітком, це було досить приголомшливо. Як давно ти знаєш?

— Я завжди знала. У мене є чотири старші брати, які є біологічними дітьми мами і тата. Я називаю їх біо-хлопчиками. Мама завжди хотіла дівчинку, і тато почав шукати можливість вдочерити. Вони знайшли мене і привезли додому, коли мені було два дні від народження.

— Ти знаєш що-небудь про свою біологічну сім'ю?

— Мама сказала, що адвокат розповів їй, що моя біологічна мати була студенткою-медиком і що вона обрала кар'єру, а не материнство. Вона подумала, що нам обом буде краще піти різними шляхами.

— Ти знаєш ім'я своєї біологічної матері?

— Ні. Це все було закрито. І я все ще намагаюся зрозуміти, чому моя біологічна мама має медичну освіту. Я художниця. І вигляд крові мене лякає. А ти?

— Я лікар. Патологоанатом. Я не маю жодної інформації про свою біологічну родину.

— Я сподівалася, що вона у тебе є.

— Хто займався твоїм вдочерінням? – запитала Фейт. —Мій батько займався моїм. Він працював у юридичній фірмі "Слейтер і МакІнтайр".

Марісса нахилилася вперед. — Справді?

— Так. А що?

— Ця фірма займалася моїм вдочерінням, – сказала Марісса.

— В якому році ти народилася? – запитала Фейт.

— Я народилася 1 травня 1989 року.

У журналах зазначалося, що це був рік, коли Олівія Мартін потрапила в полон. Фейт пригадала слова, які написала Олівія.

Речі, які мені подобаються. "Tell It to My Heart" Тейлора Дейна. "Wild, Wild West" гурту "The Escape Club". Шоколад. Сонячне світло. Запах трави. Малин пригорілий соус до спагеті.

— Як ти думаєш, у нас однакові батьки? – запитала Марісса.

Для цього потрібен тест ДНК і додаткові дослідження. Але якби Фейт довелося здогадуватися, Марісса і вона народилися від різних жінок, і їх обох породило чудовисько. — Я ще не знаю, але у мене є кілька зачіпок. Як тільки я дізнаюся більше, я з радістю поділюся з тобою.

***

Хейден приїхав на звалище Кроу менш ніж за годину після того, як залишив Фейт. Проїжджаючи повз купи металобрухту та автомобілів, він помітив спалахи світла кількох поліцейських машин біля іншого трейлера. Три машини помічників шерифа привітали його, коли він під'їхав.

Він надів капелюха на голову, вийшов з позашляховика і попрямував до трейлера, коли з нього вийшов Броґан. Хейден зупинився, щоб потиснути руки черговим, а потім підійшов до свого напарника. — Що ти знайшов?

— Дірк мертвий. Хтось добряче побив його перед тим, як перерізати горло. На його колінах лежала гральна карта. Бубновий туз.

Зайшовши всередину трейлера, Хейден зняв капелюх і взув чорні латексні рукавички. Це було майже дзеркальне відображення того, що вони знайшли у Кроу, тільки Дірк сидів у своєму кріслі. Його пальці були зламані, а одне коліно розтрощене. Здавалося, що місце було обшукане.

— Що, в біса, цей хлопець шукає? – запитав Броґан.

— Він знає, хто відповідальний за викрадення тих дівчат тридцять років тому, – відповів Хейден. — І він знає, що є докази, які можуть його знищити, або він когось захищає.

***

Фейт повернулася до офісу судмедексперта вранці. Вона знайшла Ненсі в кімнаті, яку тепер називали кімнатою з рештками з ранчо. Перші два набори були розкладені в анатомічному порядку, а третій був частково зібраний.

Фейт схопила свіжу пару рукавичок і подивилася на три каталки, що стояли поруч. Усі вони, ймовірно, належали молодим дівчатам, яких утримували в цій підвальній кімнаті, вбили, а потім поховали.

— Не знаєш, скільки часу пролежали в землі другий і третій комплекти? – запитала Фейт.

— За приблизними підрахунками, щонайменше двадцять п'ять років, але це може бути й довше. На даному етапі ми можемо лише здогадуватися, – відповіла Ненсі.

— Цей графік збігається з судово-медичними доказами, знайденими в кімнаті на ранчо. Ми маємо уявлення про те, з ким ми можемо мати справу, але поки що не маємо підтвердженої ідентифікації.

— Можливо, нам пощастило з третьою жертвою, – сказала Ненсі. — У неї в правій стегновій кістці металева пластина.

— Ти зв'язалася з виробником? – запитала Фейт.

— Я зв'язалася з компанією, що виробляє хірургічні імплантати, вчора пізно ввечері, і отримала відповідь лише кілька хвилин тому, – сказала Ненсі.

— І що ти дізналася? – запитала Фейт.

— Пластина на стегновій кістці третьої жертви дійсно була хірургічно встановлена молодій дівчині на ім'я Кеті Сондерс. У 1985 році пані Сондерс, якій тоді було п'ятнадцять років, потрапила в страшну автомобільну аварію. Вона отримала перелом стегнової кістки, який потребував імплантації.

Фейт відчула приплив задоволення, як завжди, коли шматочки справи ставали на свої місця. Вона підійшла до другої каталки і взяла крихке біле стегно з металевою пластиною. Вона спробувала уявити, що колись це була жива, дихаюча молода жінка.

— Дивно, – сказала Ненсі, — судмедексперти знайшли у цієї жертви кулькову ручку. Більша частина її одягу давно розпалася, і вони припускають, що вона могла бути в кишені. Потрібні додаткові дослідження, але вони вважають, що саме такою ручкою дівчата писали в журналах.

Вона звикла до того, що мертві розповідають їй свої історії через їхні рештки, але було щось набагато більш протверезливе і тривожне в читанні їхніх думок. — Чи були там якісь ознаки ембріональних чи дитячих решток? – запитала Фейт.

— Жодних. Якщо їхні немовлята не пережили пологів, вони не були поховані разом з матерями. Тазові кістки також не мають ознак пологів, що говорить мені про те, що якщо вони і народжували, то матері померли дуже скоро після цього.

Від такої образи цих дівчат у Фейт прокотилася хвиля люті, і їй знадобилася мить, щоб приборкати її, перш ніж вона змогла заговорити рівним тоном.

— Техаська спека в поєднанні зі стерв'ятниками та дикими тваринами могла перетворити ці тіла на кістки за лічені дні, – сказала Фейт. — Там, на цьому ізольованому ранчо, вони могли б бути розкидані і перетворитися на пил. Але вбивця вирішив поховати їх.

— Я не можу повірити, що він зробив це з поваги, – сказала Ненсі.

— Я не захищаю вбивцю. Я намагаюся зрозуміти, чому він просто не залишив їх на відкритому місці. Навіщо ставити могильні знаки? – Вона подумала про Маріссу, яка, якщо сайт предків був правильним, була її зведеною сестрою. Дата народження Марісси збігалася зі зникненням і смертю Олівії Мартін. — Можливо, він був батьком усіх дітей.

— Чому ти так думаєш? – запитала Ненсі.

— Не було жодних доказів того, що одна з трьох зниклих дівчат була вагітною. Просто міркую вголос, – сказала Фейт. — Існують соціопати, які одержимі передачею своєї ДНК.

Ненсі перевела погляд назад на кістки. — Це була його власна маленька дитяча ферма?

— Гадаю, що так. – Ця ідея була занадто тривожною для неї, щоб розглядати її зараз. — Якісь ознаки травми на кістках?

— Жодних, – відповіла Ненсі.

Ці дівчата могли померти у будь-який спосіб, який не залишив би слідів на кістках. У тканинах можна було б виявити сліди утоплення, удушення, отрути або крововиливу, але після того, як вони розклалися, зачіпки, які б допомогли встановити причину смерті, були б втрачені.

— Перевір всі зуби і подивись, чи зможеш ти отримати мітохондріальну ДНК. Це може допомогти, якщо пізніше будуть виявлені нащадки.

— Як би ми взагалі почали шукати цих дітей? Вони вже були б дорослими.

— Про це ми потурбуємося пізніше, – сказала Фейт.

Стіни кімнати ніби зменшилися, а в голові стало легко. Від думки про те, що вона була породженням божевільного і ув'язненої втікачки, її фізично нудило. — Що ще є в розкладі на сьогодні?

— Тіла Гарнета і Салліван також прибули, – сказала Ненсі. — Вони обидва готові до розтину.

— Коли йде дощ, він ллється рікою, – сказала Фейт. — Детективи сказали, з якого тіла вони хочуть, щоб ми почали?

— Капітан Хейден попросив, щоб ти почала з Хізер Салліван. – Ненсі похитала головою. — Я бачила багато жахливих смертей за ті роки, що я тут працюю, але останній тиждень підняв їх на абсолютно новий рівень зла.

— Це було нелегко. Сподіваюся, ми зможемо допомогти зупинити вбивства.

Обидві жінки знали, що мають щось робити, і робити це швидко.

— Підготуй кімнату, – сказала Фейт. — Я буду готова за півгодини.

— Буде зроблено, бос, – відповіла Ненсі.

Через тридцять хвилин обидві були в кімнаті, готові почати, коли розпашні двері відчинилися, і Мітчелл Хейден, вже вбраний, увійшов до кімнати. Він рухався швидкими, цілеспрямованими кроками, його погляд затримався на ній лише на секунду, перш ніж він кивнув і привітався з ними.

Фейт потягнула вниз верхній мікрофон. — Капітане Хейден, до нас приєднається детектив з поліції Остіна?

— Їхні детективи перевіряють записи з камер спостереження та свідків. – Він натягнув латексні рукавички. — Готова?

Вона кивнула Ненсі, щоб та відкинула простирадло.

— Згідно з поліцейським звітом, її ім'я Хізер Салліван, сорок дев'ять років, – повідомила Ненсі.

Фейт вивчила кругле обличчя з глибокими зморшками навколо очей і рота. Пігментні плями темніли на лобі та по боках щік.

— Я провела токсикологічний тест, – сказала Ненсі. — Вона виглядає як наркоманка.

Коли Хізер Салліван була одягнена, вона виглядала підтягнутою, але тут, на столі, Фейт побачила, що вона болісно схудла.

— Рентгенівські знімки її легенів показали кілька підозрілих плям, – сказала Ненсі.

Фейт звернула увагу на шию жертви, яка була порізана ножем. Судячи з кута, вона здогадалася, що вбивця стояв позаду неї.

— Ненсі, ти виміряла температуру печінки? – запитала Фейт. Трупне заклякання давало приблизний час смерті, але найточніше можна було визначити температуру в прямій кишці або в печінці. Після смерті тіло втрачало тепло зі швидкістю тридцять чотири градуси на годину, поки не досягне температури навколишнього середовища.

— Так, – сказала Ненсі. — Це було зроблено, як тільки вона прибула сюди. Температура була 78 градусів, що майже відповідає температурі повітря на місці злочину. Тіло обгоріло, тому я можу помилитися в оцінці, але, за моїми припущеннями, вона була мертва менше 26-35 годин, – сказала Ненсі.

Фейт оглянула її обвуглену шкіру. — Опіки з'явилися після смерті.

— Ми вважаємо, що Салліван, Гарнета і Кроу вбила одна й та ж людина, – сказав Хейден. — У випадку з Кроу, він використовував молоток, перш ніж у чоловіка стався серцевий напад і він помер. У випадку з Гарнетом вбивця спочатку застосував молоток, а потім перерізав йому горло.

— Він не використовував молоток для Хізер, – сказала Фейт.

— Можливо, вона була достатньо налякана і заговорила раніше, ніж він повинен був.

Фейт продовжила зовнішній огляд, реєструючи шрами і будь-які ознаки старих травм. Вона не знайшла нічого, що могло б натякнути на те, що в житті цієї жінки були проблеми.

Вона взяла скальпель, зробила надрізи і видалила грудну клітку. Вона вийняла і зважила кожен орган.

Матка не мала жодних ознак вагітності, але на ній були значні рубці. — Я сумніваюся, що вона могла мати дітей. Я вважаю, що у неї міг бути невдалий аборт або викидень, який не лікували належним чином.

Вона видалила, зважила і описала всі органи, а потім знову запакувала їх у черевну порожнину. Вона розкрила горло і помітила пошкоджену яремну вену.

Закинувши голову назад і вивчаючи горло, вона побачила щось схоже на білий аркуш паперу. Вона поправила налобний ліхтар, що висів над головою, взяла пінцет і витягла карту.

І Хейден, і Ненсі спостерігали, як вона обережно розгортає її. Це була дама чирва.

— Карта. Так само, як у випадку з Кроу і Гарнетом, – сказав Хейден.

***

Мейсі відчула теплі обійми довгих пальців, що нагадували їй мамині. Над нею витав заспокійливий голос, і тепер вона могла розібрати окремі слова. — Стає краще. Сон кращий. Життєві показники в нормі. Я ніколи не знала про тебе. Шкода, що не знала. Все було б інакше.

Вона не могла розпізнати, хто це говорив, але відчувала спокій, коли ця людина була поруч. Як би їй не хотілося сказати цій людині, що вона жива і лише перебуває в пастці в своєму тілі, вона не могла розплющити очі, як би не намагалася.

Розчарування Мейсі зростало через її зламане тіло, яке відмовлялося співпрацювати. Якби вона могла просто розплющити очі, то побачила б усі відповіді, які були так близько.

Коли Фейт повернулася до свого офісу після відвідин Мейсі, вона зняла гумку з волосся і потерла шкіру голови. Вона вдихнула і знизала плечима, намагаючись прогнати напругу. Маючи в руках посвідчення особи, вона зателефонувала детективу Лані Франклін з відділу вбивств Остіна.

Франклін відповіла на другий дзвінок. — Франклін.

— Доктор МакІнтайр з офісу судмедексперта. У нас є позитивна ідентифікація третьої жертви. Це Кеті Сондерс.

Франклін зітхнула. — Добре. Принаймні ми маємо підтвердження.

— Я хочу поговорити з родиною. Яка контактна інформація була у Сондерс?

На задньому плані зашелестіли папери. — Після нашої зустрічі я спробувала оновити інформацію про членів сім'ї. На щастя, сестра Кеті все ще перебуває в Остіні. Її звуть Діана Сондерс, і вона живе в районі Гайд-парку.

Фейт записала адресу. — Чудово. Дякую. Я дам вам знати, коли у нас буде більше інформації про інших двох жертв.

— Після всіх цих років.

— Дівчата нарешті повертаються додому, – сказала Фейт.

— Дякую, док.

Фейт поклала слухавку, переодяглася і вже за п'ятнадцять хвилин їхала до району, який був побудований у 1890-х роках. Будинки були скромні, але близькість до університету робила цей район бажаним, і багато старих будинків купувалися за високими цінами і ремонтувалися. За адресою Діани Сондерс було бунгало, заховане в глибині лісу.

Вона припаркувалася і вийшла з машини, помітивши скромне червоне авто на під'їзній дорозі. Вона поспішила до вхідних дверей і постукала. Зсередини вона почула скрипкову музику і маленький гавкіт собаки. Музика стихла, коли жінка штовхнула собаку. Жінка, яка з'явилася, мала сиве волосся, зібране у вільний пучок. Вона носила окуляри, а глибокі зморшки навколо рота та очей свідчили про те, що вона або сміялася, або дуже хвилювалася. А може, і те, і інше.

— Діана Сондерс? – Фейт витягнула свій значок судмедексперта.

— Саме так.

— Я Доктор Фейт МакІнтайр, судмедексперт. Я тут з приводу вашої сестри, Кеті Сондерс.

— Кеті немає вже майже тридцять років.

— Я знаю. – Позаду неї проїхала машина, і вона ненавиділа, що веде цю розмову на ґанку. — Ви не проти, якщо я зайду всередину?

Зморшки навколо її очей і рота поглибилися. — Це не може бути добре, якщо судмедексперт тут.

— Це погані новини.

До Діани підбіг старий пес, витріщився на Фейт, а потім загавкав. Діана схопила собаку на руки. — Мені шкода. Вона захищає.

— Все гаразд.

Діана з собакою відійшли вбік, дозволивши Фейт увійти до будинку, площа якого не перевищувала тисячі квадратних футів. Тут була головна вітальня з переповненим диваном, плоским екраном, встановленим на стіні, і кількома книжковими шафами, які займали кожен вільний квадратний сантиметр стінового простору.

— Я викладаю історію в Техаському університеті, – розповіла Діана. — Я трохи залежна від книг.

— Вони вражають. У мене не так багато часу на читання для задоволення, як хотілося б.

— Ви повинні бути зайняті, якщо ви судмедексперт. – Діана стиснула руки так міцно, що кісточки її пальців побіліли.

Іноді невеличка розмова допомагала сім'ям підготуватися до новин, про які вони знали, що скоро дізнаються. — Це тримає мене в постійному русі, але більшу частину часу я люблю роботу.

Діана перевела подих і запропонувала Фейт сісти. Фейт вмостилася на прогнутій подушці, а Діана підтягнула плетений стілець, поклавши собаку собі на коліна.

— Але це один з тих випадків, коли вам не подобається ваша робота? – запитала Діана.

Фейт кивнула. — За межами Остіна було ранчо, – сказала вона. — Ми знайшли кілька наборів решток. Ми знаємо, що один з них належав вашій сестрі, Кеті, через металеву пластину в її нозі.

— Відшкодування за наїзд на неї повинно було допомогти їй оплатити навчання в коледжі. – Вона погладила собаку між вухами, поки той не вмостився на її колінах. — Їй було п'ятнадцять, коли це сталося. Вона не була винна. Компанія, яка найняла водія, виплатила компенсацію, і грошей вистачило, щоб відремонтувати ногу та оплатити навчання в коледжі. На жаль, моя розлучена мати зустріла нового кавалера, який, у свою чергу, переконав її взяти гроші і втекти. Я була на останньому курсі коледжу і ледве зводила кінці з кінцями. Я намагалася допомогти Кеті, але вона була сильна духом. Її не цікавив коледж, і вона сказала мені, що у неї є новий хлопець, який буде піклуватися про неї. У мене було розбите серце.

— Що сталося?

— Вона зникла. Одного дня вона працювала, а наступного її вже не було. – Вона погладила собаку по ніжних вухах. — Як вона померла? – запитала вона, її голос ледь перевищував шепіт.

— Ми ще не знаємо напевно. Але ми будемо тримати вас в курсі.

Собака, здавалося, відчув біль Діани і піднявся на старі, хиткі задні лапи, щоб лизнути її обличчя.

— У вас є якісь фотографії її хлопця? Може, ви знаєте, з ким вона тусувалася перед тим, як зникла?

— У мене є кілька фотографій, зроблених під кінець. Я завжди зберігала їх, бо не хотіла втрачати надію. – Вона підвелася і, взявши на руки собаку, підійшла до столу, заваленого паперами, і відкрила невелику шухляду. Вона дістала тоненьку колекцію фотографій і сіла на диван поруч з Фейт.

Діана посадила собаку собі на коліна і простягнула Фейт першу фотографію. — У мене лише чотири фотографії. Я хотіла б мати більше. Ця була зроблена безпосередньо перед нещасним випадком.

Фейт опустила погляд на усміхнену дівчину, яка стояла з іншою молодою жінкою, дуже схожою на неї. — Це ви?

— Я була в школі, а вона приїхала до нас на цілий день.

— Ви дуже схожі. – Вивчаючи риси обличчя Кеті, вона відчула дивне відчуття дежавю, але не могла зрозуміти, чому їй здається, що вона знає цю дівчину.

На наступній фотографії Кеті закрутила волосся у модну зачіску, яка, на її думку, робила її старшою і вишуканішою. Вона була одягнена в облягаючу чорну сукню і туфлі на високих підборах. — Коли це було зроблено?

— У грудні 1989 року. Вона зникла через чотири дні.

Марісса народилася в травні 1989 року, тож вона не могла бути дитиною Кеті.

Діана передала Фейт наступну фотографію. — Кеті надіслала мені цю фотографію і наступну, тому що хотіла, щоб я бачила, що у неї все добре. – На ній Кеті стояла з молодим Денні Гарнетом, який виглядав дуже стильно в смокінгу. Цей покидьок був як клята ракова пухлина. Він був усюди. Але остання фотографія була найбільш промовистою.

Кеті була одягнена в уніформу офіціантки і, схоже, працювала в заміському клубі. Фейт впізнала клуб. Це був клуб її батька. На задньому плані висів банер з написом "З Днем народження, Пітере". Пітер Слейтер – юридичний партнер її батька. У 1988 році йому щойно виповнилося сорок.

Перш ніж вона змогла повністю усвідомити, у Фейт задзвонив телефон. Це був доктор Бремлі з лікарні. Дзвінок одразу перейшов на голосову пошту.

— Діано, мені доведеться передзвонити, але чи можу я сфотографувати ці фотографії?

— Звичайно. У вас є ідеї, хто міг забрати Кеті?

— Здогадуємося. Але нам потрібно більше доказів, щоб скласти повну картину.

Вона клацнула кожне фото, а потім витягла свою візитну картку. — Я буду на зв'язку.

— Я чекала тридцять років. Не змушуйте мене чекати ще довше.

— Не змушу. Обіцяю.

Діана підвелася і взяла зі столу свою візитку. — Тут вся моя контактна інформація. Що б вам не знадобилося, просто зателефонуйте мені.

Фейт стояла. — Обіцяю, що незабаром повернуся до вас.

Вона зателефонувала в лікарню і попросила пост медсестер на поверсі неврології. — Це Доктор МакІнтайр, я вам передзвонюю.

— Так, Докторе. У мене хороші новини. Мейсі Кроу прокинулася.

Фейт заплющила очі, майже боячись запитати. — Вона притомна? Як вона почувається?

— Вона відповідає на основні питання. І виглядає бадьорою.

— Я буду за п'ятнадцять хвилин, – сказала Фейт.

Вона була настільки зосереджена на тому, щоб дістатися до лікарні, що ледве пам'ятала, як їхала. Вона припаркувалася на найближчому до входу місці і побігла через парковку до ліфта на другий поверх. Вона швидко помахала рукою медсестрам і помчала коридором.

Коли Фейт увійшла до палати Мейсі, лікар Бремлі стояв біля ліжка Мейсі і перевіряв її зіниці за допомогою маленького ліхтарика.

Фейт не могла бачити Мейсі з цього місця, і як би їй не хотілося наполягти на тому, щоб лікар забрався з її шляху, вона стрималася, чекаючи, поки він закінчить свій огляд.

Лікар сказав, що Мейсі притомна, але через черепно-мозкову травму вона може зіткнутися з цілою низкою проблем, які вплинуть на її пам'ять, когнітивні навички, емоції і навіть здатність ходити і рухатися.

Лікар озирнувся через плече, а потім відступив назад. — Докторе МакІнтайр. Я так розумію, ви з пані Кроу ще не знайомі.

Коли Фейт взялася за ремінець своєї сумочки і вийшла вперед, очі Мейсі були не тільки розплющені, але й насторожені. Як тільки Мейсі побачила Фейт, вона моргнула і перевела погляд на лікаря, потім на Фейт, а потім кивнула, наче згадала.

— Вона справжня, – сказав лікар Бремлі. — Її звуть Фейт МакІнтайр. Вона відвідувала вас щодня. Ми вважаємо, що ви двоє можете бути родичами.

Фейт поставила сумочку на стілець і зробила крок вперед. — Привіт, Мейсі. Ми офіційно не знайомі. Але лікар Бремлі має рацію. Ми можемо бути сестрами. – Розповідь про Маріссу буде пізніше. Зараз мова йшла про них двох.

Мейсі трохи відсахнулася, перш ніж кивнула. Вона спробувала заговорити, але слова виходили спотвореними. Її брови зійшлися до купи, а пальці правої руки стиснулися в кулак.

— Я щойно розмовляв з Мейсі, – сказав лікар Бремлі. — Вона вийшла з коми краще, ніж ми сподівалися, і реагує на запитання, світло і маленькі уколи. Спочатку може бути складно знайти правильні слова. Їй потрібно багато чого пережити. Але я дуже сподіваюся.

Мейсі намагалася знайти слова, але звуки, які вона видавала, були нерозбірливими.

Фейт взяла Мейсі за руку. — Ти чудово справляєшся. Просто потрібен час, щоб мова повернулася.

Коли Мейсі подивилася на Фейт, її хватка посилилася.

"Ми знаємо про Гарнета з "Другого шансу". І ми знайшли будинок за містом і могили.

Чітке викладення фактів заспокоїло Мейсі. Фейт зрозуміла, що Мейсі зрозуміла все, що вона щойно їй пояснила. Вона хотіла б, щоб її справу було розкрито.

— Вона дуже швидко втомлюється, – попередив лікар Бремлі. — Багато не треба, щоб виснажити її.

Мейсі кинула на лікаря роздратований погляд.

Фейт не могла не посміхнутися. — Чи можу я поговорити з нею? Якщо вона знатиме, що відбувається, їй буде легше відпочити.

— Зробіть свій візит коротким, – сказав він.

— Я розумію. Дякую.

Коли лікар залишив їх наодинці, Мейсі уважно подивилася на Фейт. Вона ворухнула губами, а потім, вдихнувши, промовила хрипким голосом: — П-П-Пейдж.

— Ми ще не знайшли її. Але Рейнджери копаються у всіх записах Гарнета, сподіваючись знайти її. Ми думаємо, що вона була в будинку на ранчо, який ти знайшла, але Гарнет переїхав звідти.

Мейсі заплющила очі, і Фейт на мить подумала, що це вже занадто.

— Це занадто багато, щоб прийняти.

Мейсі розплющила очі і похитала головою.

— Ти пам'ятаєш, хто тебе вдарив? – запитала Фейт.

— Так. Я його не знаю.

— Гарнет був убитий, – сказала Фейт. — Його катували, як і Джека. Хтось щось шукав.

Мейсі похитала головою. — Джек. Пакунок.

— Куди він його відправив? – запитала вона.

— В Арлінгтон. – Її голос тепер був ледь чутним шепотом, і, без сумніву, сила волі дозволила їй говорити так багато. — У поштову скриньку.

— Ти знаєш, що в ній було?

— Докази проти Гарнета.

Задоволення змішалося з хвилюванням. — Ми відправимо когось із ФБР, щоб відкрити її, – сказала Фейт.

Мейсі кивнула.

— Той, хто вбив Гарнета, знав, що він зробив тридцять років тому. У тебе є якісь ідеї, хто б це міг бути?

— Ні. – Її голос був ледь чутний, і, як сказав лікар Бремлі, вона швидко втомилася.

Фейт поплескала її по руці. — Усе гаразд. Ти сказала нам, як знайти цей пакунок, а далі ми зможемо з'ясувати все інше.

Мейсі заплющила очі.

— Просто відпочинь. Я скоро повернуся, добре?

Мейсі кивнула.

Фейт якусь мить сиділа, вдячна за те, що всі шматочки цього кошмару нарешті ставали на свої місця.

Коли вона виходила з лікарні і перетинала парковку, у неї задзвонив телефон. Це була Тіна, директорка притулку.

— Докторе МакІнтайр, Кет з вами?

— Ні, її немає. Я не бачила її з того часу, як вчора відвезла її до школи.

— Я знаю, що ви щедрі з цією дитиною, і я також знаю, що вона має тенденцію виходити за межі дозволеного. Я розмовляла з усіма її друзями в притулку, і ніхто з них не бачив і не говорив з нею з учорашнього вечора. Будь ласка, скажіть мені, що вона з вами.

Фейт глянула на свій мобільний телефон і швидко прокрутила повідомлення. Жодне з них не було від Кет. — Її комп'ютер у притулку?

— Ні. Але вона ніколи не відходить від нього далі, ніж на метр.

— Якщо я не знайду її в найближчі кілька хвилин, я подзвоню в поліцію.

— Я знаю, що вона переживає через дитину. Але ви – єдина людина, до якої вона по-справжньому тягнеться протягом останнього місяця.

— Дозвольте мені розібратися з цим. Я вам передзвоню. – Вона відкрила додаток "Знайти мій iPhone" і вибрала комп'ютер, який дала Кет. З першого погляду вона побачила, що він увімкнений і знаходиться за двадцять хвилин від неї. Піднявшись, вона схопила свою сумочку. — Кет, що ти робиш?

Сьогодні я тримав тебе на руках. У тебе золотисто-русяве волосся і найменше маленьке хмуре личко. Ти дала мені старт, коли я дізнався, що ти народилася раніше терміну. Ніхто не очікував, що ти з'явишся на світ так скоро. Але ось ти тут.

Не хлопчик, але ідеальна маленька дівчинка.

З любов'ю, Татусь

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

П'ятниця, 29 червня, 15:15.

У міру того, як Фейт слідувала за картою на телефоні і наближалася до житлового району Тревіс Каунті, її почуття тривоги зростало. Чому Кет приїхала в такий район? Дівчина часто говорила про те, як вона ненавидить передмістя і що вона ніколи не опиниться в одноповерховому ранчо. Фейт намагалася допомогти дівчині влаштувати своє життя, але кістки, знайдені на покинутому ранчо, вселяли в неї страх, що дівчинка загине, якщо вона не зупиниться на досягнутому.

Побачивши в'їзд до району, вона набрала номер Хейдена. Дзвінок потрапив на голосову пошту, і вона майже поклала слухавку, вважаючи, що надто гостро реагує. Але коли записаний голос попросив абонента залишити повідомлення, вона почула, як промовила: — Хейден, це Фейт. Кет зникла, і я активувала додаток "Знайти мій iPhone". Можливо, у мене параноя, але щось не сходиться. Я збираюся продовжувати йти до місця, але, як я вже сказала, щось не так.

***

Коли Хейден побачив, що повідомлення Фейт потрапило на голосову пошту, він натиснув повторний набір, знаючи, що вона не з тих, хто дзвонить і розмовляє в чаті.

Фейт відповіла задихаючись і схвильовано: — Хейден. Слава Богу.

Хвилювання в її голосі розбурхало його нерви. — Поясни мені ще раз, що сталося.

— Мені подзвонили з притулку. Кет зникла. Я в будинку, де має бути її ноутбук.

— Коли її востаннє бачили?

— Вчора. Я відвезла її до школи. Я говорила з нею за обідом, але більше не бачила.

Він почув напругу в її голосі. — Вона завжди носила з собою ноутбук, так?

— Так. Тому я і прийшла сюди. Але все це виглядає неправильно. Я знаю, що Гарнет мертвий, але після того, як я побачила кістки трьох дівчат, я боюся, що Кет прийме ще більше поганих рішень і закінчить так само, як вони. – Ледь чутні слова звучали так, ніби вона боялася, що зламається.

— Ми знайдемо її. Напиши мені місцезнаходження ноутбука, і я зустріну тебе там.

— Хейден, я думаю, що Гарнет працює з Пітером Слейтером. – Її голос був хрипким шепотом, сповненим страху.

— Чому ти так кажеш?

Вона на мить замовкла, і він знав, що вона зосередилася на фактах і логіці. — Я відвідала сестру жертви номер три, Діану Сондерс. У неї була фотографія Кеті, яка працювала офіціанткою на дні народження Пітера в клубі.

Це був ще один зв'язок між дівчатами та юридичною фірмою. — У нас ще немає результатів аналізу ДНК Пі Джея. Як тільки ми порівняємо його ДНК з твоєю, ми будемо знати напевно.

Вона глибоко зітхнула, наче намагаючись розібратися у світі, що розпадався. — Пітер говорив, як сильно він любить дітей. Він казав, що якби міг, то мав би повний дім дітей. Невже він так сильно любив дітей, що доручив комусь на кшталт Гарнета робити їх для нього?

— Чому він зупинився після того, як зробив трьох дітей? Він міг би продовжувати ще довго.

— Твоя правда. Їх могло бути більше. Але Маргарет якось сказала, що пишається тим, що подарувала чоловікові сина. "Чоловікові потрібен син", – казала вона. Можливо, він чекав на сина, а коли у нього з'явився хлопчик, він не відчув потреби продовжувати жити далі. – У цих словах відчувається біль і скорбота.

— Можливо. Або є ще багато мертвих дівчат і вкрадених немовлят, яких треба знайти.

Боже, вона молилася, щоб це не було правдою, але не мала жодних гарантій, що їх не було більше. — Маргарет зробила б усе для Пітера. Вона так сильно його любила. Якби вона не могла народити йому сина, вона б прийняла його сина від іншої жінки, щоб зробити його щасливим. Вона також дозволила б йому робити все, що він хоче, з такими дівчатами, як Джозі. – Ще одне зітхання просочилося через лінію. — Якби остання дівчина подарувала Пітеру його сина, то більше не було б потреби продовжувати брати дівчат. У нього був Пі Джей.

— Як тільки я отримаю твоє повідомлення, ти маєш відступити. Я не знаю, хто в цьому замішаний, і поки я цього не знаю, ти маєш дозволити мені розібратися з цим. Це може дуже швидко вийти боком, Фейт. Ти зрозуміла?

— Я знаю Пі Джея все своє життя. Ми практично виросли разом. Це він дав мені ім'я Джозі Джонс.

Боже, яка ж вона вперта. — Фейт, відступи. Згодна?

— Так.

— Я серйозно, Фейт.

— Я відправляю смс з координатами. Воруши дупою.

Він поклав слухавку і побачив Броґана з банкою пігулок у руках. — Зникла ще одна вагітна дівчина. Це Кет, дівчина з молодіжного притулку. Її немає з учорашнього дня. Фейт думає, що вона знайшла її місцезнаходження.

— Якщо Кет зникла вчора вдень, то Гарнет не міг її забрати.

— Кет могла втекти. У дитини є історія втеч. Або за цим може стояти той, хто вбив Гарнета, Салліван і Кроу.

— Минуло тридцять років відтоді, як померли ті жінки на ранчо. Якщо припустити, що у Гарнета немає іншого місця для поховання, то тридцять років він пролежав без діла. Навіщо знову піднімати цю тему?

— Пітер Слейтер помер три місяці тому. Можливо, якась його угода закінчилася, і йому це не сподобалося.

— Тож він вирішив вбити учасників оригінальних злочинів?

— Можливо. А може, він побачив у цьому можливість шантажувати фірму або родину грошима. Що я точно знаю, так це те, що на нас працює час, Броґане. У Пейдж не так багато часу, а Фейт не збирається довго нас чекати.

***

Пейдж розгойдувалася взад-вперед, обхопивши руками живіт, який зводило і скручувало судомою. Болі ставали все сильнішими, і їй було важко не панікувати. Коли ця остання хвиля нарешті послабила свою хватку, вона підповзла і подивилася на дівчину.

Тіло Кет було настільки нерухомим, що на мить їй здалося, що вона мертва. Вона штовхнула Кет в руку, але та не ворухнулася. Від сильного уколу в тильну сторону її руки пролунав легкий стогін.

Вона не була мертва. Пейдж вважала, що це добре в короткостроковій перспективі, але коли вона прокинеться і зрозуміє, де її зараз тримають, вона, можливо, захоче померти.

Ще одна сутичка схопила Пейдж, перехопивши їй подих. Вона була змушена відступити в позу ембріона, щоб перечекати останню хвилю. Коли вона минула, вона з розпачу штовхнула дівчинку ногою. — Ти повинна прокинутися! Він уб'є нас, якщо ми не розберемося з цим!

Дівчинка вдихнула і розплющила очі. Вона злякано озирнулася, її кулаки були стиснуті так, ніби вона була готова до бою. Вона похитнулася на ногах, але впала назад на ліжко, коли ноги підкосилися. — Що, чорт забирай, відбувається?

Перейми скрутили живіт Пейдж, змусивши її зробити паузу, перш ніж вона змогла заговорити. — Хотіла б я знати.

Кет повернулася до дверей. Вона вдарила в них кулаком і почала кричати.

— Це не допоможе, – сказала Пейдж. — Я кричала кілька днів, коли вперше потрапила сюди. Але ніхто так і не прийшов.

Кет кидалася по кімнаті, шукаючи будь-який вихід. Вона заціпеніла, і не дарма.

— Тобі доведеться взяти себе в руки. Інакше нам обом кінець. Це єдине, в чому я зараз впевнена, – сказала Пейдж.

Кет глибоко вдихнула і повільно сіла поруч з Пейдж. — Я слухаю.

— Гарнет привів мене сюди. Я знаю, що ми в Остіні.

— Хто в біса такий Гарнет?

— Його повне ім'я Денні Гарнет. Він власник бару "Другий шанс".

— Це той Гарнет, який щойно був тут?

— Ні.

Кет моргнула і похитала головою. Дія наркотиків закінчувалася. — Я вже чула це ім'я раніше.

— Він дуже гарний. Диявол, – запропонувала Пейдж.

Кет звузила очі. — Ти Пейдж!

— Ти знаєш мене?

— Я бачила твою фотографію. Всі думали, що ти втекла.

На її очах з'явилися сльози. — Я думала, що знаю всі відповіді. Я була такою дурною.

Тієї ж миті двері повільно відчинилися. Жодна з дівчат не почула ні кроків, ні голосів. Вони були просто відчинені. Єдина молитва, про яку просила Пейдж, була почута.

Пейдж відчула ще одні перейми і заплющила очі, вдихаючи і видихаючи так, як вона колись бачила в телевізійному шоу. Нарешті, коли вона змогла зробити глибокий вдих, вона сказала: — Я не можу піти. Поклич на допомогу.

Кет встала і, подивившись на Пейдж і перебравши всі можливі варіанти, штовхнула двері і зникла в коридорі.

***

Фейт побачила мерехтіння руху перед великим скляним вікном і зрозуміла, що це була Кет. Вона заглушила машину і вийшла, зачинивши її за собою. Частина її була роздратована на дитину за те, що вона так налякала її. Якого біса вона тут робила?

Коли вхідні двері відчинилися, Фейт була на півдорозі до будинку. Вона одразу побачила, що щось не так, коли дівчинка похитнулася і впала на коліна.

Фейт підбігла і опустилася на коліна біля неї, одразу ж шукаючи ушкодження. — Кет!

— Там дівчина. – Кет схопила Фейт за руку. — Вона в підвалі. Її дитина зараз народиться.

Переконавшись, що у Кет немає крові і вона не поранена, Фейт допомогла їй піднятися на ноги. Полегшення і страх зіткнулися, коли Фейт намагалася зберегти рівний голос. — Ти можеш дійти до моєї машини? Вона припаркована через дорогу.

— Думаю, що так.

— Сядь в машину і замкни двері.

— Що відбувається? – запитала Кет. — Все так заплуталося.

Фейт почула крики дівчинки, що долинали з підвалу. Вона вклала ключі в руки Кет і виштовхнула її через вхідні двері. — Жодних запитань. Не повертайся в будинок.

Кет кивнула, а потім зробила кілька невпевнених кроків вперед, тримаючи ключі в руках, і, похитуючись, попрямувала до машини Фейт.

Фейт пішла на звуки криків через будинок на кухню і спустилася сходами вниз. Потрібна була мить, щоб її очі звикли до темряви. Вона пройшла коридором до світла, що лилося з дверей. Фейт підбігла до відчинених дверей і побачила Пейдж Шелдон, яка лежала на спині. Вона була вся в поту і хапалася за живіт. В її очах випромінювалася паніка.

Фейт підбігла до неї. Потім вона помітила ланцюг. Господи. Хейден не зможе дістатися сюди досить швидко.

— Пейдж, все буде добре.

Дівчина мовчала, коли по її тілу прокотилися перейми. Коли вони нарешті вщухли, вона задихалася і зблідла.

Фейт поспішила до маленької раковини і швидко вимила руки, а потім повернулася до дівчинки, підняла її коліна, підняла складки вільної спідниці і зняла з неї трусики.

— Пейдж, я Доктор МакІнтайр. Дозволь мені тебе оглянути.

— Будь ласка, – прошепотіла вона. — Мені так боляче.

Фейт не приймала пологи з часів медичної школи, але вона знала, що все це до неї повернеться.

— Пейдж, я хочу, щоб ти зробила глибокий вдих. Коли почнеться наступна схватка, зробіть ще один глибокий вдих і тужся так сильно, як тільки зможеш.

Дівчинка заплющила очі, плачучи і тужачись, опускаючись донизу. Маківка дитини з'явилася ще до того, як закінчилися перейми, і вона знову впала на спину.

— Ти чудово справляєшся. Наступна буде дуже скоро, Пейдж. Я хочу, щоб ти тужилася якомога сильніше.

Сльози потекли по обличчю Пейдж. — Я не можу!

— Ні, можеш. Ти ж не хочеш, щоб твоя дитина застрягла в цьому богом забутому місці назавжди. Ми повинні допомогти дитині народитися і забрати вас обох звідси.

Як Фейт і очікувала, наступна схватка настала ще швидше, і знову дівчина тужилася і кричала.

Цього разу голівка дитини з'явилася достатньо, щоб Фейт побачила чорнильно-чорне волосся. — Мені треба ще один раз потужитися. Твоя дитина вже майже тут!

Пейдж закричала, коли Фейт міцно потягнула за маленьку голівку, і вона вислизнула, поки не з'явилося личко. Вона швидко затулила дитині ротик і відкрила дихальні шляхи. — Ще одна схватка, і твоя дитина народиться.

Обличчя Пейдж було вимальоване втомою і болем. — Я не можу. Я так втомилася.

— Ти можеш і ти народиш. А тепер готуйся. Давай зробимо це разом.

Дівчинка зціпила зуби і штовхнула. Цього разу голова, шия і плечі немовляти вислизнули достатньо, щоб Фейт змогла вхопитися і потягнути дитину решту шляху.

— Твоя дівчинка тут, Пейдж. Ти добре попрацювала.

Пейдж відкинулася на подушки, а Фейт зосередилася на дівчинці. Вона поклала її на бік і потерла її крихітну спинку кісточками пальців. Дитина відкрила ротик і заплакала.

— З нею все гаразд? – запитала Пейдж.

— Виглядає добре. Фейт перевернула дитину. — Твоя донька прекрасна, Пейдж.

Фейт поклала дитину, все ще прив'язану до пуповини, на живіт Пейдж і перейшла до прийняття посліду, який, як виявилося, вийшов цілим. Пізніше лікарі зможуть підтвердити це і впоратися з незначними розривами, яких зазнала Пейдж. Дівчині неймовірно пощастило, враховуючи умови і відсутність пренатального догляду.

Пейдж продовжувала лежати на подушках, знесилена, не роблячи жодного руху, щоб утримати дитину. У Фейт не було чистих ножиць, щоб перерізати пуповину, і вона змирилася з тим, що їй доведеться загорнути послід разом з дитиною і дозволити лікарям швидкої допомоги розділити їх. Коли дитина плакала, вона знайшла чистий банний рушник і загорнула її в нього.

— Пейдж, я повинна забрати тебе звідси, – сказала Фейт. Тримаючи дитину на руках, вона дістала з задньої кишені телефон і набрала номер Хейдена. Він мав би вже бути тут, подумала вона.

Пейдж підняла голову, дивлячись на двері. Вона скрикнула і відсахнулася назад.

Фейт відчула чиюсь присутність за спиною і, зібравшись з силами, повернулася і побачила тінь чоловіка, що завис на порозі. Він міцно тримав Кет за руку і приставив пістолет до її живота.

— Ходімо, Фейт, – сказав він. — Ти і дитина, негайно. Нам потрібне тихе місце, щоб поговорити. Я маю до тебе кілька запитань.

Голос здавався знайомим, і коли він вийшов на світло, вона зрозуміла, що зустрічала його раніше. На мить її розум намагався зорієнтуватися, де він знаходиться, а потім вона згадала про збір коштів. Страх пробіг по спині, коли вона уявила його легку посмішку та суворі очі. Вона міцно обійняла дитину. — Я бачила тебе раніше. У готелі.

— Гарна пам'ять.

Фейт подумала про його привітну посмішку, яку він подарував їй у готелі. Він запросив її випити, а потім зателефонував до її офісу. — Та зустріч у готелі не була випадковою, чи не так?

— Розумна леді. – Він направив пістолет на Пейдж.

Вона подалася вперед, швидко опинившись перед пістолетом. — Тобі не обов'язково вбивати її. Просто залиш її в спокої. Вона достатньо настраждалася.

— І вона бачила мене.

Фейт не сумнівалася, що він уб'є цю дівчину і не втратить ні хвилини сну. Вона повинна була його якось відволікти, інакше дівчата помруть. Вона підняла підборіддя. — Мейсі Кроу жива.

Він випростався. — Правда?

— Вона прокинулася, і я розмовляла з нею, – швидко сказала вона, знаючи, що зацікавила його. — Вона знає, де пакунок.

— Знає? – Його очі загострилися від зацікавленості.

— Якщо ти їх вб'єш, я тобі не скажу.

Він виглядав розваженим. — Я можу бути переконливим.

— Очевидно, недостатньо. Ти не змусив Джека Кроу заговорити. – Фейт робила все можливе, щоб розтривожити його.

— Відтоді я навчився кількох нових трюків.

— Якщо ми підемо зараз, я скажу тобі, де пакунок.

— Справедливо. Візьми з собою дитину. Як я вже казав, я навчився деяким новим трюкам. – Вони вийшли з кімнати, і Фейт, міцно тримаючи дитину, пішла слідом за ними. Він зачинив за нею двері, замкнувши їх на ключ, а потім запропонував їй піднятися сходами.

У Фейт паморочилося в голові. Хейден був близько. Все, що їй потрібно було зробити, це виграти трохи часу.

Дійшовши до кухні, вона рушила до вхідних дверей.

— Ні. Задні двері.

Вона уявила, як Хейден заїжджає в тупик, бачить машину і відволікається надовго, щоб цей чоловік зміг втекти з нею і дитиною. А якщо вона помре, він, безсумнівно, повернеться і вб'є дівчаток. Дитина почала вередувати. — Ти не боїшся сусідів?

— Тихо, або я вб'ю її прямо тут.

Вона поклала свій мізинець до рота немовляті, і воно почало смоктати. Кров з посліду забруднила її сорочку і тепер капала на підлогу. — Дитині треба до лікаря.

Виття поліцейських сирен відлунювало вдалині, і він озирнувся через плече. Вперше він виглядав стурбованим.

— Залиш дівчаток, – сказала вона. — Я розповім тобі все, що ти хочеш знати, якщо ти їх залишиш.

Сирени стали голоснішими.

— У нас мало часу, – сказала вона.

Його щелепа напружилася. — Вони можуть впізнати мене.

— Хіба це має значення? Ти отримаєш пакунок і тобі заплатять, так? Тоді ти зможеш зникнути.

***

Хейден блимав фарами, коли вони з Броґаном мчали до місця. Він побачив машину Фейт, припарковану в тупику, і рушив за нею. — Чорт забирай. Вона нікого не чекає.

Вийшовши з машини, він дістав зброю і поспішив до машини Фейт. Передні дверцята були прочинені, а її сумочка та ключі лежали на пасажирському сидінні. Він бачив стільки насильства, працюючи на Рейнджерів, але ніколи не думав, що воно торкнеться Фейт. Він не міг змиритися з думкою, що втратить її, інакше не зміг би працювати.

— Вона має бути всередині. Викличте позначені підрозділи. Я хочу, щоб ця територія була оточена.

— Вважай, що це вже зроблено, – сказав Броґан.

Рейнджери підбігли до вхідних дверей і почули віддалений крик і стукіт з підвалу. Вони поспішили на кухню, і коли Броґан обережно спускався сходами зі зброєю наготові, Хейден подивився у бік задніх дверей і побачив маленькі краплинки крові. — Я йду на задній двір, – сказав він.

— Зрозумів, – відповів Броґан.

Хейден вийшов через задні двері і побачив слід крові, що тягнувся вузьким тротуаром до чорного ходу у високому паркані, який огороджував подвір'я. Він почув, як відчинилися двері автомобіля. Він почув, як зачинилися дверцята автомобіля, і побіг, вибиваючи ногами двері паркану. Ще більше крапель крові привело до бічної вулиці, яка вела до будинку. У нього була лише частка секунди, щоб оцінити ситуацію. Синя чотиридверка. Кров, жінка на пасажирському сидінні та чоловік на водійському. Колеса машини рушили з місця.

Він вирівняв зброю і вистрілив, влучивши в заднє праве колесо. Коли машина набрала швидкість, він направив зброю на ліве заднє колесо і вистрілив. Як би йому не хотілося вистрілити у водія, він не міг ризикувати і влучити у Фейт.

Але коли чоловік на передньому сидінні підняв зброю в бік пасажира, його охопила чітка і прорахована лють. Хейден затамував подих, наводячи приціл своєї зброї на голову водія. *Не рухайся, Фейт. Не рухайся.* Машина набрала більшої швидкості, навіть незважаючи на те, що шини швидко здувалися. Він натиснув на спусковий гачок. Куля вилетіла через заднє вікно і врізалася в щелепу водія. Машину занесло, і вона врізалася ліворуч у дерево. Він не дозволив собі заспокоїтися і побіг вперед, відчайдушно бажаючи побачити Фейт живою і здоровою.

Коли він добіг до машини, він тримав свою зброю напоготові, палець на спусковому гачку, готовий вистрілити знову. Адреналін розливався по його венах, коли він сфокусувався на своїй цілі.

Побачивши, що чоловік перекинувся через кермо, Хейден рвонув дверцята і витягнув його з машини. Він почув дитячий плач, побачив боковим зором мерехтіння руху, але не відводив очей від чоловіка.

Події, що відбувалися далі, наче в сповільненій зйомці, кожна важлива дія і реакція зважувалися на життя і смерть.

Хейден кинув чоловіка обличчям на траву і вдарив його коліном у поперек, тримаючи зброю на мушці однією рукою, а іншою потягнувся за наручниками. Він застібнув один наручник на одному зап'ясті, а потім, підтягнувши друге зап'ястя до першого, затиснув наручник навколо нього.

Плач дитини став голоснішим, відлунюючи його страх і паніку, коли Хейден перевернув чоловіка на спину і притиснув кінчики пальців до його сонної артерії. Пульсу не було. Він впізнав хлопця. Той намагався залицятися до Фейт у ніч збору коштів.

Потім він переключив свою увагу на пасажирське сидіння. Фейт лежала на передньому сидінні, нахилившись над дитиною. Сховавши зброю в кобуру, він підбіг до пасажирського сидіння і смикнув дверцята.

Його серце завмерло, коли він подумав про те, що Фейт мертва і втрачена для нього назавжди. Він не міг цього витримати. Просто не міг.

Обережно взяв її за плечі і обережно відкинув назад, звільнивши дитину, що лежала під нею. Він побачив рану на лобі, а губа була закривавлена, але інших ушкоджень, схоже, не було. Дитина плакала. Фейт моргнула і застогнала. Вона не була без свідомості, але сильно оглушена.

— Фейт! – Сирени завили навколо нього.

Повільно вона кивнула головою. — Я тут.

Господи. Клубок емоцій забився йому в горлі, і це було все, що він міг зробити, щоб зберегти рівний голос. — Фейт, я не хочу, щоб ти рухалася. Парамедики вже тут.

— Кет і Пейдж у будинку, – сказала вона. — Вони живі.

— Броґан всередині. У нього все під контролем. – Хейден спробував забрати у неї дитину.

Її рука міцно стиснула маленький згорток. — Я тримаю її.

— Ти нестійка. Дозволь мені взяти її.

Вона відсунула рушник і втупилася на немовля, яке верещало, а потім передала йому дівчинку. Він притиснув її до себе, як м'ячик.

Вона подивилася на чоловіка, що лежав на землі. — Його звуть Кевін. Я зустрічала його раніше. Йому не потрібні були ні Кет, ні Пейдж, ні дитина, але він використовував їх, щоб заманити мене до себе. Він збирався використати мене, щоб дістатися до Мейсі і того, що, на його думку, залишив їй Джек Кроу.

— Що Кроу міг залишити Мейсі? – запитав Хейден.

— Вона думає, що у її батька були докази проти Гарнета, і він відправив їх Мейсі.

— Звідки ти знаєш?

— Вона прокинулася. Вона сказала мені. – Ридання застрягло в її горлі. — Господи, Хейден, хто міг найняти такого чудовиська?

— Я не знаю. Але ми це з'ясуємо. – Він злегка поцілував її в чоло. — Я до біса радий, що з тобою все гаразд. Я б не витримав, якби втратив тебе.

Замість відповіді вона ніжно поцілувала його в губи, коли перший з парамедиків підійшов, щоб надати першу допомогу.

Кеті Сондерс, 1989

Джозі та Олівія мертві. Я знаю це. Він каже, що ні. Він каже, що вони перейшли до кращого життя. Але він бреше. Він завжди бреше. І я теж скоро помру.

Речі, які мені подобаються. Музика кантрі. Джинси з високою талією, випрані. Мій плюшевий ведмедик, Бу. Зоряні ночі.

Речі, які я ненавиджу. Цю кімнату. Не бачити свою сестру, Діану, знову. Чорнило в ручці, що закінчується.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

П'ятниця, 29 червня, 21:00.

Фейт провела кілька годин у відділенні невідкладної допомоги разом з Кет, Пейдж і дитиною. Лікарі також зробили МРТ і визначили, що у Фейт не було струсу мозку. Рана на лобі не потребувала накладання швів, лише кілька пов'язок-метеликів.

Як тільки Хейден почув від лікарів, що з нею все буде гаразд, вона наполягла на тому, щоб він повернувся на місце злочину. Їй знадобилося кілька спроб, щоб переконати його поїхати, і нарешті він поїхав.

Вона змогла відмити кров з рук і обличчя, але блузка була повністю зіпсована, тому персонал позичив їй пару халатів і в'єтнамки.

Тепер, сидячи в оглядовому кабінеті, вона відкинула назад волосся і розправила плечі. Все, що вона могла зробити, це обдумати питання без відповідей, які все ще залишалися. Хейден дізнався, що Кевін – це Марк Канада, який відсидів у в'язниці за напад. Було припущення, що Канада був найнятий, але питання полягало в тому, ким? Що було в пакунку, за який він був готовий катувати і вбивати?

— Де Фейт МакІнтайр? – Гучний, неспокійний голос Кет прорізався крізь гул кабін невідкладної допомоги.

Фейт відштовхнулася від каталки і відсунула завісу. Кет стояла посеред кімнати, одягнена в лікарняний халат, з випнутим вагітним животом, і тягнула за собою капельницю.

— Кет. Ти маєш бути у своїй оглядовій кімнаті.

Обличчя дівчини скривилося, і сльози потекли по її щоках, коли вона кинулася до Фейт, все ще тягнучи за собою її крапельницю. — Ніхто не сказав мені, де ти.

Фейт пригладила волосся дівчини і посміхнулася. — Я тут. З нами все гаразд.

Вона схлипнула. — Коли я приїхала сюди, у мене паморочилося в голові, і я не могла думати. Але коли я відійшла від наркотиків, все, що я змогла згадати, це те, як той чоловік забрав тебе.

— Зі мною все гаразд. – Вона подивилася повз дівчину і побачила кількох медсестер, які рухалися до неї. Одна з них штовхала інвалідний візок.

Кет обережно торкнулася бинта на лобі Фейт. — Ти поранена.

— Ні. Мені справді не стало гірше. Але тобі потрібно повернутися в свою кімнату і відпочити. Вони збираються відвезти тебе в пологове відділення і оглянути тебе і дитину.

— Це вибиває з мене все лайно, – сказала Кет.

— Добре. – Фейт допомогла дівчині опуститися в інвалідний візок.

— Де ця Пейдж? – запитала Кет.

— Вона в пологовому відділенні з дитиною.

— Я можу її побачити? – запитала Кет.

— Її батьки зараз з нею, але я не бачу причин, чому б ні. Якби не ти, ми, можливо, ніколи б її не знайшли.

Кет витерла кілька сліз. — Він сказав, що збирається використати мене як приманку.

— Я знаю. – Фейт поклала руки на плечі Кет. — Але це не спрацювало. Ми всі живі, а він мертвий.

— Рейнджер зловив його, так? – запитала Кет.

— Так.

Кет принюхалась. — Він досить крутий. Тобі варто залишити його собі.

Фейт засміялася. — Я матиму це на увазі.

— Що ти робиш? Ти можеш поїхати зі мною в пологовий будинок?

— Я відвідаю тебе, як тільки зможу. Але спершу маю ще кілька справ, про які треба подбати. Не хвилюйся, медсестри добре про тебе подбають.

Кет стиснула її пальці. — Ти обіцяєш?

— Звичайно, дитино.

Фейт стояла і дивилася, як медсестри відвозили Кет, а коли вона повернулася, щоб зрозуміти, як, в біса, вона збирається вибратися з цього місця, в поле її зору потрапив Хейден.

Він підійшов до неї з капелюхом у руці. Не кажучи ні слова, він міцно, але ніжно стиснув її руку. — Ти як та дитина. Ти не слухаєш.

Його дотик завжди змушував її відчувати себе живою. — Я завжди чую тебе.

Він похитав головою, ніби сперечався з підлітком. — Ти просто робиш те, що хочеш.

Не вагаючись, вона з гордістю відповіла: — Я роблю те, що правильно.

Він поклав її на каталку, стягнув з неї шльопанці і накрив ноги білою бавовняною ковдрою. Він поцілував її в чоло, його пальці ніжно погладжували пов'язку з метеликом.

— Я думала, ти був на місці злочину.

— Так і було. Мені подзвонили з криміналістичної лабораторії. Прийшли результати ДНК.

Він передав їй роздруківки і мовчки сидів, поки вона їх читала.

Вона підняла очі. — Наша теорія була правильною. Марісса і Пі Джей мають одного батька, як і ми з Мейсі.

— Так, це так. Поглянь на результати ДНК Кеті Сондерс у порівнянні з результатами ДНК Пі Джея.

Вона перегорнула сторінку і прочитала, а потім перечитала результати. — Вони збігаються.

— Так.

— Мені треба побачити Пі Джея, негайно.

— Ти не в тій формі, щоб щось робити.

— Я в порядку. І мені потрібно знати, хто міг завдати шкоди тим дівчатам. Мені потрібно знати, що він може знати, або що Маргарет може знати.

— Фейт, ти не можеш.

Вона похитала головою. — Як ти і сказав, я не слухаю. Так чи інакше, Капітане, я збираюся в будинок Слейтер сьогодні ввечері, в переодягненому вигляді чи ні.

Хейден підвіз Фейт до воріт будинку Слейтер. Він не був задоволений таким розвитком подій, а також тим, що вона наполягла на тому, щоб зайти всередину наодинці. — Даю тобі двадцять хвилин, і якщо ти не вийдеш, я зайду.

Вона доторкнулася до маленького дроту, що йшов через сорочку до крихітного мікрофону. — Я можу впоратися з Пі Джеєм і Маргарет. Наскільки ми знаємо, вони обидва можуть не знати всієї правди.

— Ти не знаєш, з ким маєш справу. Тому я тут. – Він поцілував її в губи, вийшов з машини і рушив до позашляховика Броґана, який був припаркований позаду них.

Вона пересіла на водійське місце, зупинилася перед високим цегляним будинком, що стояв поруч із круговим під'їздом, і поставила машину на стоянку. Світло з приладової панелі освітило гострі кути на обличчі Хейдена.

— Ти в цьому впевнена? – запитав він.

— Абсолютно. – Вона розправила светр і розгладила руками джинси – одяг, який Ненсі принесла зі своєї шафки в офісі судмедексперта. Вона вийшла з машини, піднялася сходами і подзвонила в двері. Хоча Хейден не хотів, щоб вона ризикувала, вона мусила це зробити. Занадто багато було поставлено на карту, щоб вона могла просто сидіти осторонь.

Вона почула, як підбори всередині будинку клацнули по підлозі, яка, як вона знала, була білим мармуром. Двері відчинила мініатюрна блондинка, одягнена в Шанель, яка посміхнулася, щойно побачивши Фейт.

— Фейт, як ти? – Посмішка Маргарет згасла, коли вона побачила пов'язку на її голові. — Усе гаразд?

— Мені потрібно побачити Пі Джея, Маргарет. У мене є кілька запитань до вас обох.

— Так, звичайно. Прошу, заходь всередину. Пі Джей у себе в кабінеті. Я щойно відкрила пляшку вина. Хочеш келих?

— Ні, дякую.

Старша жінка насупилася. — Ти мене лякаєш, Фейт.

Фейт не мала сил, щоб розвіяти її тривогу, поки вони йшли по викладеному плиткою фойє з блискучими люстрами над головою.

— Ти знаєш, де знаходиться кабінет, Фейт. Я не можу дозволити тобі зайти без кави чи чогось іншого. Я зараз повернуся.

Фейт була майже рада, що Маргарет не було в кімнаті, поки вона розмовлятиме з Пі Джеєм. Вона попрямувала до кабінету і пройшла повз портрет Маргарет, яка тримала на руках Пі Джея, коли йому було менше року.

Цей будинок належав Маргарет і Пітеру, і Пі Джей виїхав звідти майже десять років тому. Але після смерті Пітера першого квітня, Пі Джей повернувся додому, щоб бути ближче до матері, якій, як він знав, було важко бути самотньою.

Фейт завжди любила цей будинок. Він став для неї другою домівкою, коли вона виросла, а особливо після смерті її матері. Коли помер Пітер, вона також повернулася в цей будинок майже на тиждень, щоб допомогти Маргарет.

Вона постукала у двері кабінету Пі Джея. Він підняв погляд від стопки паперів і одразу ж підвівся. — Фейт, що привело тебе сюди в п'ятницю ввечері? Ми з мамою вже повечеряли, але ми, звичайно, можемо попросити кухаря розігріти тобі що-небудь.

Вона обійняла його, вдихаючи знайомий запах тютюну, який вона пам'ятала від його батька. — Ти знайшов сигари свого батька.

— Винен. Я успадкував його смак до кубинських сигар. Мама не в захваті, але заплющує очі.

Генетика – могутня річ. Вона зачинила двері його кабінету. — Є дещо, про що мені треба з тобою поговорити.

Його посмішка зникла. — Звучить серйозно.

— Так і є.

Він запропонував їй сісти на шкіряний диван, а коли вона сіла, сів на стілець поруч. — Що відбувається?

Вона похитала головою, намагаючись знайти в цьому сенс.

— Ти чув про ту агентку ФБР, яку вбили?

— Її вбили? Мама чула в лікарні, що вона могла вижити.

Хейден сказав, що тримати в таємниці стан Мейсі не можна вічно. Фейт присунулася ближче до краю дивана. — Вона жива.

— Приємно це чути. Але яке це має відношення до нас?

Вона потягнулася до свого мобільного і знайшла фотографію, яку Мейсі надіслала їй на електронну пошту. — Фотографія варта тисячі слів.

Він вивчив зображення, а потім знову подивився на неї. — Це ти.

— Ні. Це Мейсі Кроу, – тихо сказала Фейт.

— Фейт, це ти.

— ДНК щойно підтвердило, що ми ідентичні близнючки, – сказала вона.

— Вас двоє? – Пі Джей притиснув пальці до скроні, потираючи їх, як це робив його батько, коли стикався з дилемою.

— Я так само вражена, як і ти. – Вона уважно спостерігала за ним, вишукуючи будь-які ознаки, які могли б натякнути на брехню. Він був так схожий на свого батька, і вона знала, що за легкою посмішкою ховається хитрий, гострий розум. — Ти знайшов що-небудь про моє вдочеріння?

— Нічого, окрім записів у щоденнику твого батька. Як ти сказала, звуть агента ФБР?

— Мейсі Кроу.

— Кроу?

— Ти знаєш це ім'я? – запитала вона.

— Капітан Хейден запитував мене про Джека Кроу. Я попросив відділ кадрів переглянути старі кадрові записи, і ми дійсно використовували Кроу на кількох випадкових роботах у середині 50-х років. Його нам порекомендував Денні Гарнет.

— Ти знаєш, над якими справами працював Кроу?

— Переважно розлучення. Він вів спостереження і робив фотографії, які ми могли використовувати в суді. Він звільнився через півроку. Згідно з його заявою про звільнення, він сказав, що це не та робота, якою він хотів би займатися.

— Ти бачив Кроу в останні роки? – запитала Фейт.

— Я не впізнав би його, якби він увійшов до кімнати і потиснув мені руку. І я все ще не певен, яке відношення все це має до мене.

Як би їй не хотілося розповісти йому про могили за містом, вона завагалася. — Слейтер і МакІнтайр, зокрема твій батько, представляли трьох жінок між 1987 і 1990 роками. Їхні злочини були дрібними, і невдовзі після того, як їх звільнили, вони зникли.

— Я не можу тобі допомогти. Я ще не народився.

— Але ти можеш підняти записи про їхніх клієнтів, чи не так?

— Як я вже казав Рейнджерам, я можу, але не буду. Адвокатська таємниця.

— Заради себе, тобі варто це зробити. – Вона витягла з сумочки роздруківки ДНК і простягнула йому першу.

Він прочитав результати, і хоча він був молодий, але показав себе дуже кмітливим адвокатом, який міг швидко вловлювати технічні деталі.

Вона витягла другий аркуш паперу. — Марісса Льюїс живе в Сан-Антоніо, її вдочерили, як і мене. Як виявилося, ми зведені сестри.

Пі Джей насупився, і цього разу, прочитавши звіт, не прокоментував його.

Вона вивчила останній аркуш, перш ніж простягнути його йому. — У мене також є зведений брат.

Він підняв підборіддя, але завагався, перш ніж взяти папір. Цей аркуш він не читав, як і інші.

— Ти мій зведений брат, – сказала вона. — Згідно з тестом ДНК, у нас один батько. – Швидкий тест ДНК довів, що вони є зведеними рідними, і ДНК Пі Джея не збігається з ДНК Джозі. Фейт уявила собі Пітера Слейтера, кремезного чоловіка з густою копицею сивого волосся і посмішкою, яка могла б освітити кімнату.

— Я ніколи не давав згоди на надання зразка своєї ДНК.

Вона прибереже цей аргумент для суду пізніше. Зараз вона просто хотіла, щоб він почув правду. — Трьох дівчат, про яких я згадувала, знайшли в могилах за містом. Їх утримували проти їхньої волі, і Рейнджери вважають, що їх змушували народжувати дітей перед тим, як вбити.

Він відклав папір і похитав головою. — Ні. Це не так. У мого батька могли бути інтрижки, але він ніколи б не зробив нічого настільки жахливого. Не зробив би.

— Ми вже в процесі тестування ДНК цих жінок на відповідність моїй, Марісси та твоїй ДНК. Це не такий швидкий процес, але ДНК доведе або спростує, чи є ми їхніми нащадками.

Він встав і засунув руки в кишені.

Двері до кабінету відчинилися, і з'явилася Маргарет з чайним візком, наповненим чашками, свіжою кавою та печивом. — Що тут відбувається? Ви обидва виглядаєте такими серйозними.

— Нічого, мамо, – відповів Пі Джей.

Маргарет наповнила чашку і передала її Фейт, а потім наповнила ще одну і передала її Пі Джею. — Фейт, мій син занадто мене оберігає. Він думає, що я крихкий фарфор і не можу впоратися з важкими новинами.

— Маргарет, – сказала Фейт. Пітер завжди захищав Маргарет, і вона була щаслива жити в його тіні і присвятити себе йому та їхньому синові. — Мені неприємно повідомляти цю новину.

— Я знаю, люба. Ти б ніколи нікого не скривдила, – сказала вона. Вона випила свою каву і спостерігала, як Фейт зробила ковток.

У погляді Маргарет була гострота, яка конкурувала з гостротою погляду її покійного чоловіка і сина. — Можливо, я зможу тобі допомогти. Це про поліцейського в лікарні? – запитала Маргарет. — Я знаю, що ти її відвідувала.

— Виявляється, мамо, що той поліцейський – однояйцева близнючка Фейт.

— Близнючка? Господи, Фейт, – сказала Маргарет. — Хто скривдив цю бідолашну жінку?

Фейт посунулася на своєму місці, відчуваючи ще більший дискомфорт від цієї розмови. — У поліції є ім'я, але вони все ще намагаються з'ясувати, що спонукало його до вбивства.

Маргарет відставила чашку. — Вбивство. Це жахливо.

У Фейт раптово запаморочилося в голові, і вона подумала, чи не забагато вона пережила, перебуваючи тут зараз. — Справа в тому, Маргарет, що у нас є тести ДНК, які пов'язують мене з двома іншими зведеними братами і сестрами.

— Нам не потрібно сьогодні про це говорити, Фейт, – сказав Пі Джей. — Моя мати не повинна бути об'єктом твоїх теорій.

— Це ти розповів мені про першу зниклу дівчину, Пі Джей. Джозі Джонс.

Його губи стиснулися в похмуру лінію. — Вона була записана в щоденнику Рассела МакІнтайра, а не мого батька. Це наводить мене на думку, що він міг стояти за всім цим.

— За чим? – запитала Маргарет. — Я бачу, що ви дуже засмучені.

Пі Джей почав прискорювати крок.

Фейт відчула, як її шлунок перевертається, і була впевнена, що зараз її знудить.

— Фейт, ти виглядаєш блідою, – сказала Маргарет.

Вона підвелася і подивилася на двері. Перед очима потемніло, і вона похитнулася.

Маргарет встала і взяла Фейт за руку. — Пі Джей, не міг би ти піти і принести трохи води з кухні? Фейт погано виглядає. Може, навіть імбирного елю.

Пі Джей похитав головою. — Звісно.

Коли він пішов, Маргарет відвела Фейт назад на диван. Вона обережно прибрала світле пасмо з очей Фейт і посміхнулася.

— Я знаю про могили, – сказала Маргарет.

Фейт спітніла, вдивляючись в обличчя жінки, яку знала все своє життя. Посмішка Маргарет стала жорсткішою, і це більше боліло, ніж лякало її. — Як?

Вона знизила голос і відповіла: — Тому що я вибрала всіх цих дівчат. Я вибрала їх, щоб вони народили моєму чоловікові дітей, після того, як дізналася, що сама не можу.

— Ти зробила це для Пітера? – У кожного є темна сторона, але тепер вона зрозуміла, що ця пара, яка завжди давала їй можливість відчувати себе бажаною в їхньому домі, була чудовиськами.

— Дружина зобов'язана подарувати чоловікові сина. А я не змогла. Це розбило мені серце. Перша дівчинка народила нам тебе і, як виявилося, Мейсі. Я думала, що вона померла в день народження разом з матір'ю, але вона сильна, чи не так?

Фейт спробувала встати, але легкого натиску Маргарет було достатньо, щоб утримати її на місці. — Ця дівчинка стікала кров'ю до смерті. Розумієш, Гарнет і мій чоловік мали фінансову домовленість, і коли Пітер помер, Гарнет прийшов до мене і зажадав більше грошей. Він думав, що я буду шокована, приголомшена, налякана чи ще щось, що, на думку чоловіків, ми, жінки, робимо, коли стикаємося з проблемою. Він сказав, що має докази і піде в поліцію, якщо з ним щось станеться. Я сказала йому, щоб він покинув мій дім, і того ж дня зателефонувала пану Канаді.

Перед очима Фейт потемніло. На мить вона подумала, що це пов'язано з автокатастрофою, але потім, дивлячись на Маргарет, яка відставила свою чашку з кавою, її осяяла ідея. — Ти щось підсипала мені в каву?

— Сильне заспокійливе. Цього буде достатньо, щоб ти заснула. Це дасть мені час поговорити з Пі Джеєм. Коли я з ним поговорю, він зрозуміє, що все, що ми робили, було з любові.

Фейт похитала головою, сподіваючись, що тепер Хейден уважно її слухає. — Пітер завжди створював враження, що він був господарем у своєму замку.

— Всі так вважали. Але насправді Пітер не приймав жодного важливого рішення щодо бізнесу чи цієї сім'ї без мене. Пі Джей знає, що ми з батьком час від часу порушували правила. Він знає, коли треба відвернутися.

Вхідні двері грюкнули, і вона почула далекий голос Хейдена. Він вимагав зустрічі з нею. Вона ледве могла зосередитися і змусити себе покликати його. Вона спробувала піднятися на ноги, але не змогла. Вона впала на диван, коли він увірвався до кабінету. Хейден покликав її на ім'я, а коли вона не відповіла, покликав парамедика.

Зір Фейт прояснився настільки, що вона побачила, як обличчя Маргарет стиснулося від занепокоєння і тривоги. — Слава Богу, що ви тут, Капітане Хейден. Фейт погано себе почуває.

Хейден взяв Маргарет за руку і відтягнув її від Фейт. Вона хотіла сказати йому, що Маргарет отруїла або накачала її наркотиками. Вона хотіла кричати і просити його бути обережним. Але слова не складалися. Її очі хотіли заплющитися, але вона з усіх сил намагалася тримати їх відкритими. Віддалений звук виття сирен ставав дедалі гучнішим.

Голос Хейдена був різким і ріжучим, коли він зачитував Маргарет її права. Маргарет була спокійна, коли вимагала побачення з сином. А коли їй відмовили, вона наполягла на тому, щоб зателефонувати адвокату. Фейт відчувала суміш задоволення і смутку, дивлячись, як Броґан веде її геть. Вона все ще не могла примирити жінку, яку полюбила як другу матір, з цим чудовиськом.

Хейден торкнувся чола Фейт і підняв її на руки. — Я чув все, що вона сказала.

Фейт моргнула, намагаючись говорити чітко. — Вона щось підмішала мені в напій, – сказала вона.

— Я знаю. – Він поніс її до вхідних дверей і спустився вниз по сходах. В його обіймах вона відчувала себе в безпеці. Він був єдиною річчю в її житті в цей момент, яка мала сенс. Вона лише сподівалася, що Маргарет не отруїла її. Вона сподівалася, що не втратить чоловіка, якого кохала.

— Ти не покинеш мене, Фейт, – сказав він, ніби прочитавши її думки. — Я надто сильно тебе кохаю, щоб втратити.

Навколо неї спалахнуло світло, коли вона знепритомніла в його обіймах.

ЕПІЛОГ

Чотири тижні потому

Неспокійний сон і нічні кошмари мучили Фейт після її конфронтації з Маргарет. Її свідомість продовжувала відтворювати сцену з майже безтурботним обличчям Маргарет. Пізніше, після того, як Хейден взяв свідчення у Пі Джея, він розповів їй, яким розгубленим виглядав Пі Джей, як він швидко оговтався і як врешті-решт став на бік своєї матері.

Стук у двері її спальні вирвав її з цього жахливого відтворення, і вона підвелася, щоб побачити Кет, яка стояла в її кімнаті. Дівчина переїхала до Фейт одразу після виписки з лікарні. Поки що вони все ще пізнавали одна одну. Як і більшість підлітків, Кет не завжди було легко. Додайте до цього стрес, пов'язаний з всиновленням, і іноді це було справжнім випробуванням терпіння.

Світлим моментом була Ненсі Ріджфілд, котра запропонувала Ненсі та її чоловікові Майку всиновити дитину Кет. Фейт представила цю ідею дівчині, і вони вчотирьох сіли і провели кілька тривалих обговорень. Зрештою, Кет вирішила, що їй подобаються Ненсі та Майк Ріджфілд, і погодилася.

— Моє ліжко мокре, – сказала Кет. — Я вся промокла.

Фейт відкинула ковдру, здивована припливом паніки і тривоги, що пронизували її тіло. Вона вважала себе холоднокровною під вогнем. Місця злочинів, розтини, навіть допит адвоката в суді її не лякали. Але ця мить була зовсім іншою.

— Не хвилюйся. Це у тебе відходять води, – сказала Фейт. — Нам просто потрібно переодягнути тебе і відвезти в лікарню.

— Дитина може випасти? – запитала Кет у паніці.

— Ні, не випаде. У нас є час. Давай тебе переодягнемо.

Вона допомогла дівчинці переодягнутися в чистий одяг, сама вдяглася в джинси, пуловер і босоніжки, а потім взяла сумку, яку спакувала, коли дівчинка переїхала до неї додому.

— Пейдж було так боляче, – сказала Кет, коли Фейт їхала темними вулицями до медичного центру. — Я пам'ятаю, як вона плакала.

— З тобою все буде інакше. Я ж казала тобі, що є ліки, які допоможуть. Все буде добре. Я обіцяю.

Кожного разу, коли Фейт згадувала болісні крики Пейдж у тій похмурій кімнаті, вона думала про Джозі, Олівію та Кеті. Вони не мали ніякої допомоги. Вони страждали наодинці, або ще гірше, коли Денні Гарнет пропонував їм свою грубу допомогу.

Але Пейдж повернулася додому з батьками та донькою. Вона намагалася зібрати своє життя докупи. Вона вижила.

Фейт міцніше стиснула кермо, примушуючи себе посміхнутися заради Кет, натиснула на педаль газу і промчала на жовте світло.

— Де Рейнджер? – Голос Кет звучав напружено, коли вона повернулася на сидінні.

— Хейден на південь від Сан-Антоніо. Він працює над справою.

— Цілком таємно.

— Мабуть, так і є, – сказала Фейт. — Він не хотів їхати, поки не народиться дитина, але цього не можна було уникнути.

— Може, подзвониш йому і скажеш? – Вона скривилася і притиснула руку до живота.

— Подзвоню, як тільки тебе покладуть у лікарню.

— І тобі потрібно подзвонити Ненсі і Майку. Вони захочуть побачити шоу.

— Давай просто відвеземо тебе в лікарню.

— Ти виглядаєш стурбованою, – заперечила Кет.

— Ні. Не дуже. Трішки.

Фейт зупинилася біля круглого входу в лікарню, забігла всередину і швидко повернулася з інвалідним візком. Поки медсестра штовхала Кет до пологового відділення, Фейт припаркувала машину, а потім побігла всередину з сумкою Кет.

Через п'ятнадцять хвилин вона була переодягнена в халат і в палаті почула, як швидко наближаються перейми схвильованої дівчини. Спочатку вона зателефонувала Ненсі, яка відповіла на перший же дзвінок. Голос Ненсі був спокійним і зосередженим, вона пообіцяла, що вони з Майком скоро приїдуть.

Наступним зателефонувала Мітчеллу. Він також відповів швидко, і вона виявила, що його спокійний, рівний голос заспокоїв її власні хвилювання і тривоги.

Як виявилося, Кет народила малюка Джонса через три години, а Ненсі і Майк спостерігали за процесом. Хлопчик був здоровим, досконалим і верещав так, що трохи нагадував Фейт Кет, коли та скаржилася.

Фейт зробила багато фотографій матері і сина. Кілька з них вона надіслала Хейдену.

Ненсі та Майк стримувалися, нервово спостерігаючи, як медсестра поклала дитину на руки Кет. Дівчинка довго дивилася на хлопчика, а потім заплакала. — Ненсі, підійди і забери свою дитину.

Фейт взяла дитину у Кет і поклала її на руки Ненсі. Подружжя плакало, дякувало Кет знову і знову, а потім з такою любов'ю дивилося на свого сина. Після того, як Ріджфілди пішли з немовлям у власну кімнату, Фейт залишилася і тримала Кет, коли та плакала.

Чи дивилися прийомні батьки Фейт на неї з такою ж відданістю? Вона познайомилася з батьками Марісси, і вони мовчки вислухали її розповідь про обставини народження їхньої доньки. Розслідування сім'ї Льюїсів показало, що дружина, Керолайн, була членом тенісного клубу Маргарет Слейтер. Саме Маргарет прийшла до Керолайн і розповіла їй про те, що народилася дівчинка. Керолайн та її чоловік Кайл одразу ж погодилися на вдочеріння. Компанія "Слейтер і МакІнтайр" займалася всією паперовою роботою.

Коли Кет нарешті заснула, Фейт пішла до лобі-кафе, купила бутерброди та содову і віднесла їх нагору, до відділення фізичної реабілітації, де Мейсі перебувала останні два тижні.

Фейт стояла біля дверей реабілітаційного залу на поверсі і спостерігала, як Мейсі пересувається на милицях. Тепер уже дуже коротке світле волосся Мейсі ловило сонячне світло, що проникало крізь вікно.

Її сестра ставала сильнішою з кожним днем, і лікарі часто коментували її драйв і рішучість. Але Мейсі встановила для себе високі стандарти, і коли вона їм не відповідала, то часто розчаровувалася.

— Це лайно, – сказала Мейсі терапевту. — Раніше я пробігала милю менш ніж за шість хвилин. А тепер я шкутильгаю, як стара баба.

Терапевт, практична, безглузда жінка, яка посміхалася лише тоді, коли її пацієнти досягали успіху, підняла брову. — Працюй більше, стара.

— А мені здається, що все добре, – сказала Фейт.

Мейсі вистрілила в неї поглядом, сумішшю роздратування і надії. — Ти завжди позитивна.

— Це прокляття, – сказала Фейт. — Я принесла нам пару бутербродів. З індичкою на житньому хлібі, твій улюблений, і запечені чіпси, які ти любиш. Ви майже закінчили?

Терапевт кивнула. — Так.

— Чудово. Побачимося там.

— Ти не збираєшся штовхати мій візок? – запитала Мейсі.

Фейт подивилася на терапевта, яка похитала головою. — Бос сказав, що не можна. Гадаю, тобі доведеться котити візок самій.

— Ти водій-раб, прямо як богиня болю з лікувальної фізкультури.

Фейт розсміялася. — Якщо хочеш їсти лікарняну їжу, то будь ласка, залишайся тут.

Мейсі пробурмотіла прокляття, але підняла руку. — Я б зараз поповзла за бутербродом.

— Я зголодніла, тож тобі краще поквапитися, – дражнилася Фейт.

Залишаючи сестру, що буркотіла, позаду, вона не могла не посміхнутися. Було приємно мати сім'ю. Вони були далекі від досконалості, але це її цілком влаштовувало.

Вона поставила бутерброди на круглий стіл у кімнаті відпочинку, а потім поклала соломинку в кожну чашку. Вона взяла серветки з диспенсера.

Клацання милиць Мейсі змусило її підвестися, витягнути стілець і допомогти їй сісти. Фейт поставила милиці біля стіни поруч з ними.

Мейсі схопила половину сендвіча і відкусила шматок, її очі заплющилися від чистого задоволення. — Ти в халаті, а це означає, що Кет народила дитину. Хлопчик чи дівчинка?

— Хлопчик. Здоровий, з міцними легенями, – сказала Фейт.

Фейт була задоволена промовою сестри та її когнітивним розпізнаванням. Як і Фейт, Мейсі мала проблеми зі сном. Вона також страждала від головних болів, але її пам'ять і сприйняття тепер були майже ідеальними.

Мейсі взяла серветку і витерла кінчики пальців. — І Ненсі та Майк тепер мають дитину, як і планували?

— Так. Це було гірко-солодко.

Обидві на мить замовкли, а потім Мейсі сказала: — У Кет був вибір. І це багато значить. Вона також зможе час від часу бачитися з хлопчиком.

— Так. Вона буде важливою частиною його життя.

— Ненсі і Майк все ще зватимуть хлопчика Олександром?

— Напевно. Сьогодні ми не зайшли так далеко.

Мейсі і Фейт помовчали, доїдаючи кожна свій бутерброд. Доля Джозі, Олівії та Кеті не відходила від їхніх думок, історія їхніх смертей ставала зрозумілою, коли розкривалися деталі.

Судово-медична експертиза кісток показала, що в Олівії та Кеті були зламані під'язикові кістки. Підковоподібна кістка була знайдена в шиї, а її перелом, як правило, вказував на удушення.

Спеціальний агент Кейт Хейден, використовуючи ключ Мейсі, дістала зі своєї поштової скриньки пакунок Джека Кроу. Вона повернула його в Остін і в присутності Хейдена, Броґана, Фейт і Мейсі відкрила його.

У м'якому конверті вони знайшли другий телефон, а також кілька касет і фотографій вагітної Джозі, Олівії та Кеті, прикутих ланцюгами в підвальному приміщенні ранчо.

На телефоні був відеозапис, зроблений Джеком Кроу для Мейсі. Всі вони дивилися відеозображення з телефону, на якому було видно, як Кроу сидить у кріслі, а потім його лайку за кадром, коли він, здавалося, боровся з телефоном і ввімкнув режим селфі.

— Господи, ніколи не думав, що буду радий бачити цю потворну пику. – Він шморгнув носом і випростався у своєму коричневому кріслі.

— Мейсі, якщо ти дивишся це і ми ще не встигли поговорити про те, що ти зараз почуєш, то це означає, що я помер. Або рак доконав мене, або мої минулі гріхи нарешті наздогнали мене. – Він засміявся. *— Ставлю на минулі гріхи.*

— Мій лікар виглядає так, ніби він щойно закінчив середню школу, але здається розумним. Він сказав мені, що багато чого хотів би спробувати, але я порадив йому приберегти його вуду-терапію. Я не збираюся помирати в клятій лікарні, підключеним до апаратів. – Він потягнувся до бурбону на тумбочці і зробив здоровий ковток. *— Ти мала б знайти "Корону" в холодильнику. Не знаю, як ти п'єш це лайно, але знаю, що тобі подобається. Сподіваюся, ти вже допила своє перше пиво і працюєш над другим.*

Вперше, переглядаючи це відео, Мейсі заплакала. Фейт обійняла її, а Хейден і Броґан мовчки стояли поруч. У Мейсі були запитання про Кроу і його останню розмову з нею. Вона витерла сльози і відповіла на запитання як професіонал, яким була.

Мейсі пояснила, що після того, як вона приєдналася до ФБР, Джек дзвонив їй все рідше і рідше. Він казав, що любить її, але краще, щоб кожен з них залишався на своєму боці паркану. Вона завжди знала, що рятувальний бізнес не був його основним заняттям. Вона знала, що він латав вогнепальні рани, лагодив переломи та передозування, але не думала, що його гріхи виходять далеко за межі цього. Смуток, втрата і занадто багато несказаних слів не давали їй спокою, коли вона дивилася запис.

— І тобі краще не плакати за мною, дитинко. Не зрони жодної клятої сльозинки. Я жив на широку ногу, і я багато чого встиг за шістдесят з гаком років.

На зображенні Джек тягнеться до скрученого вручну косяка та запальнички, яку мати Мейсі подарувала йому на Різдво 25 років тому, і клацає кременем, доки не спалахне іскра. Він підніс полум'я до конусоподібного кінчика люльки. Він кілька разів затягнувся, втягуючи глибокий вдих і затримуючи його, перш ніж повільно випустити.

— Я майже чую, як ти бурчиш на мене зараз, Мейсі. Ти мала рацію щодо недопалків. Це вони мене згубили. – Він знову затягнувся. *— Але це,* – сказав він, вивчаючи косяк, *— це лікувальний. Наказ лікаря.* – Він засміявся і затягнувся ще раз. *— І я не здам жодної з моїх фішок тверезості.*

— Я перейду до суті, – сказав Джек. *— Твоя мати ніколи не хотіла тобі розповідати, але, звичайно, ти дізналася про це, коли тобі було вісім.* – Ще один довгий удар по косяку і більш серйозний тон.

Наступного разу, коли Фейт і Мейсі дивилися відео разом, вони були наодинці. Тоді Мейсі по-справжньому втратила пильність. Фейт пронесла до своєї лікарняної палати кілька "Корон". Здавалося, нікого з них не хвилювало, що одна з медсестер застукала їх, коли вони обривали верхівки і пили.

Повітря зі свистом пролетіло повз губи Мейсі, коли вона втупилася в зображення обличчя свого батька, а потім притиснула холодне пиво до почервонілих щік. — Я не впевнена, чи я розлютилася, чи відчула полегшення, коли почула, що він говорить про моє вдочеріння.

— Якби твоя мати не померла, я б, мабуть, не сказав тобі. Але не думаю, що це правильно – дозволити таємниці померти разом зі старим чоловіком.

— Ти завжди була розумною дитиною, і я думаю, що на якомусь рівні ти знала. Я знаю, що ти перестала питати маму, чому ти така не така, як усі. Ти була достатньо чутливою, щоб розуміти, що ці питання її засмучують. Що стосується нас, ти була нашою. І я знаю, що я не пан Роджерс, але я завжди хотів зробити все правильно для тебе.

— Подробиці не дуже приємні, дитинко. Я ніколи не любив зізнаватися, але зараз або ніколи, чи не так? – Він осушив свій келих бурбону. *— У мене був приятель з армії. Денні Гарнет. Він був хитрим хлопчиськом, якого я трохи жалів і доглядав за ним, коли ми сиділи під замком. Я думав, що ми обидва вийшли, пішли далі, а потім одного разу вночі він зателефонував мені. Сказав, що йому потрібна медична допомога. Йому потрібна допомога.*

— Я пішов за його вказівками, і коли прибув на це старе ранчо, то побачив жінку. Вона народжувала, кричала так, ніби її нутрощі розривалися на частини. У мене було достатньо часу, щоб помити руки перед тим, як прийняти пологи. Це була дівчинка.

— Гарнет не зрадів і одразу ж зателефонував. Я не чув, що він говорив, бо був дуже зайнятий. Жінка почала стікати кров'ю, коли народилася друга дитина. Ця дитина була синьою і виявилася мертвонародженою. Я не зміг врятувати матір. Першу дитину Гарнет прихистив у себе вдома. А оскільки другу ніхто не чекав, він сказав, що ми поховаємо її разом з матір'ю. Він заплатив мені три тисячі і сказав, щоб я мовчав. Він пішов з першою дитиною і попросив мене поховати решту.

Джек на мить відвів погляд убік, наче спостерігав за тим, як ця сцена повторюється знову і знову. *— Я мав би подзвонити в поліцію, але, чорт забирай. Нам з твоєю матір'ю дуже потрібні були гроші. Ми могли втратити двір. Це*

паскудне виправдання, тому що я бачив, що ця дівчина була замкнена в тій кімнаті деякий час. Я ненавидів Гарнета за те, що він зробив.

— Я вирив яму на задньому дворі і поклав туди жінку. Я повернувся за другою дитиною, і вона сіпнулася. Налякала мене до смерті. – Він подивився на камеру, його погляд був задумливим. *— Гарнет не хотів другої дитини. Я вже мав достатньо гріхів тієї ночі і без ваги мертвої дитини на своїх плечах, тому я взяв дитину. Цією дитиною була ти, дитинко.*

Коли Фейт вимкнула запис, вони довго сиділи мовчки. Вони були близнючками, але все ще пізнавали одна одну і довіряли одна одній. Родинні зв'язки потребували часу для побудови.

Фейт відірвала шматочок скоринки від свого бутерброда. — Ти повертаєшся до ФБР?

— Я мушу. Мені все ще сняться ці кляті сни, але головний біль вже не такий сильний. Більше, ніж будь-коли, я маю зробити так, щоб моя робота в бюро мала якусь цінність.

— Заради Джозі та інших дівчат.

— Так.

— Егоїстично я хочу, щоб ти залишилася тут.

— Я не буду чужою. – Мейсі потягнулася за сендвічем. — То що там зі старою Маргарет і Пі Джеєм?

— Суддя призначив заставу в один мільйон доларів після того, як прослухав запис і побачив фотографії. Він також забрав її паспорт.

— Вона не повинна була вийти під заставу.

— Ні, але є багато людей, які все ще не зовсім вірять у ці історії. Вона і Пітер мають дуже глибоке коріння в цій громаді.

— Вона все ще може балотуватися. Така жінка, як вона, яка запланувала стільки зла, повинна мати стратегію відходу. Вона могла б прослизнути через кордон до Мексики так, щоб ніхто не дізнався.

— Браслет на нозі може її сповільнити, – сказала Фейт.

— Ти записала її на диктофон, – сказала Мейсі. — У тебе є її повне зізнання.

— Пі Джей стверджує, що вона обмежено дієздатна, – сказала Фейт. — Він каже, що його мати заплуталася, і що вона не розуміє, що говорить.

— Я бачила, як такі, як вона, роками затягують судову тяганину. І у неї є гроші та ресурси. Вона буде боротися з цим так довго, що старість застане її раніше, ніж вона побачить в'язницю.

— Я знаю.

— Він визнав, що його ДНК збігається з ДНК Кеті Сондерс?

— Ні. І він стверджує, що зразок ДНК був отриманий незаконно.

Фейт все ще намагалася розрізнити два обличчя Маргарет Слейтер. Її спантеличувало те, що Маргарет дійсно була доброю до неї протягом багатьох років. Маргарет вірила, що народження Фейт, Мейсі, Марісси та Пі Джея було справедливим і правильним. Якби не злий вчинок Маргарет, Фейт і Мейсі не було б зараз тут.

— Ця сука вбила тих дівчат і вбила б тебе, якби не Хейден. – Голос Мейсі здригнувся. — Я б говорила про твій похорон, а також про похорон Джозі з Меґґі Стейплтон.

Відтоді, як Фейт відвідала Меґґі, вона тримала її в курсі справи Джозі. Меґґі відвідувала Мейсі в лікарні і годинами розмовляла з ними про Джозі. Фейт і Меґґі були на похоронах Кеті Сондерс і Олівії Мартін, і Меґґі відклала похорон Джозі, щоб Мейсі змогла прийти на нього.

Мейсі підняла підборіддя. — Канада вбив мого батька і брата, щоб зберегти свою таємницю.

Розслідування щодо Марка Канади показало, що він працював на компанію "Слейтер і МакІнтайр" протягом п'яти років. Спочатку він займався приватними розслідуваннями, але швидко став відомим як людина, яка вирішує проблеми. Він походив з дуже скромного походження і продав душу, щоб досягти своєї посади в юридичній фірмі. У нього не було судимостей, але опитування сусідів та колишньої дівчини виявили його любов до покеру та бабізму.

— Мітчелл тісно співпрацює з прокурором, – сказала Фейт. — У Маргарет може бути чудова команда юристів і гроші, але він як собака на кістці. Він не відпустить її, поки вона не опиниться у в'язниці.

Це викликало задоволену посмішку. — Мені цей хлопець подобається все більше і більше. До речі, він знає про дитину Кет?

— Я надіслала йому новини та фотографії, а він відповів "Роджер", що він робить, коли працює. Він у Сан-Антоніо.

Стук у двері змусив їх обернутися, і до кімнати увійшов Хейден, тримаючи в руці білий капелюх Стетсона. — Мейсі, виглядаєш круто.

— Надираю дупи і називаю імена, – відповіла Мейсі. — До кінця літа я пробігатиму милю за шість хвилин.

— Я не сумніваюся. – Хейден нахилився і поцілував Фейт. Вони не бачилися вже тиждень, і вона відчула, як під поцілунком у неї забурчав голод. — Як ти?

— Добре. Ніч була божевільною.

— Я перевірив Кет, коли приїхав, вона спить, – сказав він. — А хлопчик, схоже, збирається дати Ненсі і Майку фору в боротьбі за їхні гроші.

— Найважче для Кет ще попереду, але я допоможу їй розібратися, – сказала Фейт.

— І я теж, – сказала Мейсі. — Лікарі кажуть, що мене випишуть через два дні, і я зможу переїхати до тебе, Фейт, якщо пропозиція ще в силі. – Вона потягнулася за пакетом чіпсів, поклала їх собі на коліна і відпустила гальма свого інвалідного візка. — Це означає, що якщо ви двоє хочете побути наодинці у Фейт, вам краще поквапитися. Бо дуже скоро буде аншлаг.

— Ми можемо залишитися довше, – сказала Фейт.

— Забирайтеся, – сказала Мейсі, посміхаючись.

— Ти впевнена? – запитав Хейден.

— Так! – сказала Мейсі. — Побачимося з вами, голубки, іншим разом.

Фейт підвелася і поцілувала сестру в голову. — Тобі не треба казати мені двічі.

Вони пішли за Мейсі в коридор. Коли вона зникла у своїй кімнаті, Фейт сказала: — Я готова покінчити з цим місцем. Було б добре познайомитися з сестрою в нормальній обстановці.

— Хочеш, я відвезу тебе додому? – запитав він.

Вона поцілувала його. — Я припаркована перед будинком.

— Я заберу тебе за кілька годин. – Він взяв її за руку, і вони пішли до ліфтів. Вони зайшли в ліфт, і коли двері зачинилися за ним, вона обвила його шию руками і поцілувала, не звертаючи уваги на камери спостереження, які за ними спостерігали.

— Я казала тобі, що кохаю тебе? – запитала вона. Її політика незобов'язань здавалася зношеною і застарілою. Всі шматочки її життя стали на свої місця, і він був наріжним каменем.

Вираз його обличчя пом'якшав, і це свідчило про його почуття до неї більше, ніж слова. Він провів великим пальцем по її вологих губах. — Ти не зробила цього.

Він сказав їй, що кохає її, але вона не відповіла йому тим же. — А я кохаю. Я кохаю тебе.

Він поцілував її в губи з такою силою, що їй перехопило подих. — Я ніколи не думав, що коли-небудь знову відчую кохання, Фейт. Я змирився з цим. А потім ти довела мені, як сильно я помилявся. Ти врятувала мене.

Вона посміхнулася. — Я врятую тебе в будь-який час.

Будемо вдячні вам за відгук до книги